

Ліягона

**Спасителевий дар
миру й радості, с. 18**

Із імли до Його світла, с. 42

**Як Нефій допоміг мені й
моєму батькові, с. 56**

**Спогади сестри Ухтдорф
про Різдво, с. 66**

Різдво, художник Філіс Луч

З Матвій 2:9–11 ми дізнаємося, що мудреці принесли дари Ісусу Христу, коли Він був малою дитиною, а вела їх нова зірка, яка з'явилася під час Його народження.

“Зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було.

А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи.

І, увійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну”.

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: Рішення бути вдячними
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** Послання візитного вчителювання: Широка сфера діяльності

СТАТТИ

- 18** Знання про те, що Спаситель живе, приносить мир і радість
Старійшина Рассел М. Нельсон
Божественний Син живого Бога буде любити вас, піднесе вас і явить Себе вам, якщо ви будете любити Його і дотримуватися Його заповідей.
- 24** Дорога до храму
Чед Е. Фарес
Хоча святі останніх днів в Україні йшли різними дорогами, однак вони зрозуміли, що всі праведні шляхи ведуть до храму.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: фотоілюстрація Метью Рійера. Четверта сторінка обкладинки: *Народження Ісуса*, художник Карл Генріх Блох, використовується з дозволу Національного історичного музею у Фредеріксборзі, Гіллерод, Данія.

- 28** Ключ до можливостей: Святкування 10-ї річниці створення Постійного фонду освіти
Ребека Аткін
Постійний фонд освіти, про створення якого було оголошено у 2001 році, благословив життя тисяч членів Церкви.

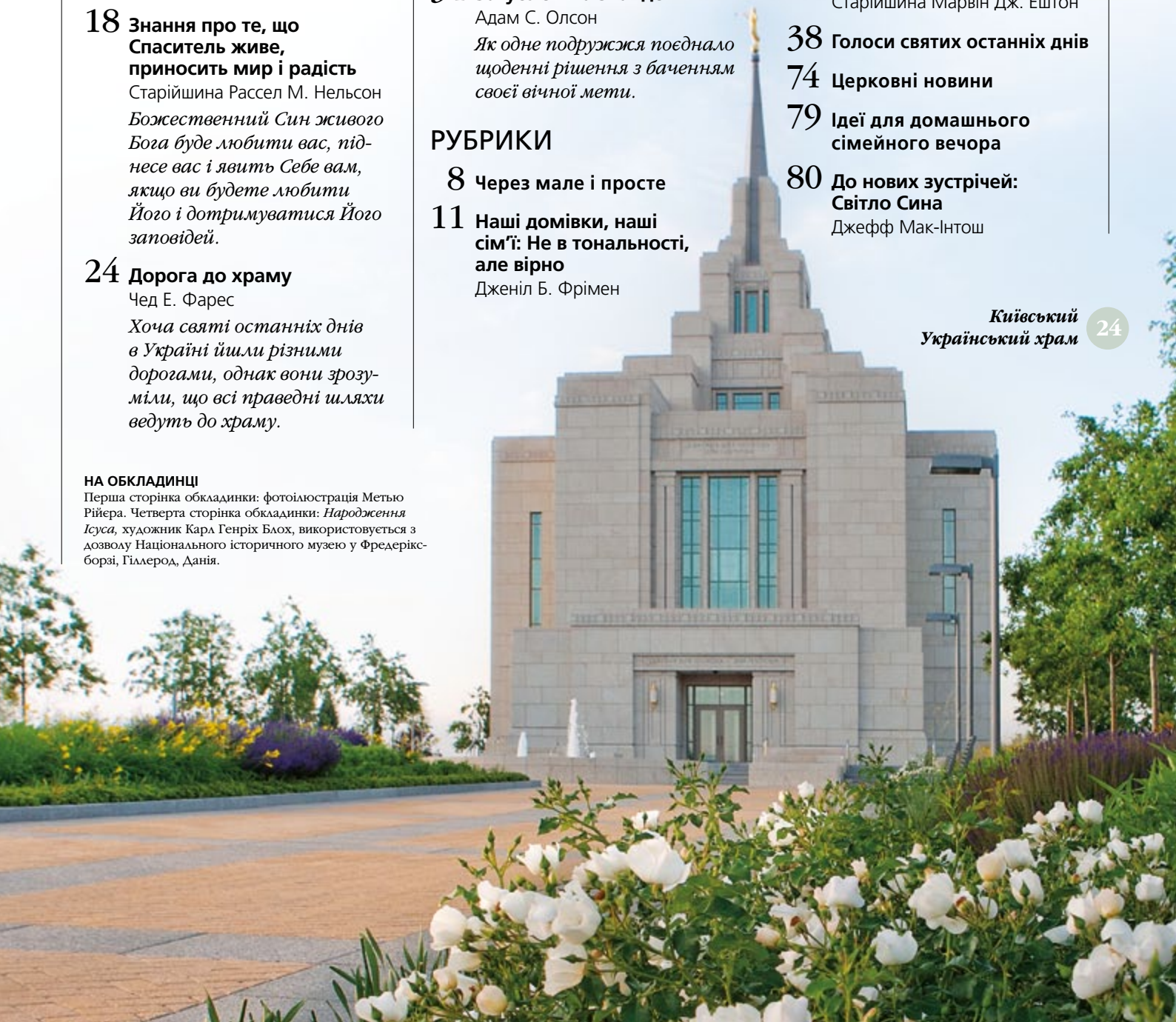
- 34** Загублені та знайдені
Адам С. Олсон
Як одне подружжя поєднало щоденні рішення з баченням своєї вічної мети.

РУБРИКИ

- 8** Через мале і просте
- 11** Наші домівки, наші сім'ї: Не в тональності, але вірно
Дженіл Б. Фрімен

- 12** Служіння в Церкві: Я можу служити, не маючи своєї сім'ї
Джулі Бердетт
- 14** Ми говоримо про Христа: Відповідь на кожне "А якби?"
Майкл Д. Вудбері
- 16** Класика євангелії: Урок від Учителя
Старійшина Марвін Дж. Ештон
- 38** Голоси святих останніх днів
- 74** Церковні новини
- 79** Ідеї для домашнього сімейного вечора
- 80** До нових зустрічей: Світло Сина
Джефф Мак-Інтош

Київський
Український храм **24**

42

- 42 Вони свідчили нам:
Вклонімося Йому**
Старійшина Патрік Керон

Чи зможете ви в
цьому номері знайти
заховану Ліягону?
Підказка: подарунок
під ялинкою.

- 46 Запитання і відповіді**
*Як я можу з оптимізмом
дивитися в майбутнє?*
- 48 Плакат: Ви ніколи не самотні**
- 49 Звідки я знаю: Господь
пролив благословення**
Кім Коунг
- 50 Безперечне свідчення**
Старійшина Карл Б. Пратт
*Чи обіцяння Моронія
стосується вас?*
- 52 Ось вам ознака**
Уїтні Хінклі
*Як пророцтва про народ-
ження Ісуса Христа чудес-
ним чином збулись.*
- 55 Сповнені значення дари**
*Яке смислове значення мали
золото, ладан і смирна, пода-
ровані Христу-Дитині.*
- 56 Вони мають змінитися**
Франсіско Хав'єр Лара Ернандес
*Я був єдиним у своїй сім'ї, хто
прийняв євангелію. Тепер мені
потрібно було зрозуміти,
як поводитися, коли стиль
життя членів сім'ї не відпові-
дав євангельським принципам.*
- 58 Познайомтеся з
братом Джозефом**
*Ось кілька фактів, які ви,
можливо, не знали про
пророка Джозефа Сміта.*

72

- 59 Особливий свідок: Як я
можу йти за Спасителем?**
Старійшина Квентін Л. Кук
- 60 Ті слова**
Енджі Бергстром Міллер
*Що могла зробити Шелбі,
коли чула, як її друзі лаються?*
- 62 Наша сторінка**
- 63 Картки з храмами**
- 64 Початкове товариство
вдома: Писання вчать мене
про народження Спасителя
і Друге пришествя**
Дженніфер Медді
- 66 Різдвяна ялинка**
Гарріет Р. Ухтдорф
*Різдвяні спогади про моє
дитинство в Німеччині.*
- 68 Мій місіонерський фонд**
Спенсер С.
*Ви можете почати збирати
гроші на місію вже сьогодні.*
- 69 Уложення віри**
*Тринадцять наших ключо-
вих вірувань.*
- 70 Для молодших дітей**

50

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайлер
Консультанти: Кейт Р. Едвардс, Крістоффель
Голден мол., Пер Г. Малм

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт
Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон
Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон
Помічники головного редактора: Дженіфер
Л. Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступники редактора: Сюзен Берретт, Раян Карр
Редколегія: Бріттні Бітті, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Керрі Кастен,
Дженніфер Медді, Ліа Мак-Кланган, Мелісса Меррілл,
Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оуджерк, Джошуа Дж. Перкі,
Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу, Пол Ванденберге, Марісса
А. Віддісон, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:
Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Томас С. Чайлд,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муї

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Говард
Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Реджинальд Дж. Крістенсен,
Кім Фенстермейкер, Брайан В. Двіджі, Кетлін Говард,
Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
liahona.lds.org; **поштою до** *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, словенською, тагальською, тайт'янською,
тайською, тонганською, угорською, українською, урду,
фіджійською, фінською, французькою, хорватською,
чеською, шведською та японською мовами.
(Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
December 2011 Vol. 14 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Більш докладно в ОН-Лайні Liahona.lds.org

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Постійний фонд освіти успішно діє з того часу, коли про нього було оголошено 10 років тому Президентом Гордоном Б. Хінклі (див. с. 28). Щоб почитати більше історій про досягнення успіху, дізнатися як отримати позику ПФО чи зробити грошові внески, зайдіть на сайт pef.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

Прочитайте, як Київський Український храм зміцнив сім'ї (див. с. 24), і подивіться, як **святковий концерт за участю молоді**, що відбувся перед освяченням храму, зміцнив свічення учасників. Дивіться надихаюче відео на сайті youth.lds.org (шукате "Kyiv Ukraine Temple").

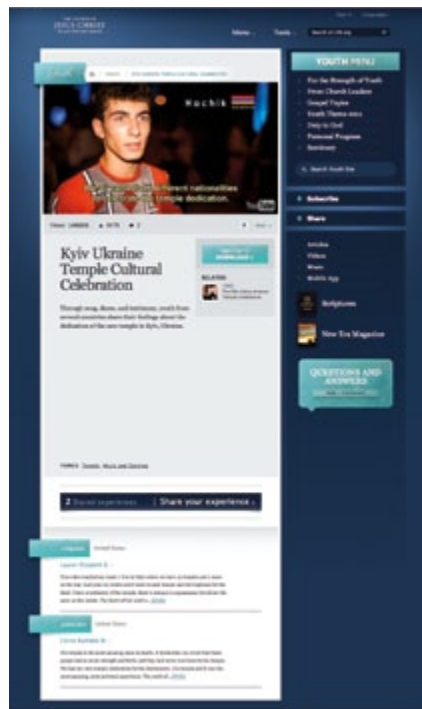
ДЛЯ ДІТЕЙ

Порадійте різдвяним історіям, що на сс. 64, 66 і 70. Потім **подивіться відео про саме Різдво, що описане в Лука 2**. Зайдіть на сайт lds.org/new-testament-videos.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

- Активізація**, 34
- Благословення**, 4
- Вдячність**, 4
- Віра**, 69
- Вчення**, 11, 16
- Зцілення**, 14
- Історія Церкви**, 8
- Ісус Христос**, 4, 14, 16, 18, 42, 48, 52, 55, 59, 64, 70, 80
- Місіонерська робота**, 39, 49, 50, 56, 68
- Мова**, 60
- Музика**, 11
- Навернення**, 49, 50, 56
- Надія**, 42, 46
- Норми**, 60
- Освіта**, 28
- Покаяння**, 24, 34, 42
- Покликання**, 12
- Постійний фонд освіти**, 28
- Приклад**, 7, 11, 60
- Пророки**, 52, 58
- Різдво**, 4, 9, 12, 18, 38, 39, 40, 41, 42, 52, 55, 66, 70, 72, 73
- Свідчення**, 50
- Святий Дух**, 50
- Сім'я**, 11, 34, 56
- Служіння**, 4, 7, 12, 28, 38, 39, 40, 41, 68
- Сміт, Джозеф**, 58
- Сноу, Лоренцо**, 10
- Спокута**, 4, 14
- Ставлення**, 46
- Товариство допомоги**, 7
- Храмова робота**, 24, 63

ВАШОЮ МОВОЮ

Журнал *Ліягона* та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті www.languages.lds.org.

**Президент
Генрі Б. Айрінг**
Перший радник у
Першому Президентстві

РІШЕННЯ БУТИ ВДЯЧНИМИ

Наш Небесний Батько заповідає нам бути вдячними за все (див. 1 Солунянам 5:18) і вимагає, щоб ми склали подяку за всі отримані нами благословення (див. УЗ 46:32). Ми знаємо, що всі Його заповіді мають на меті зробити нас щасливими, і ми також знаємо, що порушення заповідей змусить нас страждати.

Отже, щоб бути щасливими й уникнути страждань, ми повинні мати вдячне серце. Ми бачимо у своєму житті, як вдячність пов'язана зі щастям. Усім би нам хотілося бути вдячними, однак нелегко постійно виявляти вдячність за все під час життєвих випробувань. У житті час від часу нам випадають хвороби, розчарування і втрата близьких людей. Смуток заважає нам бачити свої благословення і бути вдячними за благословення, які Бог приготував для нас у майбутньому.

Нам важко помічати благословення, бо ми маємо схильність приймати хороше як щось належне. Коли ми втрачаємо дах над головою, у нас немає їжі і теплоти дружніх та сімейних стосунків, ми усвідомлюємо, наскільки ми повинні були виявляти вдячність тоді, коли все це мали.

А понад усе іноді важко відчувати вдячність за найбільші з усіх наших дарів—народження Ісуса Христа, Його Спокуту, обіцяння воскреснути, можливість насолоджуватися вічним життям з нашими сім'ями, Відновлення евангелії разом зі священством та його ключами. Лише за допомогою Святого Духа ми починаємо відчувати, що ці благословення означають для нас і для наших близьких. І лише тоді ми можемо сподіватися, що будемо

вдячними за все і не будемо ображати Бога невдячністю.

Ми повинні просити в молитві Бога, щоб Він допоміг нам силою Святого Духа чітко побачити свої благословення навіть серед випробувань. Він може допомогти нам силою Духа розпізнавати і бути вдячними за благословення, які ми сприймаємо як належне. Що найбільше допомогло мені, так це просити Бога в молитві: “Будь ласка, спрямуй мене до людини, яка потребує Твоїєї допомоги”. Таким чином, допомагаючи Богові благословляти інших, я міг краще усвідомити свої благословення.

Одного разу на таку молитву надійшла відповідь у вигляді запрошення від однієї подружньої пари, яку я раніше не знав, піти з ними до лікарні. Там було новонароджене дитя, таке маленьке, що могло поміститися у мене на долоні. Лише упродовж кількох тижнів свого життя воно пережило кілька операцій. Лікарі сказали батькам, що ще складніша операція буде необхідна для серця і легенів, аби підтримувати життя цього маленького Божого дитяти.

На прохання батьків я дав немовляті благословення священства. Благословення містило слова, що життя дитини буде подовжено. Але більшим за те благословення, яке я дав, було благословення, яке я отримав для себе—більш вдячне серце.

За допомогою нашого Небесного Батька усі ми можемо вирішити бути більш вдячними. Ми можемо просити Його допомогти нам чіткіше бачити свої благословення за будь-яких обставин. Того дня, як ніколи раніше, я був вдячний за дивовижну роботу свого серця і легенів. По дорозі додому я дякував за благословення

Бог Батько дав Свого Сина, а Ісус Христос дав нам Спокуту, навеличніший з усіх дарів і з усього, даного нам.

для моїх дітей, щоб я краще бачив чудеса доброти, які здійснює для них Бог та інші люди.

А понад усе я був вдячний за можливість бачити, як Спокута діє не лише у житті тих занепокоєних батьків, але і в моєму власному. Я бачив, як у їхніх обличчях, незважаючи на важке випробування, сяє надія і чиста любов Христа. Я здобув свідчення, яке можете мати й ви, якщо попросите Бога показати вам, як Спокута допомагає відчувати надію і любов.

Усі ми можемо прийняти рішення скласти подяку в молитвах і просити Бога спрямувати нас на служіння тим, кому Він хоче допомогти,—особливо у цю пору, коли ми святкуємо народження Спасителя. Бог Батько дав Свого Сина, а Ісус Христос дав нам Спокуту—найвеличніший з усіх дарів (див. УЗ 14:7).

Складаючи подяку в молитві, ми зможемо побачити величину цих благословень і всі інші благословення. Таким чином ми отримаємо дар більш вдячного серця. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Якщо ми запишемо все, що з нами відбулося, і всі наші благословення, нам буде легше пам'ятати їх і звертатися до них. Ви можете попросити тих, кого навчаєте, написати, за що вони вдячні, аби це допомогло їм пам'ятати отримані ними благословення, розпізнавати благословення, які вони мають тепер, і чекати на благословення в майбутньому.

Ви можете також запрошувати тих, кого навчаєте, наслідувати приклад президента Айрінга: просити Небесного Батька спрямувати їх до людей, яким вони можуть допомогати чи служити.

Складімо подяку

Джон Хілтон III і Ентоні Світ

Давайте не лише говорити про те, щоб порахувати свої благословення,—зробімо це! Складіть перелік зі 100 пунктів, вказавши, за що ви вдячні. Якщо вам здається, що це надто багато, спробуйте таке:

1. Вкажіть 10 фізичних здібностей, за які ви вдячні.
2. Вкажіть 10 матеріальних речей, за які ви вдячні.
3. Вкажіть імена 10 людей, які зараз живуть, за кого ви вдячні.
4. Вкажіть імена 10 людей, які пішли з життя, за кого ви вдячні.

5. Вкажіть 10 природних явищ, за які вдячні.
6. Вкажіть 10 речей із сьогоднішнього життя, за які вдячні.
7. Вкажіть 10 місць на землі, за які ви вдячні.
8. Вкажіть 10 сучасних винаходів, за які ви вдячні.
9. Вкажіть 10 страв, за які ви вдячні.
10. Вкажіть 10 євангельських істин, за які ви вдячні.

Складаючи подібний перелік, ми бачимо, що список зі 100 пунктів навіть і не починає описувати те, що дав нам Бог.

ДІТЯМ

Допоможи мені побачити мої благословення

Феліпе просить Небесного Батька допомогти йому побачити благословення у своєму житті. Допоможи йому знайти те, за що він може бути вдячним, і обведи це кружечком. Переконайся, що ти не

пропустив нічого, що є на малюнку: дім, банан, пес, церкву, школу, одяг, велосипед, гітару, м'яч і квітку.

Ти можеш скласти перелік того, за що вдячний, і прочитати його сім'ї.

Широка сфера діяльності

Вивчіть поданий матеріал і знайдіть спосіб обговорити його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Господь, Його Церква, сім'ї і громади потребують впливу праведних жінок. Справді, старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що “кожна сестра у цій Церкві, яка уклала завіт з Господом, має божественні повноваження спасати душі, керувати жінками у світі, зміцнювати домівки Сіону й будувати царство Бога”¹.

Деякі сестри можуть ставити під сумнів, чи зможуть вони досягнути таких високих цілей. Однак, як казала Елайза Р. Сноу, (1804–1887), другий генеральний президент Товариства допомоги: “Немає жодної сестри, яка була б настільки відокремлена від життя, а її світогляд настільки вузьким, що це зашкодило б їй зробити великі справи для встановлення царства Бога на землі”². Сестра Сноу також навчала, що Товариство допомоги було організовано “заради здійснення будь-якої хорошої і благородної роботи”³.

Участь у Товаристві допомоги розширює сферу нашого впливу, надаючи кожній сестрі можливість збільшувати віру, зміцнювати сім'ї і домівки та служити як вдома, так і в усьому світі. І, на щастя, зусилля, які ми докладаємо як індивідуально, так і всім Товариством допомоги, не повинні бути надто великими й надмірними, однак вони мають бути ретельно спланованими і постійними. Праведні звички, такі як щоденна і сімейна молитва, щоденне вивчення Писань і невинне звеличування церковних покликань, допоможуть збільшувати віру і будувати Господнє царство.

Тим сестрам, які не впевнені в тому, чи такий, на перший погляд, скромний вклад має значення, старійшина Баллард каже: “Кожна сестра, яка стоїть за істину й праведність, робить меншим вплив зла. Кожна сестра, яка зміцнює і захищає свою сім'ю, виконує роботу Бога. Кожна сестра, яка живе як жінка Бога, стає маяком для інших, щоб показувати дорогу і сіяти зерна праведного впливу, врожай яких буде зібрано десятиліттями пізніше”⁴.

Що я можу зробити?

1. Як я можу допомогти сестрам, яких відвідую, розпізнати свою здатність справляти праведний вплив і діяти відповідно?
2. Як я можу використовувати свої унікальні дари і таланти, щоб благословляти інших?

З Писань

1 Коринтянам 12:4–18; 1 Тимофію 6:18–19; Мосія 4:27; Уложення віри 1:13

Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

З нашої історії

Елайза Р. Сноу, яка служила секретарем, коли Товариство допомоги було організовано в Наву, отримала покликання від Президента Бригама Янга (1801–1877) подорожувати по всій Церкві, допомагаючи єпископам організовувати Товариство допомоги в їхніх приходах.

Сестра Сноу навчала: “Якщо є такі дочки і матері в Ізраїлі, які хоч найменшою мірою відчувають себе обмеженими в будь-якій зі сфер діяльності, то вони тепер знайдуть широке застосування своїх сил і можливостей, якими вони так щедро наділені, щоб чинити добро. ... Президент Янг повернув ключ, щоб відкрити широку і велику сферу, яка дасть можливість діяти і чинити добро”⁵.

ПОСИЛАННЯ

1. М. Рассел Баллард, “Жінки праведності”, *Ліягона*, груд. 2002, с. 39.
2. Eliza R. Snow, “An Address,” *Woman's Exponent*, Sept. 15, 1873, 62.
3. Eliza R. Snow, “Female Relief Society”, *Deseret News*, Apr. 22, 1868, 81.
4. М. Рассел Баллард, *Ліягона*, груд. 2002, с. 39
5. Eliza R. Snow, *Deseret News*, Apr. 22, 1868, 81.

Через **мале** і **просте**

“Через мале і просте відбувається велике”
(Алма 37:6).

ПРО ІСТОРІЮ ЦЕРКВИ В УСЬОМУ СВІТІ

Мексика

Перші місіонери-святі останніх днів прибули до Мексики в 1875 році. Вони розділилися на дві групи. Одна група розсилала вибрані частини Книги Мормона іспанською мовою впливовим керівникам по всій країні і навчала багатьох людей, але у них не було навернених. Друга група охрестила перших

п'ятьох мексиканських членів Церкви в Ермосільйо, шт. Сонора. Через чотири роки один з керівників, який отримав церковну літературу в 1875 році,—Плотино С. Родаканаті з Мехіко—попросив охрестити його та інших людей. У 1885 році було закінчено переклад Книги Мормона іспанською мовою.

Упродовж багатьох років країна додала політичну нестабільність, але перші члени Церкви залишалися вірними. Перший іспаномовний кіл Церкви було організовано в Мехіко 3 грудня 1961 року. Церква відкрила кілька шкіл, серед яких Venemérito de las Américas, заснована в Мехіко в 1963 році. Ця школа діє і зараз.

Перший храм, побудований у Мексиці, знаходиться в Мехіко. Його було освячено в 1983 році. У 2000 році в Мексиці було освячено вісім храмів.

У 2004 році Мексика стала першою країною, крім Сполучених Штатів, де кількість членів Церкви сягнула одного мільйона.

Церковні провідники беруть участь у церемонії початку будівництва школи Venemérito de las Américas 4 листопада 1963 р.

ЦЕРКВА У МЕКСИЦІ	
Членів Церкви	1234545
Місій	23
Колів	221
Приходів і філій	2009
Храмів	12 діючих, оголошено про будівництво ще одного

Різдво для перших піонерів

Суворі зимові місяці були важкою порою для більшості піонерів. Їм майже ні з чого було зробити подарунки або чим відсвяткувати Різдво. Однак це не заважало першим піонерам зберегти особливі спомини про ту пору. Ми пропонуємо кілька записів про те, як піонери святкували Різдво в той час.

Моє найщасливіше Різдво

“Моє перше Різдво в Долині [Солоного озера] випало на суботу. Ми святкували це свято в неділю. Усі ми зібралися біля флагштока в центрі форту. Там відбулися збори. Що то були за збори! Ми славили Бога піснями. Ми промовили вступну молитву. А промовця того дня я не забуду ніколи. Він звернувся зі словами подяки і підбадьорення. Не прозвучало жодного песимістичного слова. Люди були сповнені надії та радості завдяки своїй вірі в майбутнє. Після зборів усі потискали одне одному руки. Хтось плакав від радості. Того вечора діти гралися у відведеному для них місці й біля багаття, зробленого з кущів полину. Ми зібралися й заспівали: “Вперед, святі, вам випало іти до важких перемог”. На вечерю у нас був кролик і трохи хліба. У всіх було достатньо їжі, й усі відчували абсолютний спокій і добру волю. Це було найщасливіше Різдво за все моє життя”.

Невідомий автор, цитовано Bryant S. Hinckley, в Kate B. Carter, comp., *Our Pioneer Heritage*, 20 vols. (1958–77), 14:198.

Ой, як летить час!

“Одного вечора, мені тоді було 16 років, батько влаштував святкування Різдва для своїх дітей, їхніх сімей та найближчих сусідів. Ми танцювали. Мої брати були музикантами. Ми знали, що батько хотів закінчити вечірку о десятих. Так він і зробив, прямо посеред

кадрилі, наказавши музикам зупинитися. Однак батько не знав, що того вечора брати багато разів піднімали мене до годинника. Кожного разу я переводив стрілку на тридцять хвилин назад. Було вже, мабуть, за північ, коли вечірка закінчилася”.

З сімейних записів Крістіана Олсена в Carter, *Our Pioneer Heritage*, 15:199.

Радісний час

“Коли діти прокинулися Різдвяного ранку 1849 року, у жодному з будиночків не знайшлося ані ляльки, ані цукерки, ані яблука. Але діти й батьки були щасливі. Вони були раді, що мають трохи їжі, а надія на майбутнє в їхніх нових оселях з кожним днем

ставала все яскравішою. І хоча не було ні ляльок, ні іграшок для дітей, однак тата й мами не забули про Різдво. Тому в кінці того дня вони влаштували чудове святкування.

Увечері всі зібралися в будиночку Джона Роуберрі. Це був той будинок, де пройшли перші збори. Там вони танцювали старовинні танці, що стало завершенням дня, і то був найвеселіший гурт людей, який збирався на Різдво. ... Як це не прикро, але не було музики. Ніде не було жодного інструмента. Сайрус Колл умів добре свистіти, тому він насвистував мелодії, під які танцювали радісні піонери”.

Sarah Tolman, у Kate B. Carter, comp., *Treasures of Pioneer Heritage*, 6 vols. (1952–57), 4:197–198.

З ЖИТТЯ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

Президент Лоренцо Сноу (1814–1901)

Хоча пізніше Лоренцо Сноу став п'ятим Президентом Церкви, однак він не хотів христитися до тих пір, поки його сестра Елайза не запросила його на заняття з івриту, що проводилися у Школі пророків у Кертленді, шт. Огайо. У цю школу також приходили пророк Джозеф Сміт та інші провідники Церкви. Невдовзі Лоренцо зацікавився евангелією і 19 червня 1836 року приєднався до Церкви. Старійшина Сноу пізніше служив на місії в Італії, на Сендвічевих островах (тепер Гаваї) та у Великобританії, де він подарував примірник Книги Мормона королеві Вікторії.

Старійшина Сноу мав надзвичайні дари, які Він використовував для служіння Господу. У патріаршому благословенні йому було обіцяно, що хоча він доживе до похилого віку, він не відчуже на собі ознак старіння. Його життєва сила дасть йому можливість залишатися активним у похилому віці в якості апостола і пророка. Він також використовував священство, щоб підняти з мертвих кількох людей.

Коли Президент Сноу служив пророком, святі останніх днів у південній Юті потерпали від посухи. Виступаючи на конференції в місті Сент-Джордж, що на півдні Юти, Президент Сноу відчув натхнення пообіцяти святим, що піде дощ і вони зберуть щедрій врожай, якщо будуть платити десятину. Хоча члени Церкви сплатили десятину, минали місяці, а дощу все ще не було. Президент Сноу благав Небесного Батька послати дощ. Пізніше він отримав телеграму, в якій було сказано: "Дощ у Сент-Джорджі".

Щоб знайти більш докладну інформацію, див. Francis M. Gibbons, Lorenzo Snow: Spiritual Giant, Prophet of God (1982).

Вгорі: портрет Лоренцо Сноу, зроблений приблизно в 1865 р. Посередині: Президент Сноу (посередині) зі своїми радниками у Першому Президентстві: Джорджем К. Кенноном (зліва) і Джозефом Ф. Смітом (справа) в 1900 р. Внизу: Господь послав дощ на поля святих останніх днів після того, як вони дослухалися до поради Президента Церкви сплатити десятину.

НЕ В ТОНАЛЬНОСТІ, АЛЕ ВІРНО

Дженіл Б. Фрімен

Мій тато наспівував якусь мелодію так, як співав лише він—і не тенором, і не басом, але поєднанням одного з іншим. І хоча батько не відрізняв ноти “до” від “ля-бемоль”, однак співав гучно і впевнено.

Я ніколи не соромилася того, як співає мій батько, однак пам'ятаю, як мене радувала і в той же час дивувала його радісна какофонія. Невже він не розумів, що його слухають інші люди?

Мій тато любив гімни євангелії, і він не допускав, щоб відсутність таланту заважала йому поклонитися Богові за допомогою музики. Він співав з радістю, ентузіазмом і почуттям. Мені подобалося, як він співав такий гімн, як “Дух Божий”,—з усією енергією і переконанням, а за кілька хвилин він співав причасний гімн—з усією ніжністю і благоговінням.

Одного разу пообідньої пори тато дав мені чудовий урок за допомогою гімну. Я грала на піаніно, як це часто бувало, щоб зняти напругу після шкільного дня. Батько завжди намагався скористатися часом, коли ми з ним залишалися наодинці, тож підійшов до мене. Все було як завжди: він гортав книгу гімнів, знаходив гімн, а потім просив мене грати, поки він співатиме.

У той день батько взяв збірник і відкрив його на одному з гімнів.

“Чудова пісня, одна з моїх улюблених”,—сказав він, поставивши

збірник на піаніно. Це був гімн “Той бідолашний чоловік”. Батько сказав мені, що то був улюблений гімн пророка Джозефа Сміта і що Джозеф попросив Джона Тейлора заспівати цю пісню в Картеджі незадовго до того, як Джозефа і Гайрума було вбито.

Потім батько заспівав усі сім куплетів, а я йому акомпанувала. У ту мить сталися дві визначні події. По-перше, батько проспівав усю пісню, і не схибив у жодній ноті. Його “ля-бемолі” були дійсно “ля-бемолями”! Голос батька звучав без пафосу і просто. Мені він здавався прекрасним. Друге, що вразило мене, було менш дивовижним, однак більш важливим. Коли батько співав, я знала, що він любить Джозефа Сміта і має свідчення про його пророче покликання. Дух свідчив мені, що Джозеф Сміт був пророком.

Кілька років тому батько пішов з життя, і я часто згадую про той день і вплив, який він на мене справив. Важлива складова мого свідчення про євангелію міцно стоїть на своєму місці завдяки батькові, який “не вмів співати”, однак вирішив співати від усього серця. ■

КОРИСТУЙТЕСЯ НАГОДОЮ НАВЧАТИ

“Крім того, що ми показуємо молоді шлях

своїм прикладом, ми ведемо їх, розуміючи їхні серця і йдучи поруч з ними стежкою євангелії. Щоб по-справжньому зрозуміти їхні серця, ми повинні робити більше, ніж просто бути в одній кімнаті або відвідувати разом сімейні й церковні заходи. Ми повинні планувати ситуації для навчання і користуватися ними, щоб справляти глибоке й тривале враження на розум і серце молодих людей. ...

Я сподіваюсь, що ми будемо мати нагоду скласти свої свідчення про те, що ми знаємо, що Бог живе, і що Ісус є Христос. Я сподіваюсь, що ми будемо свідчити, аби наші діти знали, що відбувається в наших серцях і що ми любимо їх. Наші домівки мають бути сповнені найвеличнішою любов'ю і вони повинні бути місцем найвеличнішого навчання”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Наш обов'язок перед Богом: місія батьків і провідників щодо підростаючого покоління”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 95, 98.

Я МОЖУ СЛУЖИТИ, НЕ МАЮЧИ СВОЄЇ СІМ'Ї

Джулі Бердетт

Співробітник редакції церковних журналів

Коли я отримала нове покликання, то була приголомшена. “Я зможу це робити?” —запитувала я себе.

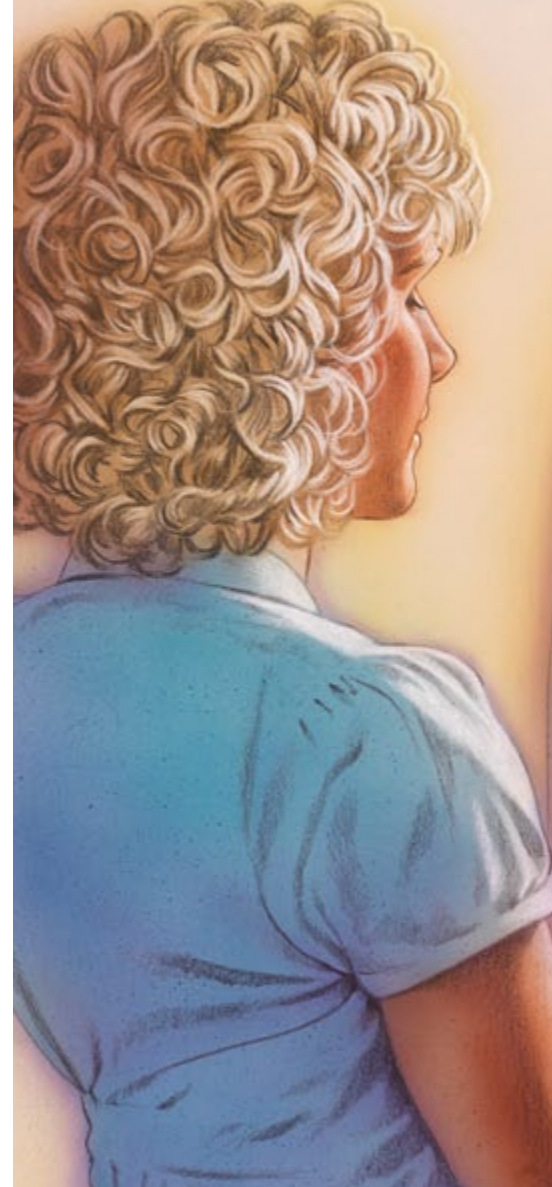
Років сім тому, коли мені було 29, я переїхала до Юти з Орегону, США. Зваживши всі свої можливості, я вирішила відвідувати приход за місцем проживання, вважаючи, що потребую чогось іншого після приходів для неодружених, які я відвідувала раніше.

Батьки навчали мене завжди приймати церковні покликання, тож я записалася на співбесіду з єпископом, щоб представити себе як людину, яка гаряче бажає служити. Невдовзі я вже навчала п'ятирічних дітей у Початковому товаристві. Мені це дуже подобалося. Минуло п'ять місяців, і єпископ покликав мене президентом Початкового товариства. Я була приголомшена. “Я зможу це робити?”—запитувала я себе.

Я не мала ні чоловіка, ні дітей,

тому не була впевнена, чи підходжу для такого служіння. У приходах для сімейних членів Церкви, які я відвідувала раніше, президенти Початкового товариства мали щасливі сім'ї, були вправними й відданими матерями. Однак пам'ятаючи про те, чого навчали мене батьки, я прийняла нове призначення. Єпископ дійсно взяв до серця доручення стосовно того, що єпископи повинні “знайти важливі покликання для всієї неодруженої молоді”¹. Можливо, покликання було важливішим, ніж я очікувала, але я була вдячна за нього.

Служачи в новому покликанні, я мала разом з дітьми багато чудових, веселих і надихаючих моментів. Одного року на Різдво ми інсценували Різдвяні події під час спільного заходу. Ми співали пісні. У нас були

халати й рушники, у які ми вбрали пастухів та Йосипа. Блискучими гірляндами ми прикрасили голови ангелів. З картону й фольги ми виготовили корони для мудреців.

Коли ми інсценували Різдвяну історію і співали священні пісні цієї пори, я звернула увагу на красиву дівчинку, яка виконувала роль Марії. Моє серце зворушив приклад виявленого нею благоговіння і ніжності, коли вона, стоячи на колінах, тихенько тримала ляльку, яка була символом немовляти-Ісуса. Атмосфера того моменту сповнила мене вдячністю Небесному Батькові за нашого Спасителя і допомогла зміцнити моє свідчення про Його

величну, сповнену любові місію. Це також викликало в мені вдячність за надзвичайне благословення бути покликаною на служіння і за натхненного єпископа, який допоміг здійснити це служіння.

В Ученні і Завітах ми читаємо: “Отже, якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи” (УЗ 4:3). Хоча цей вірш, як правило, асоціюється з місіонерською роботою, мені подобається думати, що він стосується будь-якого євангельського служіння.

Незалежно від сімейного чи соціального стану кожен з нас перш за все є дитиною люблячого Небесного Батька, Який хоче, аби ми зростали,

не були самотніми, розвивали свої таланти, служили одне одному й допомагали одне одному повернутися до Нього.

Мене прийняли й полюбили у приході відразу ж, і я зберігаю ці почуття й понині. Мое бажання служити визнали і задовольнили, багато людей надали мені духовну підтримку, радо привітали мене, і Небесний Батько дійсно благословив мене. Завдяки добрим і уважним провідникам я отримала благословення навчати найпрекрасніших дітей і навчатися від них. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Довідник 2: Керування Церквою (2010), пункт 16.3.3.

БУТИ УВАЖНИМ І ЛЮБЛЯЧИМ

“Хоча багато одиноких дорослих членів

Церкви добре пристосовані до життя з його проблемами, вони все одно потребують люблячої уваги з боку Церкви та її членів, щоб пересвідчитися, що вони потрібні, що Бог любить кожного з них”.

Президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), другий радник у Першому Президентстві, “Діліться теплом з одинокими” *Ліягона*, серп. 2007, с. 4.

**ЗЦІЛЮЮЧА
СИЛА СПОКУТИ**

“[Ісус Христос] знає про наш розпач, і Він зажди поруч з нами. Наче добрий самарянин з Його притчі, Він перев’язує наші рани й доглядає нас, коли знаходить нас пораненими на узбіччі (див. Лука 10:34). Брати і сестри, цілительна сила Його Спокути—це для вас, для нас, для усіх”.

Старійшина Даллін Х. Оукс,
з Кворуму Дванадцятьох Апо-
столів, “Він зцілює обтяжених”,
Ліягона, лист. 2006., с. 7.

Відповідь на кожне “А ЯКБИ?”

“І [Ісус Христос] піде, зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу” (Алма 7:11).

Майкл Д. Вудбері

Кілька років тому мій моторолер вислизнув з-під мене, і я впав прямо посеред дороги. Майже відразу на мене наїхав автомобіль—досить великий—і протягнув мене по дорозі. Очевидці тієї аварії вважали, що я загинув.

Коли парамедики побачили, що я живий, вони негайно відвезли мене до лікарні, де упродовж кількох наступних днів мені зробили кілька невідкладних операцій. Поки я непритомний перебував у реанімації, батько з іншими чоловіками поклав руки на мою голову і силою священства благословив мене. Але що є більш важливим від того, що сталося з моїм тілом, це те, що сталося з моїм духом.

Завдяки цій події я відкрив своє серце Спасителю. Через тиждень після

аварії я повернувся до свідомості й дізнався про те, що сталося. Я зрозумів, що Господь захистив мене і дав можливість залишитися з дружиною та дітьми на землі. Я відчув, що Бог мене втішає, а не залишає. Я не відчував себе травмованим і збентеженим, думаючи, що на мене чекає довге одужання. Натомість я відчував спокій.

У наступні дні моя любов до Небесного Батька й Ісуса Христа сягнула нових глибин, а моє бажання залишатися вірним усе життя посилювалося. Я бачив вияв Господньої любові завдяки людям, які були навколо мене. І я бачив, що Небесний Батько чув людей різних віросповідань, які молилися й постилися за мене.

Коли я розповідав про цей випадок іншим людям, починалися нескінченні

“А якби?” “А якби ти загинув?” “А якби ти не зміг більше ходити?” “А якби тобі довелося долати сильний біль до кінця свого життя?” Найдивовижнішим для мене є те, що Спокута дає відповіді на всі “А якби?”

Завдяки Спокуті я воскресну і всі фізичні недуги зникнуть. Разом з дружиною і дітьми ми запечатані у вічну сім'ю. І це також завдяки Спокуті. Якщо ми будемо йти вперед з вірою у нашого Спасителя, долаючи життєві випробування, і витерпимо до кінця, Спокута відкриє шлях, яким нам треба йти, і дасть обіцяння вічного життя, яке чекає на нас попереду. ■

Див. більше інформації на цю тему в Матвій 11:28–30; 3 Невій 17:7–9 і Bruce C. Hafen, “Beauty for Ashes: The Atonement of Jesus Christ,” *Liahona*, Apr. 1997, 39.

“І Він прийме смерть, щоб скинути пута смерті, які зв'язують Його народ; і Він візьме на Себе їхні недуги, щоб Його нутро сповнилося милості, будучи у плоті, щоб Він міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему народові в його недугах” (Алма 7:12).

ЯК ГОСПОДЬ ЗМІЦНЮЄ НАС?

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, допомагає відповісти на це запитання у своєму виступі на генеральній конференції “У силі Господа” (*Ліягона*, лист. 2004, сс. 76–78).

- “У силі Господа ми можемо працювати, вистояти до кінця й подолати все”.
- “Спокута робить нас здібними і сильними. Цей її аспект допомагає нам бачити і чинити добро та ставати кращими в такий спосіб, який би ми ніколи не усвідомили або яким би ми не скористалися через обмеженість своєї природної сили”.
- “Я знаю, що в силі Господа і Його милістю ми з вами можемо бути благословенними, щоб звершити все”.

Ви можете поділитися з іншими людьми своїми свідченнями про благословення, які ми отримуємо завдяки Спокуті Ісуса Христа.

УРОК ВІД УЧИТЕЛЯ

**Старійшина
Мервін Дж. Ештон
(1915–1994)**

З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Марвіна Дж. Ештона було висвячено в апостоли 2 грудня 1971 року. Нижче подана стаття є уривком з його виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 5 червня 1988 року.

Скільки себе пам'ятаю, я відчував особливу любов до Ісуса Христа. Мене навчали, що Він є Сином живого Бога. Мене навчали, що Він—мій друг, учитель і моя сила. Упродовж минулих років, коли покликання, відповідальність і честь складати особливе свідчення про Нього стали частиною мого життя, я намагаюся навчатися на прикладі Його життя і Його шляхів. Він дійсно Взірцевий Учитель. Я знаходжу силу, провід і приклад, часто звертаючись до восьмого розділу Євангелії від Івана, що допомагає мені у виконанні роботи й обов'язків. Якщо ви не проти, давайте проглянемо кілька віршів, що допоможуть нам зміцнити своє життя і наші стосунки з Ісусом. Ці рядки і слова допомагають мені краще розуміти Його і вселяють бажання робити так, як Він, і бути таким, як Він. ...

[Книжники і фарисеї] привели до Нього жінку, пійману на перелюбі. Ці недобрі люди ... намагалися обхитрити Його. Вони посадили її посередині як доказ, як грішницю, як нечисту людину. Він не втік від

неї. ... Її впіймали на перелюбі—на гарячому. Не було жодних сумнівів у її провині. Вони створили для Нього, як здавалося, неможливу ситуацію: за законом Мойсея їй потрібно було забити камінням. “А Ти що говориш?” [Іван 8:5],—запитали вони, спокушуючи Його, намагаючись упіймати в пастку, створити безвихідну ситуацію.

Що б Він не сказав, його могли звинуватити в гріху, в помилковому рішенні. Вони спокушали Його, щоб перевірити, чи вистачить Йому терпіння і чи не забуде Він, Ким є. Вкаменувати її буде жорстоко, а просто відпустити—неправильно. ... Він схилився і щось писав на землі, ніби не чув їх (таким чином привертаючи їхню увагу і готуючи всіх, хто почує Його голос, до навчання). ... І хоча було тихо, вони продовжували запитувати. Я навіть чую ці зловмисні запитання: “Ану ж, скажи що-небудь. Попався. Боїшся відповідати?” Однак Ісус знав, що Йому робити.

Він піднявся у смиренній і лагідній величі й сказав ці наймогутніші слова: “Хто з вас без гріха,—нехай перший на неї той каменем кине!” [Іван 8:7]. Досконала відповідь досконалої особи.

Сьогодні нам слід згадувати про це знову і знову під час виконання своїх обов'язків, покликань і в будь-якій ситуації. У своєму спілкуванні з людьми нам слід

дати можливість тому, хто без гріха, першим критикувати, знаходити помилки чи принижувати. ... Схилившись, Він писав на землі. Вони чули, що Він сказав. Вони відчули вплив Його мовчазного духа, поки Він нічого не казав. Під впливом докорів сумління вони самі пішли звідти, їх ніхто не проганяв. Вони пішли один за одним не для того, щоб знайти каміння, але для того, щоб лікувати свої духовні рани.

Він залишився наодинці з жінкою. Я радий, що про це сказано. Дехто з нас схильний до того, щоб уникати тих, хто згрішив. ... Він сказав: “Де ж ті, жінко, що тебе оскаржали? Чи ніхто тебе не засудив?” [Іван 8:10]. ... Ісус Христос приділив час, щоб поставити запитання і вислухати. О, якби ми так частіше робили! Наші відповіді були б такими простими, настільки кращими.

Жінка, схоплена на перелюбі, відповіла на запитання Господа стосовно її звинувачувачів такими словами: “Ніхто, Господи”. І потім пролунали ці надзвичайні слова: “Іди собі, але більше не гріши!” [Іван 8:11]. Учитель навчав того дня і так само навчає у цю мить. Його величне послання є таким: засудуйте гріх, однак любіть грішника. Я сподіваюся, що це надасть нам сил і впевненості та наблизить до Спасителя, Ісуса Христа.

Ісус не виправдовував перелюб. Але замість вислуховування менторських нотацій та жінка відчула Його любов. Як їй, так і її звинувачувачам необхідно було отримати урок любові. Та ситуація вимагала милосердя і співчуття. Як чудово знати, що Ісус вірив у те, що людина є важливішою за всі її гріхи. Тож і не дивно, що Його називали “Добрим Пастирем”. Він любив усіх Своїх овець навіть тоді, коли вони збивалися з пуття, були безпорадними, замерзали чи губилися.

У кінці цього повчального моменту, цього

уроку любові і співчуття є важливий вірш.

“І знову Ісус промовляє до них, кажучи: “Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя” (Іван 8:12).

Ідімо ж за Його світлом. Звертаймося часто до цих кількох слів. Я свідчу, що їх було збережено заради блага кожного з нас. ■

Розділові знаки та вживання великої літери узгоджено із сучасним правописом. Прочитати весь виступ англійською мовою ви зможете на сайті <http://speeches.byu.edu>.

ЗНАННЯ ПРО ТЕ, ЩО
СПАСИТЕЛЬ ЖИВЕ,
ПРИНОСИТЬ МИР І РАДІСТЬ

Як особливий свідок Його святого імені я свідчу, що Ісус Христос є божественним Сином живого Бога.

Як один з Дванадцятьох Апостолів, я можу сказати, що члени Кворуму дванадцятьох плекають привілей навчати і свідчити про нашого улюбленого Спасителя. Ми радо ділимося своїми свідченнями про Його життя, Його служіння і Його місію під час земного життя.

Ми вшановуємо скромне народження Спасителя о цій порі року, хоча ми і знаємо, що воно не було в грудні. Найвірогідніше, Господь народився у квітні. Як у Писаннях, так і в історичних літописах ми знаходимо докази того, що ця подія сталася навесні, ближче до іудейської Пасхи (див. УЗ 20:1).

У Писаннях сказано, що Його мати Марія була заручена з Йосипом (див. Матвій 1:18; Лука 1:27). Їхнє заручення можна порівняти із сучасним зарученням, яке пізніше закінчується весіллям.

У розповіді, написаній Лукою, йдеться про те, що Марії явився ангел Гавриїл, і

від нього вона дізналася про свою земну місію.

“І, ввійшовши до неї, промовив: “Радій благодатная, Господь із тобою! Ти благословенна між жонами! ...

А Ангол промовив до неї: “Не бійся, Маріє,— бо в Бога благодать ти знайшла!

І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породиш, і даси Йому ймення Ісус.

Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий” (Лука 1:28, 30–32).

Зверніть увагу на великі літери *С* і *В*. Наш Небесний Батько є *Всевишнім*. Ісус є *Сином Всевишнього*.

“А Марія озвалась до Ангола: “Як же станеться це, коли мужа не знаю?”

І Ангол промовив у відповідь їй: “Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!” (Лука 1:34–35).

Перш ніж Йосип і Марія зійшлися, вона вже чекала на Святе Дитя. Йосип хотів

**Старійшина
Рассел М. Нельсон**

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

захистити Марію (див. Матвій 1:18–19), сподіваючись уберегти її від покарання, якому підлягала вагітна жінка, що не була у шлюбі. Поки він розмірковував над цим, ангел Гавриїл явився Йосипу, кажучи:

“Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачате в ній—то від Духа Святого.

І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів (Матвій 1:20–21).

Марії та Йосипу не потрібно було пояснювати глибоке значення імені *Ісус*. Гебрейський корінь цього слова походить від *Єгоша* або *Єгоша*, що означає “Єгова є спасінням”¹. Отже роботою Господа Бога Єгови, Якого невдовзі назвуть Ісусом, полягала у спасінні. Він мав стати Спасителем світу.

У Книзі Мормона ми читаємо діалог Нефїя з ангелом, який запитував: “Чи знаєш ти про поблажливність Бога?”

Нефїй відповів: “Я знаю, що Він любить Своїх дітей; проте я не знаю значення усього цього”.

А він сказав мені: Дивись, діва, яку ти бачиш, це матір Сина Божого від плоті людської.

“... побачив я, як віднесло її Духом; а після того як віднесло її Духом на одну мить, ангел звернувся до мене, кажучи: Дивись!

І я подивився і побачив знову ту діву, і вона тримала на руках дитину.

І ангел сказав мені: Ти бачиш Агнця Божого, так, Сина Батька Вічного!” (1 Нефїй 11:16–21).

Опис подій в Євангелії від Луки

Важливі додаткові аспекти ми знаходимо в чудовій і знайомій історії, яку переказуємо на Різдво так, як вона записана в другому розділі Євангелії від Луки: “І трапилося тими днями,—вийшов наказ царя

Августа переписати всю землю” (Лука 2:1).

Це було дійсно пов'язано з подушним податком, переписом, складанням офіційних списків—реєстрацією всіх громадян Римської імперії. Цар Ірод наказав, щоб людей реєстрували в тому місці, де жили їхні предки. Марія і Йосип, які в той час жили в Назареті, мали вирушити на південь, до міста Давидового, що знаходилося на відстані приблизно 145 км. Можливо, їм довелося пройти навіть більше, якщо вони мали обійти вороже налаштовану провінцію Самарію, яка лежала на їхньому шляху.

Майже з упевненістю можна сказати, що вони подорожували разом з родичами, які також мали йти на землю своїх предків. Безсумнівно, що у цю важку подорож вони взяли з собою тварин, таких як собаки й віслюки. Напевно, вони розбивали табір на ніч, оскільки подорож тривала 3–4 дні. Коли вони дійшли до Віфлеема, настав час народження Святого Дитяти.

“І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його,—бо в заїзді місця не стало для них” (Лука 2:7).

Караван-сарай, де зупинилися Марія та Йосип, як правило, мав прямокутну форму і складався з центрального внутрішнього двору для тварин, навколо якого розміщалися невеличкі приміщення, в яких відпочивали люди.

Цей вірш сповнений сенсу, який стає глибшим, якщо ми знаємо слова оригінального тексту Нового Завіту, написаного грецькою, і розуміємо тогочасну культуру тих країв. Слово “заїзд” є перекладом слова *kataluma*². Грецький префікс *kata* (або *cata*) означає “внизу”, коли йдеться про час або місце. Коли *kata* іде в поєднанні з *luma*, це означає місце, де люди збираються на перепочинок або відпочивають від подорожі. У Новому Завіті грецькою мовою слово *kataluma* зустрічається знову лише у двох уривках. У цих випадках воно перекладається не як заїзд, а як “кімната” (Марк 14:14; Лука 22:11).

У той час і в тій місцевості заїзд в Азії не був схожим на сучасні готелі. Мати місце в заїзді в той час означало мати місце для розміщення каравану подорожуючих—як людей, так і тварин. Караван зупинявся в місці, яке у той час (так само, як і тепер) називається *караван-сарай* або *khan[хан]*. Словник дає таке визначення: готель, розташований навколо внутрішнього двору в східних (азіатських) країнах, де караван зупинявся на ніч³.

Така будівля мала, як правило, прямокутну форму і складалася з центрального внутрішнього двору для тварин, навколо якого розміщалися невеличкі приміщення, в яких відпочивали люди. У цих приміщеннях відвідувачі знаходилися трохи вище над тваринами, двері в них були відчинені, щоб власники могли спостерігати

за своїми тваринами. У перекладі вірша Лука 2:7, зробленому Джозефом Смітом, сказано, що для них не було місця в заїзді, тобто що всі приміщення в караван-сараях були зайняті.

Думка про те, що власники заїздів не були гостинними чи навіть ворожими, ймовірно, неправильна. Люди в тих краях безсумнівно в той час, як і в наш, були гостинними. Особливо це стосується тієї пори, коли до мешканців Єрусалима й сусіднього з ним Віфлеєма приїхало багато родичів з усієї їхньої країни.

В азіатському караван-сарайі тварин розміщали на ніч у кутовому внутрішньому дворі. У тому дворі знаходилися віслюки, собаки, можливо, верблюди і воли разом з усіма їхніми відходами і запахом.

Оскільки приміщення для відвідувачів, що оточували внутрішній двір, були зайняті, Йосип, мабуть, вирішив розмістити Марію, якій прийшов час народити дитину, в центральному внутрішньому дворі караван-сарая разом з тваринами. Абсолютно можливо, що за таких скромних обставин і народився Агнець Божий.

У другому розділі Євангелії від Луки двічі згадується про те, що Марія сповила Дитину. Яке значення цього слова “сповила” (Лука 2:7)? Я вважаю, що те, чим вона сповила дитину, відрізняється від простих підгузників чи ковдри. У грецькому тексті Нового Завіту вживається дієслово *sparganoo*, що означає загорнути новонароджену дитину у вузькі пелюшки з особливої

тканини, якими дитину обматували навхрест⁴. Ймовірно, що на тканині був якийсь знак, характерний для певної сім'ї. Це особливо стосувалося народження первенця-сина.

Ангел проголосив: “А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме” (Лука 2:12). Тканину, в яку Його загорнули, безсумнівно можна було впізнати й вирізнити з інших.

А що ж таке ясла? Ясла—це корито або коробка у стаїні, в яку наспівають їжу для тварин. Знаходячись на підвищенні серед брудного подвір'я, ясла, ймовірно, були найчистішим місцем. Ця годівниця стала колискою для нашого Господа!

Спаситель мав унікальних батьків

Більш важливим за скромне місце Спасителевого народження є його унікальні батьки. У кількох віршах в Писаннях звучить це запитання: “Хто проголосить Його рід?” (див. Ісаїя 53:8; Дії 8:33; Мосія 14:8; 15:10). Це означає: “Хто проголосить Його родовід?” Тепер, через два тисячоліття, ми проголошуємо, що Ісус Христос був народжений від безсмертного Батька і смертної матері. Від Свого безсмертного Батька Ісус успадкував силу жити вічно. Від Своєї смертної матері Він успадкував здатність померти фізично.

Ісус розумів, як ці реалії впливають на Його власне життя: “Ніхто в Мене його не бере,—казав Він,—але Я сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову,— Я цю заповідь взяв від Свого Отця” (Іван 10:18).

Ті унікальні якості Його батьків були важливими для Його місії викуплення гріхів усього людства. Отже, Ісус Христос народився, щоб померти, а потім воскреснути у вічне життя (див. 3 Нефій 27:13–15). Він помер, щоб ми жили знову. Він народився, щоб усі люди могли подолати жало смерті й жити після смерті (див. 1 Коринтянам 15:55; Мосія 16:7–8; Алма 22:14; Мормон 7:5).

Він здійснив Свою Спокуту в Гефсиманії, де Його піт був, як великі краплі крові (див. Лука 22:44), і

на Голгофі (або Череповищі), де Його тіло підняли на хресті над Череповищем, що означає місце смерті (Марк 15:22; Матвій 27:33; див. також 3 Нефій 27:14). Ця нескінченна Спокута звільнила людину від нескінченної смерті (див. 2 Нефій 9:7). Спокута Спасителя зробила воскресіння реальністю і дала можливість кожній людині отримати вічне життя. Його Спокута стала центральною подією в усій історії людства.

Її важливість зазначив Джозеф Сміт, який сказав: “Фундаментальними принципами нашої релігії є свідчення апостолів і пророків про Ісуса Христа, що Він помер, був похований і піднявся на третій день, і вознісся на небеса. А все інше, що стосується нашої релігії, є лише додатком до цього”⁵.

Це проголошення було основоположним натхненням, яке скеровувало Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів кілька років тому, коли ми наближалися до 2000-ї річниці з дня народження Спасителя. Ми, 15 чоловіків, яким було довірено ключі царства, приготували наше свідчення у письмовому вигляді. Ми назвали його “Живий Христос: Свідчення апостолів”⁶. Кожен з 15 апостолів, які жили у той час, підписав це свідчення.

Кожній людині, яка має свідчення про Господа, належить привілей, маючи віру, знати про Його божественних батьків і свідчити, що Ісус є Сином живого Бога. Істинне свідчення включає той факт, що Батько і Син явилися пророкові Джозефу Сміту, народження якого ми святкуємо 23 грудня. Це свідчення включає той факт, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є істинною і нею керує живий Господь через пророцтво і одкровення, дані уповноваженим провідникам, які отримують від Нього настанови і діють згідно з ними.

Навіть у найнеспокійніші моменти сучасного життя це знання приносить нам мир і радість. “Будьте у добромуморі,—сказав Учитель,—і не бійтеся, бо Я, Господь, з вами і стоятиму біля вас; і ви будете свідчити про Мене, Самого Ісуса Христа, що Я є Син живого

Спокута Спасителя зробила воскресіння реальністю і дала можливість кожній людині отримати вічне життя. Його Спокута стала центральною подією в усій історії людства.

Бога, що Я був, що Я є, і що Я маю прийти” (УЗ 68:6). Сповнені любові, ми міцно тримаємося за Його благовісненне обіцяння.

Наш дар Йому

Попереду чекають важкі дні. Гріх поширюється. Павло передбачав, що члени Церкви повинні будуть зносити переслідування (див. 2 Тимофію 3:1–13; УЗ 112:24–26). Петро радив: “А коли [хто страждає] як християнин, то нехай не соромиться він, але хай прославляє Бога за те” (1 Петра 4:16). Якщо Ісус зійшов нижче всього для того, щоб піднятися над усім, то Він очікує, що і ми будемо наслідувати Його приклад. Узявши Його ярмо, кожен з нас може піднятися над усіма своїми випробуваннями, якими б важкими вони не були (див. Матвій 11:29–30).

З огляду на все те, що Спаситель зробив—і все ще робить—для нас, що ми можемо зробити для Нього? Найбільший дар, який ми можемо принести Господу на Різдво або в будь-який інший час,—це утримувати себе незаплямованими від світу і відвідувати Його святий храм. А Його даром для нас буде спокій, який приносить знання того, що ми готові до зустрічі з Ним, коли б це не сталося.

Повнота Учителевого служіння здійсниться в майбутньому. Пророцтва про Його Друге пришестя ще виповняться. Звичайно ж, на Різдво ми зосереджені

на Його народженні. Але Він знову прийде у цей світ. Під час Свого Першого пришестя Ісус прийшов майже непомітно. Небагато людей знали про Його народження. Під час Його Другого пришестя всі люди знатимуть, що Він повернувся. І тоді Він прийде не у вигляді “чоловіка, мандруючого по землі” (УЗ 49:22), але “з’явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло” (Ісаїя 40:5; див. також УЗ 101:23).

Як особливий свідок Його святого імені Я свідчу, що Ісус Христос є божественним Сином живого Бога. Він буде любити вас, піднесе вас і явить Себе вам, якщо ви будете любити Його і дотримуватися Його заповідей (див. Іван 14:21). Дійсно, мудрі чоловіки і жінки, як це було й раніше, дуже люблять Його. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що проводився 10 грудня 2002 р. Повний текст виступу англійською мовою знаходиться на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Eric D. Huntsman, “Glad Tidings of Great Joy,” *Ensign*, Dec. 2010, 54
2. Див. слова під номером 2596 і 2646 у James Strong, “Greek Dictionary of the New Testament,” *Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible* (1890), 39, 40.
3. Див. *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “caravansary” і “khan”.
4. Див. слово під номером 4683 у “Greek Dictionary of the New Testament,” 66
5. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 51; курсив додано.
6. Див. “Живий Христос: Свідчення Апостолів”, *Ліагона*, квіт. 2000, сс. 2–3.

ДОРОГА ДО храму

Хоча святі останніх днів в Україні йшли різними дорогами, однак вони зрозуміли, що всі праведні шляхи ведуть до храму.

Чед Е. Фарес

Співробітник редакції церковних журналів

Перед світанком на Кільцевій дорозі, яка веде до Київського Українського храму, досить спокійно. У ранковому тумані її освітлюють лише кілька ліхтарів, і машинам доводиться об'їжджати невеликі вибоїни на дорозі.

Храм, що височить попереду, можна порівняти з маяком, світло, якого вказує шлях усім, хто прямує до храму, куди саме їм потрібно йти.

Одні мали благословення спокійно продовжувати свій шлях до храму від часу його освячення в серпні 2010 року, інші ж можуть засвідчити, що їхня дорога до храму не була такою вже й легкою.

Світає, сонце піднімається над горизонтом, машини й автобуси заповнюють Кільцеву дорогу. Тепер з такою великою кількістю автомобілів колись спокійний шлях перетворюється на шумний паркувальний майданчик.

Знаючи наперед, що ситуація на дорозі буде нелегкою, багато відвідувачів храму залишаються на шляху, терпляче

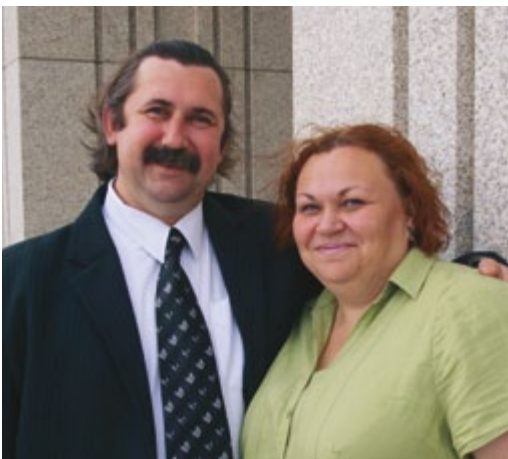
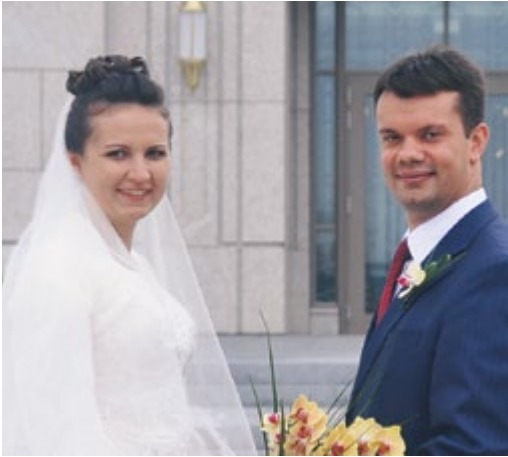
просуваючись метр за метром до наступної зупинки. Храм залишається їхньою кінцевою метою, однак вони рухаються повільно.

Дехто обирає інший шлях. За храмом є кілька ґрунтових доріг і невеличких вуличок. На них немає чітких дороговказів, і водії можуть легко збитися з дороги. Однак, якщо водій буде уважним, то зможе бачити шпиль храму, який і в цьому випадку буде дороговказом, що запрошує всіх прийти до храму.

Духовні шляхи, якими йшли члени Церкви в Україні до Господнього дому, нагадують ті дороги, що проходять біля храму.

У той час як деякі молоді члени Церкви мали благословення зростати в Церкві і тепер можуть приходити в Київський Український храм, щоб виконати обряди для себе, багато інших торували свій шлях, долаючи непросту духовну ситуацію на дорозі, щоб потрапити до храму.

Храм, про будівництво якого було оголошено в 1998 році Президентом Гордоном Б. Хінклі (1910–2008), було завершено у 2010 році. Упродовж тих 12 років багато членів

Зверху вниз: Асія і Микола Чемезови були запечатані в Київському Українському храмі через три дні після його освячення. Петро і Аделіна Михайленки вдячні, що їхня онучка Маша зможе відвідувати храм у себе на Батьківщині. Андрій і Валентина Дудки часто відвідували храмову ділянку від самого початку будівництва храму.

Київського Українського колу залишалися на вузькому, проте до-сить повільному шляху, терпляче очікуючи, коли храм буде збудовано. Дехто обирав інші дороги, на якийсь час втрачаючи з поля зору свої храмові цілі.

І хоча духовні шляхи, які обирали члени Церкви для того, щоб дістатися храму, відрізняються, вірні члени Церкви в Україні зрозуміли, що всі дороги праведності приведуть їх назад до храму.

Пряма путь

Багато хто з дорослої молоді в Церкві у Східній Європі прийняли євангелію в юному віці. Це євангельське знання, здобуте в ранньому віці, дозволило їм не лише розвивати свідчення змолу, але також прийняти тверде рішення укласти шлюб у храмі.

І Микола Чемезов, і його дружина Асія з Харківського приходу познайомилися з євангелією в ранньому віці: Микола—коли йому було 8 років, Асія—підлітком.

“З часу свого хрищення я завжди знав, що план Небесного Батька є планом піднесення,—каже брат Чемезов.— Учення Церкви про божественну місію сім’ї завжди були для мене важливими”.

Сестра Чемезова також усвідомила, як важливо мати вічну сім’ю, ще в юному віці. “Коли молодою жінкою я відвідувала Церкву, мене навчали, як важливо укласти священні храмові завіти,—каже вона.— Я завжди мріяла про храмовий шлюб, і я завжди намагалася бути гідною того, щоб мати змогу укласти шлюб у храмі”.

Вони почали зустрічатися у 2009 році. Коли любов розквітла і почалися розмови про шлюб, обоє вже знали, яким буде наступний крок. “Коли було оголошено, що Київський храм буде освячено в серпні 2010 року, ми вирішили, що запечатані там”,—сказала сестра Чемезова.

“Так добре, що нам не довелося чекати надто довго”,—додав брат Чемезов.

Шлюб цієї пари було запечатано 1 вересня 2010 року.

“То був найкращий день у моєму житті,—каже брат Чемезов.— Благословенням було взяти мою любу Асію за руку і привести її в дім Господа. Я можу сміливо сказати, що того дня збулася моя мрія— мрія створити вічну сім’ю”.

Довгий шлях

Хоча шлях до вічного шлюбу був прямим для членів Виноградарського приходу Петра і Аделіни Михайленків, однак дорога була багато довшою. Михайленки були серед перших сімей, які приєдналися до Церкви в Україні. Вони охристілися в 1993 році, лише через два роки після того, як у Києві було організовано першу філію.

*Київський
Український
храм є 134-м
діючим хра-
мом і слу-
жить членам
Церкви з
9 країн.*

Незважаючи на це, віддаленість від храму та інші фактори упродовж багатьох років заважали запечатуванню їхнього шлюбу. Попри все це вони залишалися відданими одне одному та їхній мрії укласти вічний шлюб.

“Я терпляче чекав на храм,—розповідає брат Михайленко.— Не було навіть думки залишати Церкву. Шлях завжди залишався чітким”.

Після того як Президент Монсон освятив храм у серпні 2010 року, ніщо вже не перешкоджало величезному бажанню подружжя бути запечатаними. “У день запечатування ми прийшли до храму так рано, що храм ще був закритий”,—згадує сестра Михайленко.

Подружжя не було самотнім. Того дня прийшло також багато членів приходу, які хотіли розділити радість Михайленків.

“Запечатування було чудовим,—розповідає сестра Михайленко.— Я відчувала, що ніколи ще не кохала свого чоловіка так сильно, як у мить запечатування”.

З того дня те почуття любові не залишає їх. “Наші стосунки зовсім змінилися,—каже брат Михайленко.— Ми вже одружені багато років, але зараз почуття змінилися. Ми хочемо робити більше одне для одного, і ми робимо це з більшою любов’ю”.

Повернення на шлях

Андрій і Валентина Дудки з Виноградарського приходу познайомилися з євангелією в 2003 році завдяки своїм сусідам. Після зустрічей з місіонерами, що тривали впродовж кількох тижнів, подружжя вирішило приєднатися до Церкви.

Хоча Дудки з радістю прийняли євангельські істини—такі як необхідність храмів і можливість мати вічну сім’ю—поступово вони стали неактивними. “Просто ми знаходили причини не приходити до церкви,—каже сестра Дудка.— Ми самі придумували причини, наприклад: ми надто стомлені або по телевізору показують програму, яку ми хотіли подивитися”.

Неактивність у Церкві негативно позначалася на щасті сім’ї. “Ми побачили справжню різницю між життям

у Церкві й у світі після того, як залишили Церкву,—розповідає брат Дудка.— Ми не були щасливі”.

Приблизно через чотири місяці невідвідування Церкви сестра Дудка зрозуміла, що так продовжуватися більше не може. “Якось в одну з неділь я сказала: “Якщо я сьогодні не піду, я не зможу жити,—розповідає вона.— Я була схожа на людину, яка багато днів жила без води. Мені потрібна була та вода”.

Після повернення до активності сестра Дудка терпляче чекала на чоловіка і захочувала його повернутися до Церкви разом з нею. Приблизно через півроку після її повернення до активності повернувся і її чоловік.

“На мене вплинули молитви моєї дружини”,—розповідає брат Дудка.— Я зрозумів, що як носій Мелхиседеківського священства я маю відповідальність бути активним членом Церкви. Я зрозумів, що без Бога я не можу нічого”.

Після того як Дудки повернулися до Церкви, вони знову почали думати про спасительні обряди храму. Разом з іншими святими останніх днів в Україні подружжя раділо церемонії початку будівництва храму, яка відбулася в 2007 році.

“Після того, як почалося будівництво храму, ми часто приходили, щоб просто подивитися, як ведуться роботи”,—розповідає брат Дудка.

“Я стрибала від радості, коли побачила, як закладають перший камінь”,—додає сестра Дудка.

Коли статую ангела Моронія помістили на шпиль храму, всі святі обнімалися і плакали, особливо Андрій і Валентина.

“Коли будівництво храму було закінчено, ми відчували таке полегшення від того, що гідні увійти до нього”,—каже брат Дудка.

Після того, як Андрій і Валентина Дудки були запечатані у храмі, це допомогло їм краще бачити вічну перспективу життя. “Ви розумієте, що ваша сім’я складається не лише з вас і вашого чоловіка. Тепер її складовою є Господь,—каже сестра Дудка.— Ми тепер дивимося один на одного очима вічності”. ■

СВЯТКУВАННЯ 10-Ї РІЧНИЦІ ПОСТІЙНОГО ФОНДУ ОСВІТИ

Ключ до МОЖЛИВОСТЕЙ

Через десять років після оголошення Президентом Гордоном Б. Хінклі про створення Постійного фонду освіти, і сам Фонд, і його учасники, успішно розвиваються.

Ребека Аткін

Співробітник редакції
церковних журналів

У 1850 році, лише через три роки після прибуття в Долину Солоного озера, Президент Бригам Янг (1801–1877) почав засновувати академії та університети, щоб святі останніх днів отримували освіту. Кожен пророк цього розподілу заохочував членів Церкви навчатися.

Серед них і Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008), який запровадив Постійний фонд освіти (ПФО) за зразком Постійного еміграційного фонду—ініціативи запровадженої в 19-му столітті Бригамом Янгом. Цей новий освітній фонд став, за словами Президента Монсона, однією з визначних подій за час головування в Церкві Президента Хінклі¹. Президент Хінклі бачив, що бідність і брак освіти й навчання не дають можливості багатьом молодим дорослим у

Церкві досягнути їхнього потенціалу. Він звернувся до Господа за відповіддю.

31 березня 2001 року під час генеральної конференції Президент Хінклі оголосив про своє бачення цієї програми. Він визнав, що то була “смілива ініціатива”, але був упевнений у тому, що “освіта є ключем до можливостей”². Президент Хінклі запросив усіх бажаючих зробити внески, і програма почала діяти.

Тепер, через 10 років, великі й маленькі внески від пожертвувачів по всьому світу дали можливість як самій ініціативі, так і її учасникам досягнути успіху. Старійшина Джон К. Кармак, почесний сімдесятник і виконавчий директор ПФО, каже, що фонд “рятує святих від прокляття бідності”. За словами Рекса Аллена, директора-волонтера

За десять років з часу започаткування Постійний фонд освіти покращив життя приблизно 50 тис. учасників у 51 країні. Серед них—Кевін Моор з Вест-Індійських островів та учасники з Перу (зліва).

2001

СУКУПНА КІЛЬКІСТЬ УЧАСНИКІВ ЗА РІК

2011

УЧАСНИКИ ПФО В ЦИФРАХ

Упродовж останніх 10 років Постійний фонд освіти благословив життя понад 50 тис. учасників з 51 країни. Ось деякі статистичні дані стосовно цих молодих людей:

- 47 відсотків— чоловіки, 53 відсотки— жінки.
- 34 відсотки у шлюбі.
- 80 відсотків чоловіків— колишні місіонери.
- 82 відсотки працюють під час навчання.
- Середній вік— 24,5 роки.
- У середньому вони здобувають освіту за 2,6 роки.
- Після здобуття освіти вони отримують у 3–4 рази більшу зарплату.

з проведення тренінгів та засобів зв'язку, Фонд є успішним, оскільки заснований на вічних принципах і оснований на пророчому обіцянні, що його “вплив буде більш далекосяжним, ніж хтось із нас може уявити”.

Смілива ініціатива

Як пояснював Президент Хінклі у 2001 році, Фонд створено на грошові пожертвування. Відсоток, який нараховується на основну суму, дається у позику майбутнім студентам.

Юнаки і дівчата, зацікавлені в участі, можуть звернутися до місцевих провідників священства або директорів інституту релігії. Отримавши їхнє схвалення, ці “амбітні юнаки і дівчата”, серед яких багато колишніх місіонерів, отримують позику для відвідування навчальних закладів у їхніх країнах³. Ще навчаючись, вони починають сплачувати позику, тим самим даючи можливість іншим студентам також скористатися фондом.

За десять років після свого започаткування програма покращила життя 50 тис. учасників у 51 країні, допомігши їм, за словами Президента Хінклі, “піднятися над бідністю, в якій жили вони й покоління людей до них”⁴.

Брат Аллен описує ПФО таким чином: “Того дня пророк зробив щось дуже важливе. У давнину Мойсей простяг свій жезл над Червоним морем, і води розділилися. Президент Хінклі виявив таку саму віру, коли, фігурально кажучи, простер свою пророчу мантию над темним морем бідності й започаткував ПФО”.

Принципи

В основі Постійного фонду освіти лежать євангельські принципи— віра в Ісуса Христа, надія на Нього, освіта, праця, жертва, самозабезпеченість, цілісність і служіння. Учасники й випускники ПФО по всьому світу застосовують ці принципи у своєму житті.

Кароліна Тельйо Варгас, випускниця з Колумбії, каже, що ПФО— “це промінь надії” і доказ допомоги від Небесного Батька, Який “веде [її] й відкриває шлях для розвитку”.

Вона розуміє важливість освіти, праці та жертви, якої це вимагає. До того як долучитися до ПФО, Кароліна працювала на кількох роботах і продала всі свої ювелірні прикраси, щоб вивчати юриспруденцію. Її сім'я також пішла на жертви.

“Я знала: щоб навчатися, я повинна чимось жертвувати,— каже Кароліна.— Я була до цього готова заради того, щоб у майбутньому знайти кращу роботу”.

Але потім, коли вона навчалася на останньому курсі, в сім'ї виникли додаткові проблеми, і вона не змогла платити за навчання. Дівчина отримала позику ПФО і скористалася нею, щоб успішно здобути ступінь.

Ширлі Мвеласе з Південно-Африканської Республіки також є взірцем дотримання цього принципу. Вона скористалася позикою ПФО, щоб закінчити курс з комп'ютерного програмування, і коли отримала роботу у страховій компанії, швидко сплатила решту позики, що допомогло їй відчувати себе “надійною і гідною довіри”.

Ширлі каже: “Краще оплачувана робота означає кращий рівень життя. Це означає, що я зможу допомагати своїм батькам і сім'ї, а навички й досвід, які я набула з того часу, як почала працювати, дуже допомогли мені краще служити в церковних покликаннях”.

Вона досягла великих успіхів, працюючи програмістом. Ця сестра каже: “Я відчуваю, що якби не моє навчання і постійна участь у усьому, що стосується Церкви, я б не мала роботи і не змогла б досягнути жодної з цих хороших цілей”.

Обіцяння і благословення

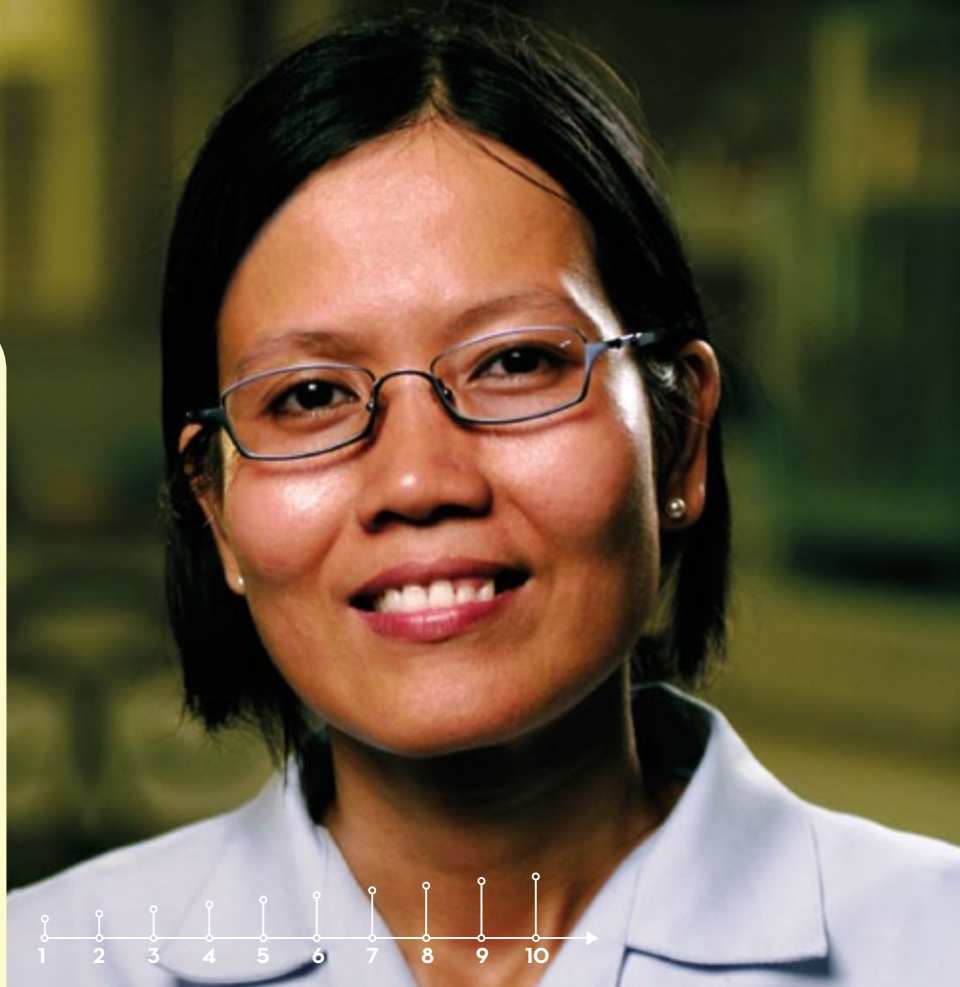
Коли Президент Хінклі оголосив про створення Постійного фонду освіти, він

10 ПЛОДІВ ПЕРШИХ 10 РОКІВ

Старійшина Джон К. Кармак, виконавчий директор ПФО, каже, що плодами фонду є:

1. Більша самозабезпеченість і цілісність: виконання обов'язків і забезпечення сім'ї.
2. Подальший вічний розвиток: розвиваючи інтелект у цьому житті, ми матимемо перевагу в наступному (див. УЗ 130:18–19).
3. Виховання здібних провідників: знаходячи кращу роботу, члени Церкви мають більше часу для служіння.
4. Завдяки освіті відкриваються нові можливості: відповідати умовам роботи, яка вимагає певної підготовки і навичок.
5. Збагачення життя: розуміння розширюється, розум стає більш сприйнятливим.
6. Розвітає дух закону посвячення: усі запрошуються взяти участь, відчути єднання (див. УЗ 38:27).
7. Допомога в піклуванні про бідних: виконання основного обов'язку Церкви (див. УЗ 81:5; 83:6).
8. Зміцнення сімей: розривається коло бідності.
9. Започаткування досконалих традицій: втілення євангельських принципів.
10. Наслідкування прикладу жертвування Спасителя: віддавати те, що маємо, аби допомагати іншим.

пообіцяв, що цей фонд буде благословенням для людей, їхніх сімей і громад, а також для всієї Церкви завдяки можливостям знайти роботу, служити і стати провідниками.

Президент Хінклі пообіцяв, що учасники “отримають можливість здобути хорошу освіту, яка підніме їх над відчаєм бідності. ... Вони одружаться і підуть вперед із навичками, що допоможуть їм пристойно заробляти і зайняти своє місце у суспільстві, в розвиток якого вони можуть зробити значний внесок”⁵.

Це обіцяння справдилося для тисяч учасників ПФО, серед яких Пабло Бенітес з Уругваю. Пабло працював по 12 годин у магазині, ледве зводячи кінці з кінцями, аж поки він не вирішив змінити своє життя. Він почав навчатися, але плата за навчання зростала і він побачив, що не може самостійно платити за свою освіту.

Завдяки ПФО він отримав освіту з фізичної культури. Внаслідок цього йому пропонували

Міріам Еркису, колишню місіонерку з Філіппін, взяли на роботу в туристичну агенцію. Графік роботи дозволив їй служити президентом Товариства молодих жінок і вчителем інституту релігії.

ЯК ВЗЯТИ УЧАСТЬ

ПФО пропонує 5-ступінчатий процес для тих, хто живе з регіонах, на які поширюється діяльність ПФО, і хоче взяти участь у цій програмі. Більш докладна інформація стосовно цього процесу і вимог міститься на сайті ref.lds.org. Для початку поговоріть з вашим місцевим провідником священства або директором інституту.

Крок 1: Мрійте—Дізнайтеся про програму і її наявність у вашому регіоні та відвідайте вогниці колу, присвячені освіті та працевлаштуванню.

Крок 2: Плануйте і відповідайте вимогам—Відвідайте семінар “Планування успіху”, що проводиться в інституті релігії, і шукайте схвалення та поради у ваших провідників священства.

Крок 3: Подайте документи—Заповніть заяву до ПФО в он-лайн, основувшись на тому, про що ви вже дізналися з семінару “Планування успіху”.

Крок 4: Візьміть зобов’язання—Якщо вашу кандидатуру ухвалено, пройдіть співбесіду для отримання позики ПФО, де ви дасте згоду виконати своє зобов’язання.

Крок 5: Навчайтеся, закінчіть навчання і поверніть позику—Виявляйте віру і докладайте зусилля, будьте чесними, обов’язковими і самостійними. Старанно працюйте, щоб здійснити свої мрії.

роботу в кількох місцях, кожного разу збільшувався його дохід. Він навіть пригадає таке: “Часто мені пропонували роботу з повною або частковою зайнятістю, однак доводилося відмовляти, тому що я не мав часу. І все це завдяки ПФО й тим можливостям, які відкрила для мене освіта”.

Нові можливості, які Пабло здобув завдяки навчанню, дають йому змогу утримувати сім’ю, служачи громаді й зміцнюючи її як учитель.

Брат Аллен каже, що для молодих людей, які проводили на роботі багато часу, аби ледве заробити на прожиття і сплату десятини, служіння в Церкві перетворювалося на складне завдання. Це випробування є спільним для багатьох членів Церкви по всьому світу, однак Президент Хінклі дав таке обіцяння учасникам ПФО: “Вони стануть провідниками у цій величній роботі на своїй землі. Вони сплачуватимуть десятину та пожертвування, що дозволить Церкві поширювати роботу по всьому світу”⁶.

Вандерлей Ліра з Бразилії служив президентом філії шість років, працюючи в той же час чорноробом. Продовживши свою освіту завдяки позиці ПФО, він знайшов роботу з більшою зарплатнею. Його президент колу каже про нього, що він “велепень, який здобув свободу завдяки наданій можливості”.

Багато учасників побачили, що освіта, здобута завдяки ПФО, дає можливість отримати кращу роботу і мати час, щоб більше служити в Церкві. Міріам Еркіса, колишня місіонерка з Філіппін, завершила дворічну програму з веб-дизайну і завдяки “могутній молитві” отримала роботу в туристичній агенції. Ця робота допомогла їй утримувати сім’ю і знаходити час для служіння президентом Товариства молодих жінок та вчителем інституту релігії.

Вандерлей Ліра з Бразилії відслужив шість років президентом філії і допоміг збільшити кількість активних членів у своїй філії з 18 до 110, в той же час працюючи чорноробом через відсутність освіти. Коли оголосили про ПФО, він зміг вивчати охорону праці і знайти нову роботу, що сприяло підвищенню зарплати; це дало можливість швидко повернути позику. Він продовжує служити в Церкві й сьогодні. Його президент колу каже, що він чудовий провідник і батько, “велетень, який здобув свободу завдяки наданій можливості”.

Президент Хінклі сказав членам Церкви, що ця програма матиме успіх, бо в Церкві є “організація ... і віддані Господні служителі”, що їй необхідно для успіху⁷. Дійсно, Постійний фонд освіти процвітає, бо завдяки йому учасники співпрацюють з місцевими провідниками священства під керівництвом Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів та інших генеральних авторитетів Церкви. Церковні Центри з працевлаштування, а

ЯСКРАВИШЕ МАЙБУТНЄ

“Постійний фонд освіти ... розриває цикл бідності для членів Церкви в багатьох частинах світу

і дає навчання й освіти, що готують юнаків і дівчат до прибуткового працевлаштування. Цей натхненний план запалив світло надії в очах людей, які відчували себе приреченими на сірість, але тепер мають можливість сподіватися на яскравіше майбутнє”.

Президент Томас С. Монсон, “Вони вказали шлях”, *Ліягона*, жовт. 2007, с. 6.

ЯК ЗРОБИТИ ВКЛАД

Успіх Фонду залежить, головним чином, від щедрості і допомоги членів Церкви та волонтерів по всьому світу. Ось кілька способів того, як ви можете допомагати:

- Працюйте волонтером по кілька годин в сервіс-центрі ПФО.
- Як літнє місіонерське подружжя служіть на місії повного дня за програмою ПФО.
- Жертвуйте гроші до Постійного фонду освіти.

також семінарії та інститути релігії також повною мірою залучені до цієї справи.

Результати цього фонду є постійними не лише у фінансовому розумінні, оскільки гроші повертаються, а потім даються в позику іншим студентам, але і в духовному та соціальному, оскільки учасники, пожертвувачі, адміністратори і незчисленна кількість інших людей отримують супутні благословення. “Освіта є ключем,—каже брат Аллен,—який відкриває двері в глухій стіні не лише для окремих людей, але й для сімей та громад”.

Упродовж останніх 10 років технології та досвід допомогли покращити процес для учасників та обслуговуючого персоналу, однак Постійний фонд освіти все ще шукає шляхів здійснення пророчого бачення цього починання. Ця “смілива ініціатива” залишиться пророчною справою. Президент Монсон продовжує роботу фонду, яка, за його словами, “йтиме в далеке майбутнє”⁸. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “16th President Fields Questions from Media,” *Church News*, Feb. 9, 2008, 15.
2. Гордон Б. Хінклі, “Постійний фонд освіти”, *Ліягона*, лип. 2001, сс. 62, 67.
3. Гордон Б. Хінклі, *Ліягона*, лип. 2001, с. 62.
4. Гордон Б. Хінклі, *Ліягона*, лип. 2001, с. 62.
5. Гордон Б. Хінклі, “Церква прямує вперед”, *Ліягона*, лип. 2002, с. 6.
6. Гордон Б. Хінклі, “Нахилитися, щоб підняти іншого”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 62.
7. Гордон Б. Хінклі, *Ліягона*, лип. 2001, с. 67.
8. Томас С. Монсон, у “16th President Fields Questions from Media,” *Church News*, Feb. 9, 2008, 15.

Зайдіть на сайт pef.lds.org, щоб почитати більше історій про учасників ПФО і дізнатися, як долучитися до ПФО.

*Загубити свій шлях легко,
якщо наші повсякденні
рішення не ведуть нас
до вічної цілі.*

ЗАГУБЛЕНІ ТА ЗНАЙДЕНІ

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Незадовго до того як Роберті Туїліму виповнилося 30 років, вона зрозуміла, що нещаслива. У неї було троє чудових дітей, і вона кохала їхнього батька Даніеля Непіа, однак Роберта і Даніель не були одружені. Даніель не був членом Церкви, а Роберта не відвідувала церкву

регулярно вже упродовж багатьох років.

Вона була далеко від своєї мрії мати храмовий шлюб, яку плакала ще з дитинства, коли разом з батьками ходила до церкви в Окленді, Нова Зеландія. Однак повернення до вічних цілей не було раптовим рішенням. Це був повільний процес, що здійснювався поступово, шляхом маленьких рішень, які Роберта приймала кожного дня.

“Загинулу вівцю відшукаю, а сполошену поверну, а поранену перев’яжу, а хвору зміцню”
(Єзекііль 34:16).

Рішення, які привели до розриву

Роберта чітко пам’ятає те рішення, яке стало першим кроком на стежку, що вела вбік від євангельського шляху, хоча й деякі інші рішення, ймовірно, також сприяли цьому. Ще підлітком Роберта пару разів не пішла до церкви, бо їй потрібно було робити домашнє завдання. “Цікаво те, що все починається з того, що на перший погляд здається дуже незначним”,—каже вона.

Після того як вона пропустила пару тижнів, було вже легше не піти й наступного. Тижні нерегулярного відвідування церкви перетворилися на місяці. Коли їй виповнилося 18, друзі переконали її ходити з ними до нічних клубів і залишатися там допізна по суботах. Тому стало ще важче вставати в неділю, щоб іти до церкви. Вона також почала пити.

“Я знала, що це неправильно, однак думала, що зможу зупинитися, як тільки того захочу,—каже жінка.— Я намагалася виправдовувати свої рішення”.

Роберта вела життя, несумісне з відвідуванням храму, однак після знайомства з Даніелем вона повела його до храмової ділянки у Гамільтоні, Нова Зеландія, і сказала, що хоче укласти шлюб у храмі.

“Я знала, що саме сюди я хочу увійти”,—каже вона. Проте після кожного неправильного рішення було легше прийняти наступне неправильне рішення, що віддаляло її від омріяної мети. Невдовзі Роберта і Даніель почали жити разом.

“Відбувся розрив між тим, чого я хотіла—і що, як знала, було правильним,—та рішеннями, які я приймала,—каже жінка.— Я жила сьогоднішнім. Я не поєднувала сьогоднішні рішення з тим, куди вони мене приведуть”.

Господь шукає загублених

Як би далеко не віддалилася Роберта від своєї мрії, для Господа вона не була загубленою. Хоча Даніель і Роберта в той час не розуміли того, Добрий Пастир,

Який прийшов “знайти та спасти, що загинуло” (Лука 19:10), постійно шукав їх.

Дух працював з Даніелем: наприклад, коли Роберта привела його на храмову ділянку і коли батько Роберти благословляв їхніх дітей. Хоча вони кілька разів переїздили з місця на місце, кожного разу вони натикалися на місіонерів, які час від часу навчали їх.

Потім, після ще одного переїзду в 2006 році, вони випадково зустрілися з колишніми однокласниками—Даном і Лізою Нейтанами,—які були активними членами Церкви. Тоді Даніель і Роберта тільки-но переїхали в межі приходу Нейтанів.

Три тижні Роберта відхиляла запрошення Лізи піти разом до церкви. “Я не хотіла нічого пояснювати,—каже вона.— Однак я вирішила, що хочу, аби мої діти ходили до Початкового товариства”.

Невдовзі Даніель і Роберта знову зустрічалися з місіонерами. Даніель почав відвідувати церкву, де хороший вчитель класу “Основи євангелії” справив на нього сильний вплив. Кожного місяця приходили візитні вчительки. Подружжя навіть зустрілося зі старішоїшиною Девідом А. Беднарром, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, під час особливого духовного вечора.

В усьому, що з ними сталося, Роберта бачить доказ того, що Небесний Батько підготував “велику кількість хороших людей, які допомагали їм”.

Зверніть ваше серце до ваших доріг

Завдяки подіям і людям Небесний Батько надав можливість Даніелю та Роберті звернути їхнє серце до їхніх доріг (див. Огія 1:7). Але їм довелося “на Господа зда[ти] дорогу свою” (Псалми 37:5), перш ніж вони могли досягнути певного успіху.

“Я знала, що мої дороги не були Його дорогами,—каже Роберта” (див. Ісаїя 55:8–9), однак я не знала, як їх поєднати”.

Поворотний момент настав тоді, коли місіонери

попросили Даніеля і Роберту прийняти рішення стосовно духовних цілей, яких вони хочуть досягнути, і що їм для цього потрібно зробити.

“Коли ми зрештою прийняли рішення, що те, чого ми хотіли,—це бути там, куди ведуть Його шляхи,—каже вона,—ми почали думати, що ж виведе нас на Його дорогу”.

У наступні місяці Роберта працювала над тим, щоб облишити неправильні рішення, прийняті в минулому, й повернутися на шлях, з якого вона зійшла більше десяти років тому. Так само, як її відхід від євангелії почався з маленьких рішень, так само й повернення до євангелії почалося з, на перший погляд, маленьких речей.

“Коли я почала кожного дня приділяти увагу основному—особистій і сімейній молитвам, читанню Писань, відвідуванню церкви разом з дітьми, наданню допомоги іншим, як тільки випадала нагода,—я відчувала, що Небесний Батько наглядає за нами і чує наші молитви,—розповідає Роберта.—Наша сім’я стала щасливішою”.

Ті маленькі рішення допомогли зміцнити Даніеля і Роберту, коли настав час приймати великі рішення. Вони вирішили укласти шлюб. Потім, приблизно через рік після того як Даніель і Роберта почали зустрічатися з місіонерами, їхнє бажання бути разом зі своєю сім’єю навки привело Даніеля до хрищення.

Зрештою, через два роки, намагаючись щодня діяти відповідно до того, чого вони

хотіли досягнути у майбутньому, Даніель і Роберта були запечатані у храмі, таким чином здійснюючи дитячу мрію Роберти.

Жити сьогодні заради вічності

Згідно з планом Небесного Батька Даніель і Роберта мають можливість кожного дня вирішувати, який шлях їм обирати—свій чи Його. Подружжя зараз більше усвідомлює, куди їх спрямовують їхні щоденні рішення.

З особистого досвіду вони розуміють, як легко загубити свій шлях, коли щоденні рішення приймаються без урахування їхнього впливу на вічну мету. Однак вони також вдячні, що з власного досвіду знають—існує шлях до повернення.

“Я знаю, що Господь любить мене і хоче, щоб я повернулася, бо Він благословив наше життя людьми, з якими ми зустрілися на життєвому шляху і які допомогли нам повернутися,—каже Роберта.— Він ніколи не забував про мене упродовж того часу, коли мене не було в Церкві”.

Завдяки любові й викупительній жертві Доброго Пастиря “безбожний [може] покин[ути] дорогу свою ... і хай до Господа звернеться, ... бо Він пробачає багато!” (Ісаїя 55:7).

Зараз сім’я Непіа намагається не відхилятися з дороги, на якій вони хочуть перебувати. “Коли ви усвідомлюєте, що в цьому житті є більше, ніж те, що відбувається *зараз*,—каже Даніель,—це змінює ваші рішення”. ■

РІШЕННЯ ВИЗНАЧАЮТЬ ДОЛЮ

“Колись давно хтось сказав, що велику історію творять маленькі події, і так само в житті людей. Наше життя залежатиме від рішень, які ми приймаємо, бо рішення визначають долю”.

Президент Томас С. Монсон, “Decisions Determine Destiny,” *New Era*, Nov. 1979, 4.

ЯК ВТІШАЄ НАС ХРИСТОС

То було наше перше Різдво на Північному острові у Новій Зеландії—прекрасній і захоплюючій країні. Однак незважаючи на сонячну погоду й доброту членів Церкви, я гостро відчувала відірваність від своїх батьків, рідних братів і сестер. Раніше того ж року ми переїхали в цю місцевість зі Сполучених Штатів, і я відчувала ностальгію.

У новому місці ми з чоловіком потоваришували з Вільсонами—молодою сім'єю з Ірландії, які сповідували іншу християнську релігію і також нещодавно приїхали до Нової Зеландії. Нолін Вільсон була моєю співробітницею і невдовзі ми стали хорошими подругами, ділячись досвідом емігрантського життя

і нашою любов'ю до нового дому. Наша дружба міцнішала, і я почала розуміти, що ця сім'я також страждає від самотності та почуття пригнобленості. У них було троє малих дітей, і вони чекали на четверту.

Одного вечора, коли я особливо гостро відчувала самотність і жалість до себе, у мене виникло відчуття, що найкращий спосіб подолання самотності—послужити комусь, в першу чергу Вільсонам. Ми з чоловіком вирішили того вечора святкувати 12 днів до Різдва з Вільсонами, анонімно залишаючи під їхніми дверима послання і невеличкі подаруночки. Кожного вечора замість самотності я відчувала радість і з нетерпінням чекала, коли ми непомітно підкрадемося до

їхнього дому, залишимо послання й подарунок, постукаємо у двері й утечемо, широко усміхаючись.

Кожного дня на роботі Нолін розповідала мені про загадкових “Різдвяних ельфів”, які приходили до них минулого вечора. Вона розповідала, що її діти з нетерпінням очікували на прихід відвідувачів, які зробили сімейне Різдво щасливим. Кілька разів ми запрошували до участі молодь приходу, разом радіючи витівці.

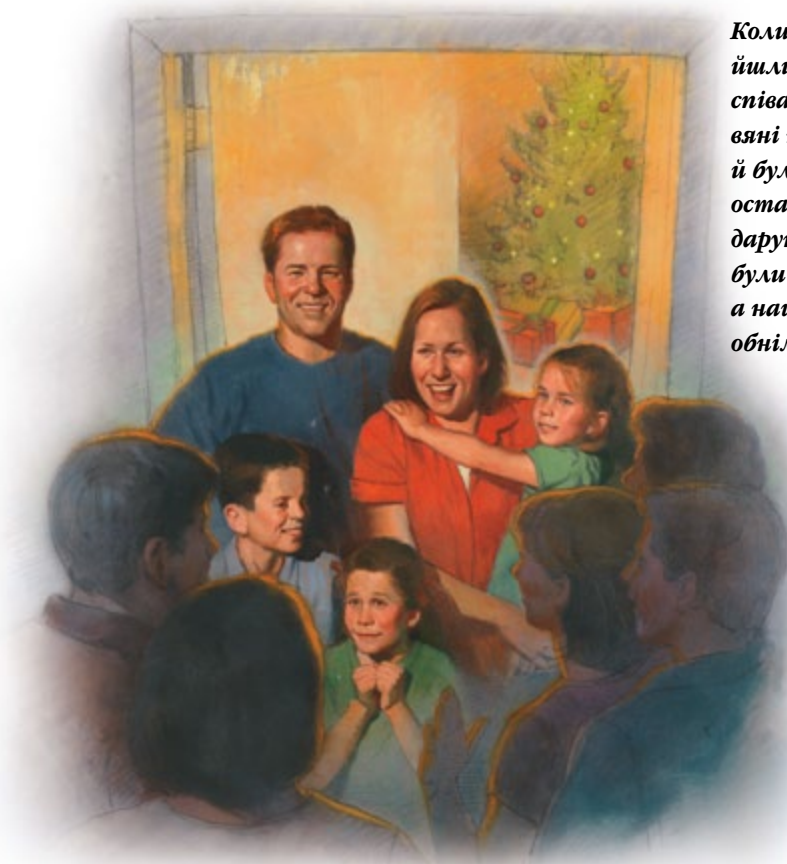
В останню ніч, у Святвечір, Вільсони залишили послання і печиво біля своїх дверей з проханням познайомитися з ельфами. Коли ми прийшли з молоддю співати Різдвяні пісні, що й було нашим останнім подарунком, діти були в захваті, а наші друзі обнімали нас зі сльозами вдячності. Замість самотності я відчувала у своєму серці любов і радість, а узи дружби між нашими сім'ями зміцнилися.

Пізніше ми отримали електронне послання від одного чоловіка з церкви, яку відвідували Вільсони, в якому він писав, що дуже зворушений тим, що ми зробили для цієї сім'ї, і тому зацікавився нашою Церквою і служінням, яке ми надаємо іншим. У його церкві ніхто не знав про “12 днів до Різдва” і тепер вони пов'язували цю традицію зі святими останніх днів.

Я ніколи не забуду того першого Різдва в Новій Зеландії, де я несподіваним чином навчилася забувати про себе, йти працювати і “співчувати тим, хто потребує співчуття” (Мосія 18:9)—так, як втішає нас Ісус Христос у часи нужди й самотності. ■

Анджела Фоллентайн, Нова Зеландія

Коли ми прийшли з молоддю співати Різдвяні пісні, що й було нашим останнім подарунком, діти були в захваті, а наші друзі обнімали нас.

МОЯ РІЗДВЯНА ЛИСТІВКА З ОБРЕГОНА

Коли я служив на місії в Мексиці, ми з напарником зустріли одного чоловіка з Обрегона, міста в північно-західній частині Мексики поблизу Каліфорнійської затоки. Його зацікавило наше послання про Відновлення євангелії, проте у нього було лише 10 хвилин для розмови, бо він мав встигнути на поїзд. Ми навчили його всьому, чого можна було навчити за такий короткий час, і дали Книгу Мормона та всі наші буклети. На той час у Обрегоні не було місії.

Минуло кілька місяців, і я отримав Різдвяну листівку від когось з Обрегона. Я поглянув на листівку й не міг зрозуміти, хто міг її надіслати. Потім я зрозумів, що вона була від чоловіка, з яким ми розмовляли 10 хвилин. Я повісив листівку у квартирі разом з іншими різдвяними листівками, які ми отримали разом з іншими місіонерами.

Після Різдва я вже був готовий викинути ту листівку, як раптом відчув спонукання залишити її. Те спонукання я не почув вухами, а відчув серцем. Замість того, щоб викинути картку, я поклав її у валізу.

Через кілька місяців, читаючи щомісячного листа від президента місії, я помітив оголошення про те, що розпочато місіонерську роботу в Обрегоні. Я знову подумав: “Що мене зв’яже з тим містом?” Потім я знову пригадав того чоловіка, з яким ми познайомилися.

Після Різдва я вже був готовий викинути ту листівку, як раптом відчув спонукання залишити її.

Я перебрав усе у валізі й знайшов Різдвяну листівку. На листівці я написав: “Ці старійшини—мої друзі, я направляю їх, щоб навчати вас євангелії”. Потім я відіслав листівку місіонерам, яких було призначено служити в Обрегоні, і попросив їх узяти її з собою й відвідати того чоловіка.

Невдовзі я отримав листа від старійшин з Обрегона. Я прочитав: “Любий старійшино Рамос! Поки ми не отримали твою листівку, працювати тут було так важко, що президент місії планував забрати

нас звідси. Ми пішли познайомитися з цим братом, а він настільки був радий почути наше послання, що познайомив нас з усією своєю сім’єю і друзями. Завдяки цьому братові у нас тепер є філія”.

Минули роки, і зараз в Обрегоні вже організовано три коли. Я відчуваю смирення, думаючи про те, що послухався спонукання Духа і мав благословення зіграти маленьку роль, допомігши братам і сестрам в Обрегоні отримати євангелію Ісуса Христа. ■

Роберт Рамос, шт. Орегон, США

У НАС НЕ БУЛО ЧОГО ЇСТИ

Я прокинулася рано-вранці перед Різдвом, занепокоєна тим, що у нас не було ніякої їжі, щоб приготувати того вечора Різдяну вечерю. Не було в нас і грошей на продукти. У той час я жила зі своєю сестрою Едіктою в Маракайбо, Венесуела.

Піднявшись із ліжка, я стала на коліна і почала молитися. Я благала Небесного Батька не забути про нас. Я просила Його послати нам хоч трохи їжі на той особливий день *la Noche Buena* (Святвечір).

Під час молитви я відчула спокій. Мені здавалося, ніби я чую тихий голос, який каже: “Все буде гаразд. Не хвилюйся”. Коли я закінчила молитву, то знала, що щось хороше має статися в той день.

Я розбудила сестру й пішла підмітати ганок. Сусідка, яка жила через дорогу, побачила мене і підійшла, вручивши 1000 боліварів, які вона мені заборгувала за Різдяну скатертину і прикраси, які вишила для неї. Я була здивована, тому що не пам’ятала, що вона заборгувала мені гроші.

Я побігла в кімнату сестри й показала їй отримані гроші. Здивована, вона запитала мене, де я їх взяла. “Можливе все Богові” (Матвій 19:26),—відповіла я.

Через кілька хвилин ми почули, як хтось знадвору кликав мою сестру. Коли ми зрозуміли, що то була та сама сусідка, ми вийшли у двір поговорити з нею. Потім вона заплатила моїй сестрі 1000 боліварів, які заборгувала їй за пошиття.

Ми з сестрою були дуже щасливі, бо тепер могли купити сніданок, обід і вечерю.

Коли ми повернулися з продуктового магазину, то побачили, що на нас чекає друг. Він запитав, чи не може провести з нами *la Noche Buena*, бо не хотів проводити Святвечір на самоті. Ми пояснили, що плануємо невелику вечерю вдома, але будемо раді, якщо він приєднається до нас. Він дав 2000 боліварів, щоб допомогти з влаштуванням вечері. Нам було важко повірити, як щедро Бог благословляє нас.

Пізніше моя племінниця зателефонувала і сказала, що приїде ввечері й привезе 15 кг маринованого

м’яса. А опівдні прийшов мій племінник зі своєю дружиною і дітьми. Вони попередньо запитали, чи можуть принести з собою їжу й відсвяткувати Святвечір з нами.

“Ми не планували велику вечерю,—відповіли ми,—але у нас буде достатньо для всіх”.

Того вечора ми з Едіктою приготували курку, картопляний салат, лимонний десерт і *majarete*, традиційний кокосовий пудинг, яким ми ласували разом з гостями. Але спочатку ми висловили вдячність Небесному Батькові за великі благословення, які Він нам дав. Той день був нагадуванням, що коли ми маємо віру й не сумніваємося, Він благословить нас, якщо ми просимо Його про допомогу. ■

Естіліта Чейсін Харт, шт. Юта, США

Коли я піднялася з ліжка, то стала на коліна й почала молитися. Я благала Небесного Батька не забути про нас.

ОСТАННЕ РІЗДВО ЛІНДИ

Коли я навчалася на другому курсі в Університеті Бригама Янга, єпископат нашого приходу долучився до програми “Стань Санта-Клаусом”, завдяки якій ми могли зробити Різдвяні подарунки нужденній сім’ї.

Однак якось наш приход зник зі списку волонтерів. Різдво наближалось, а у нас все ще не було сім’ї, якій потрібно було допомогти. Потім один з радників єпископа розповів нам про сім’ю, яка могла б скористатися нашою допомогою. Коли ми дізналися про цю сім’ю, то були впевнені, що повинні спрямувати свої зусилля на неї.

Лінда (ім’я змінено), у якої було кілька синів віком від 9 до 15 років, вела затяжну боротьбу з раком груді. У нелегкий період цієї хвороби її залишив чоловік. Вона щойно переїхала з іншого штату, щоб працювати в Прово, шт. Юта, але на цю роботу її не взяли і вона залишилася без надходжень.

Коли ми познайомилися з Ліндою, то відразу ж полюбили її. Ми мали благословення бачити її такою, якою бачив її Спаситель—величним і благородним духом, який борювався з багатьма труднощами. Вона ніколи не була для нас *проект*ом служіння; натомість вона була нам вічним другом. Кожен член приходу зробив свій внесок, щоб допомогти їй та її хлопцям. Усі ми були студентами і в певному розумінні теж бідними, але ми радо

Поки Лінда була в нашому приході на Різдвяній вечірці, кілька членів приходу пішли до її квартири і наповнили продуктами кухонні шафи й холодильник.

віддавали, що могли, бо любили її.

Лінда прийшла в наш приход на Різдвяну вечірку, під час якої кілька членів приходу пішли до її квартири і наповнили продуктами кухонні шафи й холодильник. Вони прикрасили ялинку і навколо неї поклали подарунки для всієї сім’ї. Вони також залишили чотири нові шини для автомобіля і сплатили оренду квартири за кілька місяців. Я не знаю, як за наші скромні внески ми змогли все це зробити, однак знаю, що Небесний Батько використав нашу жертву, щоб благословити її.

Через рік я була в іншому студентському приході, однак на

Різдво повернулася в попередній приход, щоб побачитися з членами єпископату. Я дізналася, що чоловік Лінди повернувся в сім’ю і їхня фінансова ситуація стабілізувалася. Але потім рак повернувся і забрав життя Лінди. Я зрозуміла, що ми допомогли влаштувати для Лінди її останнє Різдво.

Завдяки цьому випадку я дуже сильно відчуваю “чисту любов Христа” (Мороній 7:47). Це допомогло мені зрозуміти, що справжнє милосердя—це безцінний духовний дар, що спонукає нас діяти так, як діяв би Спаситель. ■

Дж. Одрі Хаммер, шт. Юта, США

Старійшина
Патрік Керон
Сімдесятник

ВКЛОНІМОСЯ ЙОМУ

Минулого Різдва, коли я служив у Головному управлінні Церкви в Солт-Лейк-Сіті, Юта, США, мені вдалося спостерігати атмосферне явище, яке трапляється у цій місцевості й називається інверсія. Інверсія—це коли повітря, яке знаходиться ближче до землі, є холоднішим за повітря, що знаходиться вище, а це є протилежним—інверсією—звичному порядку речей. Інверсія не є унікальним явищем для Солт-Лейк-Сіті, але вона тут частенько трапляється, бо місто знаходиться в долині, оточеній високими горами. Це затримує міський смог і тримає його внизу долини, покриваючи місто й прилеглі райони густою, темною, холодною хмарою. Смог небезпечний для здоров'я тих людей, які мають утруднене дихання, і впливає на настрої багатьох інших, оскільки повітря наповнюється брудом, і сонце не проглядає упродовж кількох днів, а іноді навіть тижнів.

Однак трохи проїхавши на машині в гори, ви бачите, що смог не піднімається вище кількох сотень футів. За кілька хвилин ви опиняєтеся на яскравому сонці, вдихаєте кришталево чисте повітря, розглядаєте недоторкані, вкриті снігом гори. Контраст з тим, що відбувається в долині,—разючий. Піднімаючись вище в гори, ви дивитесь

Ми повинні визнати, що в нас є сила і здатність вивести себе з зони брудного повітря долини до яскравого, осяйного спокою і надії, які можна знайти лише прийшовши до Спасителя.

вниз на смог, який залишився позаду в долині, і він виглядає брудною ковдрою під блакитним небом.

У нашому житті бувають часи, коли ми, образно кажучи, загрузаємо в долині, вкритій мороком темного, димного туману. Через неправильний вибір, поведінку, що ображає Духа, чи просто болісні й неприємні рішення, які часто доводиться приймати в земному житті, ми відчуваємо себе в полоні густого, задушливого туману. Ми не бачимо ясно, ми збентежені й відчуваємо, що віддалили себе від світла й тепла любові нашого Небесного Батька. Ми забуваємо, що на нас чекає чисте світло Господа, яке, запрошуючи, світить для нас і знаходиться на відстані лише кількох кроків віри. Ми повинні визнати, що в нас є сила і здатність вивести себе з зони брудного долинного повітря до яскравого, осяйного спокою і надії, які можна знайти лише прийшовши до Спасителя.

О цій Різдвяній порі ми радіємо народженню Ісуса Христа, Світла для світу, Який запрошує всіх нас прийти до Нього і до світла. Ми можемо читати в Писаннях про чоловіків і жінок, які мали благословення в дійсності прийти до Нього в час Різдва. Дехто йшов здалеку, а інші були поруч. Одних відвідали ангели, інші діяли згідно з

особистим одкровенням. Однак кожен прийняв запрошення прийти до Нього.

Чого ми можемо навчитися від пастухів, Семена, Анни і мудреців? Усі вони мали привілей прийти й побачити Христа-Дитину на власні очі. Розмірковуючи над їхніми сповненими віри відповідями на запрошення прийти до Христа, ми можемо навчитися більш успішно підніматися над власною інверсією—з будь-якого мороку і збентеження, які можуть охопити нас,—до чистої надії, яку дає Світло для світу. Саме з Ним починаємо відчувати, ким насправді ми є і яким є наше місце у вічній картині. Наші власні інверсії

Учнівство не обов'язково вимагає від нас того, щоб ми залишали своїх овець на полях чи перетинали пустелю. Наш шлях до Спасителя не є фізичним. Він є духовним і вимагає певної поведінки. Він полягає в тому, щоб прийняти і усвідомити Його Спокуту.

повертаються в зворотному напрямку і відновлюється належна перспектива.

Пастухи

У добре відомих віршах з другого розділу Євангелії від Луки ми дізнаємося про важливі факти стосовно тих перших свідків народження Христа—пастухів, що були на полях поблизу Віфлеєма. Коли “Ангол Господній з'явивсь коло них, ... вони перестрашились” (вірш 9). Але вони почули новину великої радості, що народився давно передвіщений Спаситель, Месія, Христос (вірш 10). Вони слухали, щоб дізнатися, якою буде ознака, завдяки якій вони впізнають Спасителя,—Він сповитий “в яслах лежатиме” (вірш 12). Коли небесне воїнство закінчило проголошувати свою радісну новину, пастухи відразу ж вирушили, кажучи: “Ходім до Віфлеєму й

побачимо, що сталося там” (вірш 15). Вони пішли “поспішаючи” (вірш 16), і знайшли Христа-Дитину саме так, як ангел сказав їм. А потім вони “повернулись, прославляючи й хвалячи Бога” (вірш 20). Маючи бажання поділитися з іншими славетною новиною про Спасителеве народження, вони “розповіли про все те” (вірш 17).

Як і пастухи, ми повинні негайно реагувати—поспіхом, коли Спаситель до нас промовляє. Кажучи словами Президента Томаса С. Монсона, ми “ніколи, ніколи, ніколи не повинні зволікати, коли відчуваємо спонукання Духа”¹. Іноді дослухавшись до спонукання, ми не можемо до кінця зрозуміти, навіщо Дух скеровував нас чинити тим чи іншим чином. Однак часто, як і пастухи, ми бачимо, як відбуваються дива, і ми отримуємо підтвердження, коли діємо з вірою. Ми можемо скористатися нагодою поділитися своєю радістю і свідченням з іншими людьми. Таким чином ми зміцнюємо віру й надію інших, поглиблюємо своє свідчення і наближаємося до Спасителя та Його шляхів.

Семен

Ще один привілейований свідок Христа-Дитини—це Семен. Він був людиною “праведн[ою] та благочестив[ою]”, постійно спілкувався зі Святим Духом (Лука 2:25). Йому було “звіщено смерти не бачити, перше ніж побачить Христа Господнього” (вірш 26), і він жив надією й очікуванням цієї благословенної події. Дух спонукав його прийти до храму в той день, коли Марія та Йосип принесли Немовля-Ісуса до Єрусалима, щоб “поставити Його перед Господом” (вірш 22). Семен розпізнав у немовляті обіцяного Месію і “взяв він на руки Його, хвалу Богові віддав” (вірш 28), пророкуючи долю Святого Дитяти, яке стане “Світло[м] на просвіту поганам і на

славу народу Твого Ізраїля” (вірш 32).

Праведне і вірне життя Семена дало йому можливість бути в храмі, щоб свідчити про Світло, коли Він нарешті знайшов його. Ми, як і Семен, можемо намагатися бути більш чутливими і слухняними до підказок Святого Духа, щоб наше життя йшло шляхом, приготованим для нас Небесним Батьком. Оскільки Семен розвинув здатність чути і реагувати на спонукання Духа, він був у правильному місці в правильний час, і обіцяння, дані йому Господом, збулися найславетнішим чином.

Такі ж можливості можуть бути доступні кожному з нас і подібним чином можуть дозволити Господньому плану скеровувати наше життя. Коли нам потрібно приймати рішення вічної важливості, коли ми опиняємося на перехресті життєвих доріг, нам потрібно чітко мислити і бачити точну перспективу. Іноді сама природа прийняття таких важливих рішень викликає невпевненість, неврівноваженість і навіть неспроможність діяти там, у темній долині, під впливом інверсії. Але коли ми йдемо з вірою і чинимо згідно з праведними принципами, ми поступово починаємо бачити, як Божий план набирає обрисів у нашому житті, і ми повертаємося до яскравого сонця Божої любові.

Анна

Анна “дожила до глибокої старості”, була вдовою, її називали “пророчицею” (Лука 2:36). Довге, віддане вірі життя Анни описується як сповнене постами й молитвами. Вона “не відлучалась від храму” (вірш 37). Побачивши Немовля-Ісуса у храмі, вона “Бога славила” за Христа-Дитину і “говорила про Нього всім, хто визволення Єрусалима чекав” (вірш 38).

Завдяки Анні ми дізнаємося, що можемо жити віддано за будь-яких обставин, якщо ми постійно постимося й молимося

ЯВЛЕННЯ ПАСТУХАМ, ХУДОЖНИК ДЕЛ ПАРСОН; ВДЯЧНА МОЛИТВА СЕМЕНА, ХУДОЖНИК РОБЕРТ Т. БАРРЕТ; РЕАЛЬНОСТІ НАДІЇ, ХУДОЖНИК ЕПОСЕТ ЯНГ; КОПИВАННЯ ЗАБОРОНЕНО, ХУДОЖНИК МАЙКЛ АЛВРЕХТСОН; КОПИВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

і серцем не відлучаємося від храму. Якщо у нас ще не було нагоди поїхати до храму й отримати храмові благословення, ми можемо й надалі насолоджуватися тими благословеннями, які приходять у наше життя, коли ми гідні храмової рекомендації. Пророки неодноразово запрошували нас мати храмову рекомендацію, навіть якщо наші умови не дозволяють нам відвідувати храм². Ми можемо підняти себе над життєвими неприємностями до світла вдячності завдяки храмовому поклонінню і свідченню про Ісуса всім тим, хто шукає миру й надії.

Розмірковуючи над тим, з якою вірою відреагували пастухи, Семен, Анна і мудреці, ми можемо навчитися більш успішно підніматися над власною інверсією—з будь-якого мороку і збентеження, які можуть охопити нас,—до чистої надії, яку пропонує Світло для світу.

Мудреці

І, нарешті, в другому розділі Євангелії від Матвія ми читаємо про мудреців, які прибули здалеку, “бо на сході ... бачили зорю Його” і зрозуміли значення цієї ознаки (вірш 2). Приготувавши дари, готові поклонитися, вони прийшли, запитуючи: “Де народжений Цар Юдейський?” (вірш 2). Коли вони нарешті завершили свої пошуки і знайшли Христа-Дитину, то “впали ницьма, і вклонились Йому” і піднесли свої скарби (вірш 11). Хоча їм довелося стикнутися з обманом Ірода, вони були “вві сні остережені, щоб не вертатись до Ірода” і що їм слід повернутися додому “іншим шляхом” (вірш 12). Мудреці діяли згідно з одкровенням від Бога і захистили Святу

сім'ю від злочестивих Іродових намірів.

Ми багато чого можемо навчитися від мудреців. Як і вони, ми повинні вивчати Писання і знати ознаки, яких слід чекати, готуючись до Другого пришествя Спасителя. Крім того, коли ми вивчаємо Писання й розмірковуємо над ними, то будемо мати сильніше бажання шукати Господа кожен день свого життя і, як дар для Нього, відмовимося від свого егоїзму, гордовитості і бунтарства. Коли надходить особисте одкровення змінити складені нами плани, ми можемо послухатися, маючи віру й надію на те, що Бог знає, що для нас є кращим. І останнє, якщо ми живемо так, як істинні учні Спасителя, ми повинні впасти й вклонитися Йому в смиренні й любові.

Учнівство не обов'язково вимагає від нас того, щоб ми залишали своїх овець на полях чи перетинали пустелю. Наш шлях до Нього не є фізичним. Він є духовним і вимагає певної поведінки. Він полягає в тому, щоб прийняти і усвідомити той факт, що Його Спокута є нескінченною і стосується всіх аспектів нашого життя—наших гріхів, слабкостей, болю, хвороб і недугів (див. Алма 7:11–13). Це означає, що ми можемо позбутися того, що тримає нас у непроглядному тумані нашої особистої інверсії і натомість жити в теплі й любові Світла для Світу. Як навчав президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві: “Слова “прийдіть до Христа” є запрошенням. Це—найважливіше запрошення, яке ви можете запропонувати іншій людині. Це—найважливіше запрошення, яке людина може прийняти”³. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Thomas S. Monson, “The Spirit Giveth Life,” *Ensign*, May 1985, 70.
2. Див., наприклад, Howard W. Hunter, “The Great Symbol of Our Membership,” *Tambuli*, Nov. 1994, 6
3. Генрі Б. Айрінг, “Прийдіть до Христа,” *Ліягона*, бер. 2008, с. 49.

“Як я можу з оптимізмом дивитися в майбутнє?”

У кожного з нас бувають періоди, коли здається, що немає кінця відчаю й поганим новинам у особистому житті, і навіть у всьому світі. Однак ми повинні пам'ятати, що у нас є підстава для надії завдяки вірі в Господа Ісуса Христа.

На квітневій генеральній конференції 2009 року Президент Томас С. Монсон нагадав нам про Господню заповідь бути “в доброму гуморі” (УЗ 68:6) і підбадьорив такими словами: “І хоча можуть збиратися грозові хмари, і дощі проливатимуться на нас, знання евангелії та любов до Небесного Батька і до нашого Спасителя будуть втішенням і підтримкою та принесуть радість нашим серцям, якщо ми будемо ходити в праведності й дотримуватися заповідей. Ніщо у цьому світі не здолає нас”.

Навіть у найпохмуріші часи, коли немає і натяку на те, що буря припиниться, наше розуміння евангелії може допомогти з оптимізмом дивитися у майбутнє. Як сказав Президент Монсон у тому ж виступі: “Майбутнє таке ж яскраве, як і ваша віра” (“Будьте в доброму гуморі”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 92)

Читайте, моліться, усміхайтесь

Кілька років тому генеральне президентство Товариства молодих жінок звернулося до нас із завданням, яке вимагає 100 відсоткового виконання: щодня читати Книгу Мормона, щодня молитися і усміхатися. Я подумала, що спробую і робитиму це так довго, як тільки зможу. На мій подив, це завдання принесло в моє життя надзвичайні зміни. Я стала щасливішою, зі мною був Дух і в мене було оптимістичне ставлення. І хоча я й досі стикаюся з труднощами, сила Духа допомагає мені їх радісно долати.

Аріана Г., 16 років, шт. Вірджинія, США

Майте надію

Я вважаю, що найкраще, що ми можемо робити, аби дивитися з оптимізмом—це усміхатися і мати надію! Важко перерахувати, скільки разів надія допомагала мені все життя. Ми також маємо думати про те, як у нас багато благословень і як сильно нас любить Небесний Батько. Ми можемо звернутися до Нього, щоб мати спокій в будь-якій ситуації. Його Син відстраждав за нас, тож Він знає наші болі. Завдяки Йому ми можемо мати надію, отримати зцілення і, звичайно ж, бути щасливими.

Корі Д., 18 років, шт. Юта, США

Думайте про Спокуту

Розмірковування над Спокутою завжди будуть приносити надію і додаватимуть оптимізму. Усі ми переживаємо труднощі в житті. Але завдяки Спокуті всі труднощі й проблеми, як матеріальні, так і духовні, можна вирішити. Спокута дає нам можливість побачити ці рішення. Спокута—це величний прояв Божої любові до Його дітей. Вона нескінченна, як і Його любов до нас. Це додасть нам сміливості й сили дивитися в майбутнє без страху.

Деріл А., 18 років, Лагуна, Філіппіни

Залишайтеся вірними

Ці неспокійні часи є частиною Господнього плану і про них пророкували ще зі старозавітних часів. Скрізь у Писаннях Господь обіцяє, що праведні матимуть благословення і їх буде збережено.

Якщо ви вірні, Святий Дух буде поруч, щоб вести в ці неспокійні часи, втішати і нагадувати, що у Господа є план для вас. Якщо у вас є патріарше благословення, вичайте його, щоб дізнатися, що для вас приготував Господь.

Рае Б., 17 років, Вашингтон, округ Колумбія, США

Думайте про свої благословення

Один зі способів отримати радість і надію в ці неспокійні часи—це знайти мить, щоб зупинитися і подумати про свої благословення і про знання євангелії. Щось дуже просте—наприклад, наявність друга, або щось величне—наприклад, план спасіння, наповнюють мене радістю і вселяють бажання ділитися цією радістю. Саме завдяки цьому я дивлюся на все з оптимізмом.

Аннет М., 15 років, шт. Мічиган, США

Пам'ятайте про храм

Коли я відчуваю збентеження, то розмірковую над словами, що знаходяться в кінці теми Товариства молодих жінок: “Ми віримо, що, приймаючи ці цінності й дотримуючись їх, ми будемо готовими зміцнювати дім і сім'ю, вступити у священні завіти і виконувати їх, отримати обряди храму і мати радість у благословеннях піднесення”. Мене ці слова втішають, і я знаю, що вони здійсняться у моєму житті й у житті всіх чеснотних молодих жінок. Без усякого сумніву я маю надію завдяки священним храмовим обрядам. Благословення

праведного життя є нескінченними, і якщо я про це пам'ятаю, моє серце сповнюється радістю, надією, любов'ю і сміливістю.

Наталія М., 18 років, Мерида, Венесуела

Бути в команді переможця

Щоб зберігати позитивне ставлення, вам необхідно знати цю просту істину: команда Господа пере-

може в кінці. Це так просто. Сатана не має жодної влади над Богом. Оскільки ми вже знаємо, хто буде переможцем, нам треба зосередитися на тому, щоб залишатися в команді Господа. Коли ми живемо гідно того, щоб увійти в храм, ми одягаємо форму, яка показує Господу, що ми в Його команді. Читаючи Писання, молячись і служачи братам і сестрам, ми знаходимо справжнє щастя, що й допомагає нам бути позитивно налаштованими.

Брайден Ф., 17 років, шт. Юта, США

Вчіться бути вдячними

Не думайте постійно про важкі часи. Я веду “Щоденник вдячності”. Кожного дня я записую принаймні

щось одне, за що я вдячна в той день. Яким би жахливим не здавався день, я завжди можу знайти те, за що хочу подякувати. Порахуйте свої благословення. Навчуйтесь бути вдячними, ви зможете зосереджуватися на позитивних подіях вашого життя.

Ешли Х., 18 років, шт. Оклахома, США

ВАШЕ ПРЕКРАСНЕ МАЙБУТНЄ

“Господь хоче, щоб ви, мої молоді друзі, прагнули всім серцем триматися

цих норм і жити за євангельськими істинами, що знаходяться у Писаннях. Роблячи це, ви будете бачити далі поточного моменту, і ви будете бачити ваше яскраве і чудове майбутнє з великими можливостями і обов'язками. Ви матимете бажання багато працювати і довго терпіти, і ви матимете оптимістичне сприйняття життя”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Бачити кінець від початку”, *Ліягона*, трав. 2006, с. 44.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Як я можу відповісти на запитання моїх друзів про храм, якщо і сам знаю не дуже багато?”

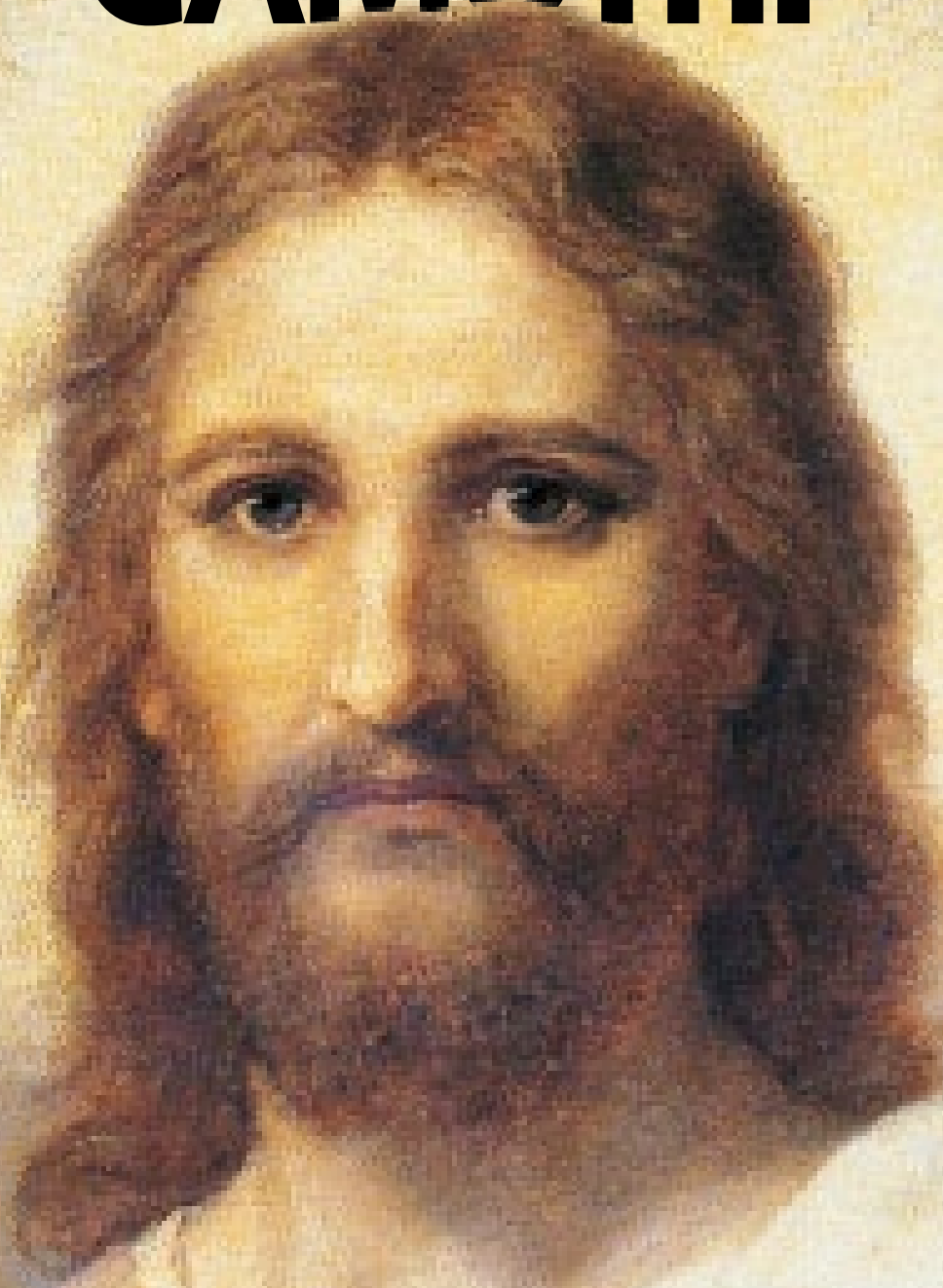
Надсилайте свої відповіді до 15 січня 2012 на адресу:

Liahona, Questions & Answers 1/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Або на електронну адресу: liahona@ldschurch.org

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

ВИ НІКОЛИ НЕ САМОТНІ

“Я не кину вас сиротами,—
Я прийду до вас!”
(Іван 14:18).

Господь пролив благословення

*Я намагався зрозуміти:
“Хто є Богом? Чи це
Будда, Ісус Христос чи
якийсь інший з богів?”*

Кім Коунг

Я народився в Камбоджі, де більшість населення буддисти. Після того як режим Червоних кхмерів винищив так багато людей, багато з тих, хто вижив, не могли зрозуміти, чому, якщо є Бог, Він дозволив, щоб таке сталося з нашим народом. Будучи 14 річним хлопцем, я думав про те ж саме.

Коли режим пав, кілька релігій хотіли зайняти панівне становище в Камбоджі. Я був збентежений, бо те, чому навчали церкви, дуже відрізнялося. Члени моєї сім'ї залишалися буддистами, але я хотів знайти відповіді на запитання своєї душі: звідки ми прийшли, чому ми тут і куди підемо після цього життя?

Одного дня, коли я повернувся зі школи, моя тітка сказала, що два юнаки, одягнуті в білі сорочки й краватки, приходили в її дім і говорили про Ісуса Христа. Вона була здивована тим, що вони добре розмовляли камбоджійською мовою. Я хотів більше дізнатися про Христа. Я хотів дізнатися, хто нас створив. Я намагався

зрозуміти: “Хто є Богом? Чи це Будда, Ісус Христос чи якийсь інший з богів?”

Ми з тіткою прийняли місіонерів. Під час першої бесіди ми відчули, як Дух підтверджував, що сказане ними є істиною. Вони дали нам Книгу Мормона і пообіцяли, що якщо ми будемо читати її, розмірковувати і запитувати в Бога зі щирим серцем, маючи віру в Нього, Він явить нам істину. Це для мене мало

сенса. Я прийняв євангелію разом зі своєю тіткою та її дітьми. Приблизно через місяць ми всі охристились і були конфірмовані.

Я чотири роки навчався в семінарії і рік в інституті релігії та служив учителем семінарії. Коли мені було 19 років, я відчув, що маю їхати на місію. Я поговорив з батьками, і вони сказали, що то, мабуть, гарна ідея. Тож я подав документи. Через місяць я отримав покликання служити в Каліфорнійській місії Сакраменто, де розмовляли англійською і камбоджійською мовами.

Завдяки тому, що я прийняв покликання, Бог дав мені багато благословень. Мій молодший брат приймав не зовсім правильні рішення. Я постився за нього і молився, й сталося диво ще до мого від'їзду на місію. Я охристив його, і зараз він активний у Церкві й відвідує семінарію. Моя сім'я отримала багато інших благословень, і Господь також пролив благословення на мене під час місії.

Ісус є Христос. Він живе. Він любить кожного з нас і знає нас по імені. Він знає наші випробування і труднощі. Я знаю, що Він благословить нас, якщо ми будемо виконувати Його заповіді. ■

Старійшина
Карл Б. Прагг
Сімдесятник

БЕЗПЕРЕЧНЕ СВІДЧЕННЯ

Оскільки я зростав у сім'ї активних членів Церкви, то, мабуть, виріс, вже маючи свідчення. Я ніколи не мав серйозних сумнівів щодо істинності євангелії. Як і багато підлітків, у мене виникали певні запитання, але я ніколи не ставив під сумнів істинність Церкви.

Саме завдяки цій вірі я отримав натхнення служити на місії. Я знав, що мені потрібно служити. Але хоча я й не мав серйозних сумнівів щодо Церкви, я усвідомлював, що маю здобути власне свідчення.

Я розпочав свою місію в лютому 1961 року, залишивши зиму в Сол-Лейк-Сіті й потрапивши в спеку аргентинського літа. У той час місіонерів не навчали мови, однак президент місії пообіцяв, що ми будемо вільно розмовляти іспанською, якщо прочитаємо вголос усю Книгу Мормона. Я вивчав іспанську в дитинстві й вільно розмовляв уже після кількох перших тижнів, але все ще виконував настанову президента місії.

У першому місті, куди мене призначили, ми з напарником жили в квартирі, що розмішалася над старою крамницею. Ми не могли проповідувати після обіду під час аргентинської сіести, тож я завжди використовував той час, щоб молитися і читати Книгу Мормона біля входу до старої крамниці.

Одного дня, знаходячись за тисячі миль від дому біля входу в стару крамницю, я зупинився, щоб поміркувати над тим, що я читав. Коли ви молитесь про Книгу Мормона і розмірковуєте над нею, Дух може впливати на вас. Я заглибився думками в учення Книги Мормона, я думав про те, як Джозеф Сміт перекладав пластини, і раптом мене охопило почуття. У ту мить я знав, що все, чого мене навчали упродовж життя—це правда. Раптом я чітко зрозумів, що Джозеф Сміт—це пророк і що я читаю слово Бога. Все це було істиною.

Те раптове відчуття пройшло крізь мене, як електричний струм. Воно пронизало все моє тіло від

маківки до пальців ніг. Я не відчув ні холоду, ні тепла. Але це було безперечне свідчення.

Я ніколи не забував той день, і з того часу я відчував Святого Духа багато разів. Завдяки тому випадку я розпізнаю Святого Духа кожного разу, коли Він мені свідчить. Те почуття не завжди однакове, але воно завжди тепле й безперечне.

Хоча Дух промовляє до кожного з нас особисто, обіцяння Моронія стосується всіх (див. Мороній 10:3–5). Обіцяння Моронія, що міститься в Книзі Мормона, таке: Дух свідчитиме вам про істинність Книги Мормона, якщо ви будете читати її, вивчати, розмірковувати, а потім молитися зі справжнім наміром. Це обіцяння стосується мене, вас і кожної людини у світі. Безперечне свідчення отримають усі, хто прагне його здобути. ■

НАБЛИЖАЙТЕСЯ ДО БОГА

“Я говорив братам, що Книга Мормона найбільш правильна з усіх книг на світі і є ключовим каменем нашої релігії, і людина буде ближча до Бога, твердо дотримуючись її заповідей, ніж будь-якої іншої книги”.

Джозеф Сміт, Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 66.

ВАМ ОЗНАКА

“Всі до одного пророки, які пророкували коли-небудь з тих пір як світ починався—хіба вони не казали більше чи менше про це?” (Мосія 13:33).

Уітні Хінклі

Різдво—це час, сповнений очікування—очікування подарунків, смачної їжі і святкування. Іноді здається, що надто довго доводиться чекати перші 24 дні грудня. А увіть, що вам би довелося чекати 1000 років!

Перше Різдво—народження Спасителя—було проковане за сотні років: від Ісаї в Старому Завіті до Самуїла Ламанійця у Книзі Мормона. Пророки давнини знали ознаки приходу Ісуса Христа і сподівалися на них. Вони терпляче чекали на ті ознаки. Вони пророкували про Його прихід, щоб інші могли розпізнати ті ознаки і поділитися радістю, знаючи, що Він уже прийшов! Виповнення цих пророцтв було свідченням Його божественного покликання як Спасителя і Викупителя.

Прочитайте наступні пророцтва про народження Ісуса Христа і чудесні обставини, за яких це сталося, та дізнайтеся, як ці пророцтва виповнилися.

Народжений від діви Марії

Пророцтва: За сімсот років до народження Христа, було пророковано, що Марія буде Його матір'ю. Ісая писав: “Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл” (Ісаія 7:14).

Алма молодший також називав Марію матір'ю

Спасителя за 80 років до народження Ісуса і за півсвіту від того місця, де жив Ісая: “Він буде народжений від Марії, ... на неї, діву, дорогоцінну і обрану посудину, злине сила Святого Духа, і вона зачне силою Святого Духа, і народить сина, так, а саме, сина Бога” (Алма 7:10).

Виповнення: Через вісімдесят років ангел Гавриїл явився діві, “що заручена з мужем була, на ім'я йому Йосип, ... а ім'я діві—Марія” (Лука 1:27). Марія була матір'ю Ісуса, Який був Сином Бога.

Бо Дитя народилося нам

Пророцтво: Ісая пророкував про народження Месії: “Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру” (Ісаія 9:5).

Виповнення: Служіння Спасителя відбулося саме так, як пророкував Ісая, хоча й народився Христос за скромних умов: “Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. ... Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме” (Лука 2:11–12).

Народження у Віфлеємі

Пророцтво: Пророк Михей жив приблизно в один час з Ісаєю. Він пророкував, що Господь народиться

у містечку Віфлеєм: “А ти, Віфлеєме-Єфрате, хоч малий ти у тисячах Юди,— із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі, і віддавна постання Його, від днів віковічних” (Михей 5:1).

Виповнення: Через сімсот років Ірод наказав, щоб його книжники сказали йому, де можна знайти нового правителя: “Він випитував у них, де має Христос народитись? Вони ж відказали йому: “У Віфлеємі Юдейським” (Матвій 2:4–5).

З сімені Давидового

Пророцтво: Господь сказав Єремії за шість століть до Свого народження, що Христос буде з родоводу Давидового: “Тими днями та часу того Я Давидові зрощу Пагінця справедливости,—Він буде чинити на землі правосуддя та правду!” (Єремія 33:15).

Виповнення: Матвій подає нам родовід Христа, показуючи через нього, що Господь походить саме від цього царя: “Книга родоводу Ісуса Христа, Сина Давидового, Сина Авраамового. ... А всіх поколінь від Авраама аж до

Давида—чотирнадцять поколінь, і від Давида аж до вавилонського переселення—чотирнадцять поколінь, і від вавилонського переселення до Христа—поколінь чотирнадцять” (Матвій 1:1, 17).

Прихід царів

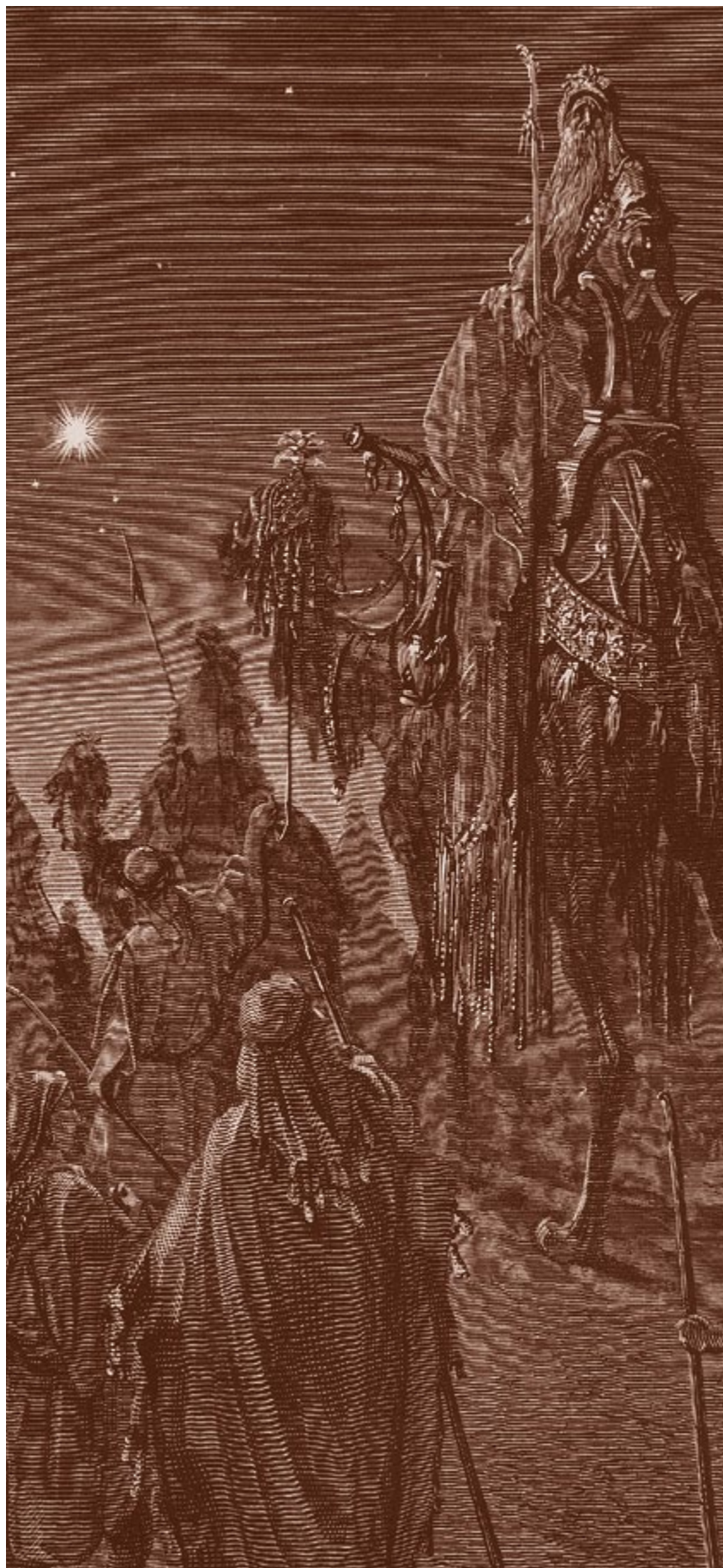
Пророцтва: Незважаючи на скромні обставини народження Христа, на Нього придуть подивитися царі: “І підуть народи за світлом твоїм, а царі—за ясністю сьйва твого” (Ісая 60:3).

Самуїл Ламанієць за п’ять років до народження Христа розповідав про ознаки, які будуть супроводжувати Його прихід. Одна з цих ознак—зірка, за якою пішли мудреці: “Зійде нова зірка, така, яку ви ніколи не бачили; і це теж буде ознакою вам” (Геламан 14:5).

Виповнення: Мудреці знали, на яку ознаку чекати, бо вони чекали на виповнення пророцтв. Вони сказали: “Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому” (Матвій 2:2).

У новому світі нефійці також розпізнали ознаки і знали, що пророцтва виповнилися: “І все сталося, дійсно, все-все, кожна дрібниця, згідно з словами пророків. І сталося також, що нова зірка з’явилася, згідно з Словом” (3 Нефій 1:20–21).

Подумайте над тим, як ви радієте, коли нарешті розгортаєте Різдяні подарунки. Як це можна порівняти з тим, що ви нарешті побачили б виповнення ознак народження Христа, на які так чекали? Наш Небесний Батько приготував ознаки задалегідь не лише для того, щоб вірні по всьому світу раділи разом народженню Його Сина, але і для того, щоб свідчили про божественне покликання Христа. ■

Сповнені значення Дари

Чому мудреці подарували Йосипу та Марії золото, ладан і смирну?

Багато людей вважають, що найважливішим у подарунку є його смислове значення. Мабуть це так через те, що смислове значення подарунка робить його не просто цікавим чи корисним. Воно перетворює подарунок на символ любові того, хто робить подарунок, або змушує замислитися того, хто приймає подарунок. Деякі подарунки містять в собі ще глибший сенс. Ці дари є дуже символічними, що робить їх ще більш значущими. Коли подарунок є поєднанням трьох складових—прикличного призначення, особистої цінності і символічного значення—тоді він може стати подарунком, найбільш сповненим значення.

Розгляньмо, що символізували такі дари як золото, ладан і смирна, подаровані мудрецьми Христу-Дитині (див. Матвій 2:11). У Біблії не пояснюється, чому мудреці принесли саме ці дари, але всі вони мали практичне і, ймовірно, символічне значення для Сина Божого і Його земних батьків.

Золото

Практичне застосування: Для молодого подружжя, якому невдовзі потрібно було мати кошти для подорожі до Єгипту, щоб уникнути гніву Ірода, золото було дуже цінним подарунком.

Символічне значення: Золото, як правило, дарували царям (див. 1 Царям 9:14, 28), тому що воно символізує царювання і велич. Це був належний дар Царю царів (1 Тимофію 6:15).

Ладан

Практичне застосування: Крім того, що ладан мав значну матеріальну цінність, він використовувався як пахощі й парфуми.

Символічне значення: Ладан виробляють з пахучої смоли дерева, і його використовували для обрядів священства, під час цілопалень (див. Левит 2:1), і додавали в олію для помазування священників. Отже, це може символізувати священство Господа і Його роль Агнця Божого, Якого буде принесено за нас (див. Іван 1:29).

Смирна

Практичне застосування: Смирна—це гірка олія, що виготовляється зі смоли дерев, і вона також є дуже коштовною, але, ймовірно, для Марії та Йосипа була більш корисною завдяки своїм медичним властивостям.

Символічне значення: У Новому Завіті смирна, завдяки своїм зберігаючим властивостям, як правило, згадується у зв'язку з бальзамуванням і похованням (див. Іван 19:39–40). Медичне застосування смирни може символізувати роль Христа як Взірцевого Цілителя, а її використання під час поховань може символізувати “гірку чашу”, яку Він випив за нас, коли відстраждав за наші гріхи (див. Уз 19:18–19). ■

Вони МАЮТЬ ЗМІНИТИСЯ

Коли я охристився, моя сім'я не прийняла Церкву. Тепер мені потрібно було зрозуміти, як поводитися, коли стиль життя членів сім'ї не відповідав євангельським принципам.

Франсіско Хав'єр Лара Ернандес

Коли я охристився, то був єдиним у своїй сім'ї, хто прийняв євангелію. Мені було 19 років, і я був радий своєму хрищенню. Мене тепло прийняли брати і сестри у Першому приході Пануко у Веракрусі, Мексика. Крім того, я почав готуватися до служіння на місії повного дня, як тільки виповнився рік мого членства у Церкві. Як прекрасно було пізнавати істинну Церкву, і я хотів ділитися євангелією з іншими.

Мій батько, мачуха (моя мама померла, коли мені було 12 років) і троє братів не прийняли Церкву після мого хрищення. На жаль, і я не був дуже чемним. Я не ставився до них шанобливо. Я не зважав на батька чи на його думку. Коли я сказав йому, що невдовзі поїду на місію, він не був радий цьому, оскільки я перестану працювати і, можливо, поїду кудись далеко. Мені дуже не подобалося, коли стиль життя моєї сім'ї суперечив моїм принципам, наприклад, коли вони дивилися телевізор або слухали музичні програми, які, на мою думку, були недоречні в неділю, або коли мій батько запрошував мене на обід у пісню неділю.

Я виправдовував своє негативне ставлення до сім'ї, кажучи собі, що не роблю нічого поганого—як член Церкви я повинен жити за євангельськими принципами, навіть коли моя сім'я мене дратує. Я казав собі: це вони мають змінитися. Завдяки таким міркуванням мої стосунки з батьком не були хорошими. Вони погіршувалися через моє ставлення і гординю. Я продовжував у тому ж дусі, не переймаючись його духовним благополуччям.

Одного разу під час підготовки до уроку в інституті я читав 1 Нефій 16, де Нефій зламав свій сталевий лук, через що було важко здобути їжу. Усі почали ремствувати—Ламан і Лемуїл—як вони це завжди робили, а також і їхній батько—пророк Легій. У відповідь на це Нефій зробив лук і стрілу з дерева і запитав у свого батька, куди йому йти, щоб здобути їжу. Його батько молився, щоб мати провід, і Господь докорив йому за ремствування. Легій відреагував належним чином і знову взяв на себе роль голови сім'ї і пророка Господнього. Нефій не засуджував свого батька за його слабкість, він також не вважав, що той не може більше бути пророком, хоча Нефій і сам говорив з Господом і отримував видіння.

Коли я прочитав цей уривок і зрозумів його, то відразу ж подумав про те, як погано ставлюся до своєї сім'ї. Я почувався ніяково через свою поведінку—через те, що вважав себе кращим за них, а особливо мені було неприємно, що я не ставився шанобливо до свого батька. Мені було сумно через те, що я не поставив собі за головну мету ділитися євангелією з сім'єю.

Я не бачив свою сім'ю такою, якою вона може стати. Я зосередився лише на їхніх слабкостях. З того дня мое

Моє ставлення і поведінка почали поступово змінюватися. Хоча я часто не погоджувався з батьком, я намагався завжди поважати його думку.

ставлення і поведінка почали поступово змінюватися. Я завжди намагався поважати думку батька, хоча й багато разів я з ним не погоджувався. Коли він запрошував мене на обід під час посту, я казав, що мені шкода, що я не можу поїсти разом з ним. Мене більше не дратувало те, які програми вони дивляться чи яку музику слухають у неділю, бо я пам'ятав, що вони ще не укладали завіти з нашим Небесним Батьком, як це зробив я.

Одного ранку, коли я допомагав своєму батькові готувати їжу, я сказав, як сильно люблю його і як мені соромно, що я поведився грубо. Я сказав, що пишаюся тим, що він мій батько, і що я хочу мати з ними мирні стосунки.

Усе почало змінюватися. Сперечань стало менше, а потім їх зовсім не стало. І хоч я думав, що знадобиться багато часу, щоб моя сім'я приєдналася до Церкви, однак їхнє ставлення до Церкви змінилося. Жодна з цих змін не відбулася б, якби не почав змінюватись я.

Після того як минув рік мого членства у Церкві, я відслужив місію повного дня в Мексиканській Тіхуанській місії. За три місяці до мого повернення я отримав листа, в якому йшлося про те, що моя сім'я прийняла евангелію і збирається охреститися. Коли я повернувся, вони вже були членами Церкви.

За 15 років членства у Церкві один з найбільших уроків я засвоїв завдяки вивченню Книги Мормона. Цей урок стосувався Божих дітей, які є найдорожчими для мене: моєї сім'ї. ■

Познайтеся з братом Джозефом

Ви знаєте, що Джозеф Сміт був першим пророком у ці останні дні, але чи знаєте ви, що він любив сміятися і смішити людей? Або чи знаєте ви, що він зі своєю дружиною Еммою всиновили близнюків? Ось кілька інших фактів, які ви можете дізнатися про пророка Джозефа:

- Джозеф Сміт молодший народився 23 грудня 1805 року в Шероні, шт. Вермонт, і його назвали на честь батька. Брати і сестри Джозефа, починаючи від старшого: Алвін, Гайрум, Софронія, Сем'юел Гаррісон, Ефраїм, Уільям, Кетрін, Дон Карлос і Люсі.
- Коли Джозефу було сім років, він захворів на черевний тиф. Він одужав від тифу, але інфекція залишилася в лівій нозі. Дев'ять уламків кістки було видалено без анестезії (знеболювання). Через це Джозеф ледь помітно шкутильгав до кінця свого життя¹.
- Джозефу було 14 років, коли він уперше помолився вголос і побачив Небесного Батька та Ісуса Христа (див. Джозеф Сміт—Історія 1:17).
- Найстарший брат Джозефа, Алвін, помер, коли Джозефу було 17 років. Майже через 13 років Джозеф побачив Алвіна у видінні цілестіального царства (див. УЗ 137:5–7).
- Ісаак Гейл, батько Емми, недолюблював Джозефа і не хотів, щоб вони одружилися. Джозеф і Емма вирішили втекти і одружилися 18 січня 1827 року².
- Емма і Джозеф були у шлюбі 17 років і мали 11 дітей, 6 з яких померли в дитинстві.
- Після нападу на нього зловмисників у 1832 році у Джозефа відкололася частина зуба, через що він шепелявив³.
- Джозефу подобалося грати в ігри. Серед них були гра у м'яч, боротьба, гра в сніжки, рибальство і перетягування палиці⁴.
- Один з перших святих останніх днів казав, що голос Джозефа був подібний до “грому небесного”⁵.
- Джозеф був сильним і високим—майже 1,9 м—і важив приблизно 91 кг⁶.
- Джозеф був не лише Президентом Церкви. Він також балотувався у президенти Сполучених Штатів⁷.
- Після того як Джозефа було вбито, старійшина Джон Тейлор (1808–1887), який у той час був членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, написав про нього: “Джозеф Сміт, Пророк і Провидець Господа, зробив більше для спасіння людей у цьому світі, ніж будь-яка інша людина, що будь-коли жила на світі, окрім Самого Ісуса” (УЗ 135:3). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Presidents of the Church* (Church Educational System student manual, 2003), 3–4.
2. Див. “Life of the Prophet: Joseph and Emma,” JosephSmith.net.
3. Див. “Life of the Prophet: Friend of Man,” JosephSmith.net.
4. Див. Alexander L. Baugh, “Joseph Smith’s Athletic Nature,” в *Joseph Smith: The Prophet, the Man*, ed. Susan Easton Black and Charles D. Tate Jr. (1993), 137.
5. Joseph L. Robinson, в “Life of the Prophet: Teacher of God’s Truth,” JosephSmith.net.
6. Див. Baugh, “Joseph Smith’s Athletic Nature,” 138–139.
7. Див. “Life of the Prophet: Leading with Love,” JosephSmith.net.

Як я можу ЙТИ за СПАСИТЕЛЕМ?

*Старійшина
Квентін Л. Кук, з
Кворуму Дванадцят-
ьох Апостолів,
ділиться думками
з цього приводу.*

Ми виявляємо свою любов до Бога, коли дотримуємося Його заповідей і служимо Його дітям.

Причастя допомагає нам за-свідчити Богові, що ми будемо пам'ятати Його Сина і дотримуватися Його заповідей, повнолюючи свій завіт хрищення.

Ідіть за нашим сучасним пророком Томасом С. Монсоном. Він—прекрасний взірець людини, яка йде за Спасителем.

Спаситель проголошує, що всі знатимуть, що ми Його учні, якщо будемо любити одне одного.

Ми повинні взяти на себе ім'я Ісуса Христа й мати Його образ на своєму обличчі, щоб, коли Він прийде, ми були більше схожими на Нього.

Ті слова

Енджі Бергстром Міллер

Грунтується на справжніх подіях

*“Не будете присягати Моїм Іменем на неправду, бо зневажиш Ім'я Бога свого”
(Левит 19:12).*

Шелбі не подобалося чути погані слова, особливо, коли друзі в школі вживали ім'я Господа надаремно.

“Будь ласка, не промовляйте ці слова в моїй присутності”,—казала вона друзям.

Однак іноді вони забували, і їй доводилося їм нагадувати.

Одного разу подруга Шелбі на ім'я Бет, підко-
тивши очі, сказала: “Ой, як же я забула. Ніхто не ви-
мовляє *ті* слова в присутності Шелбі. Вона намагається
зробити нас *хорошими*, як вона сама”.

Інші дівчата засміялися.

Шелбі почувалася збентеженою. Їй було неприємно
завжди просити своїх друзів не казати тих слів у її присут-
ності—особливо коли вони не вважали, що певні слова є
поганими.

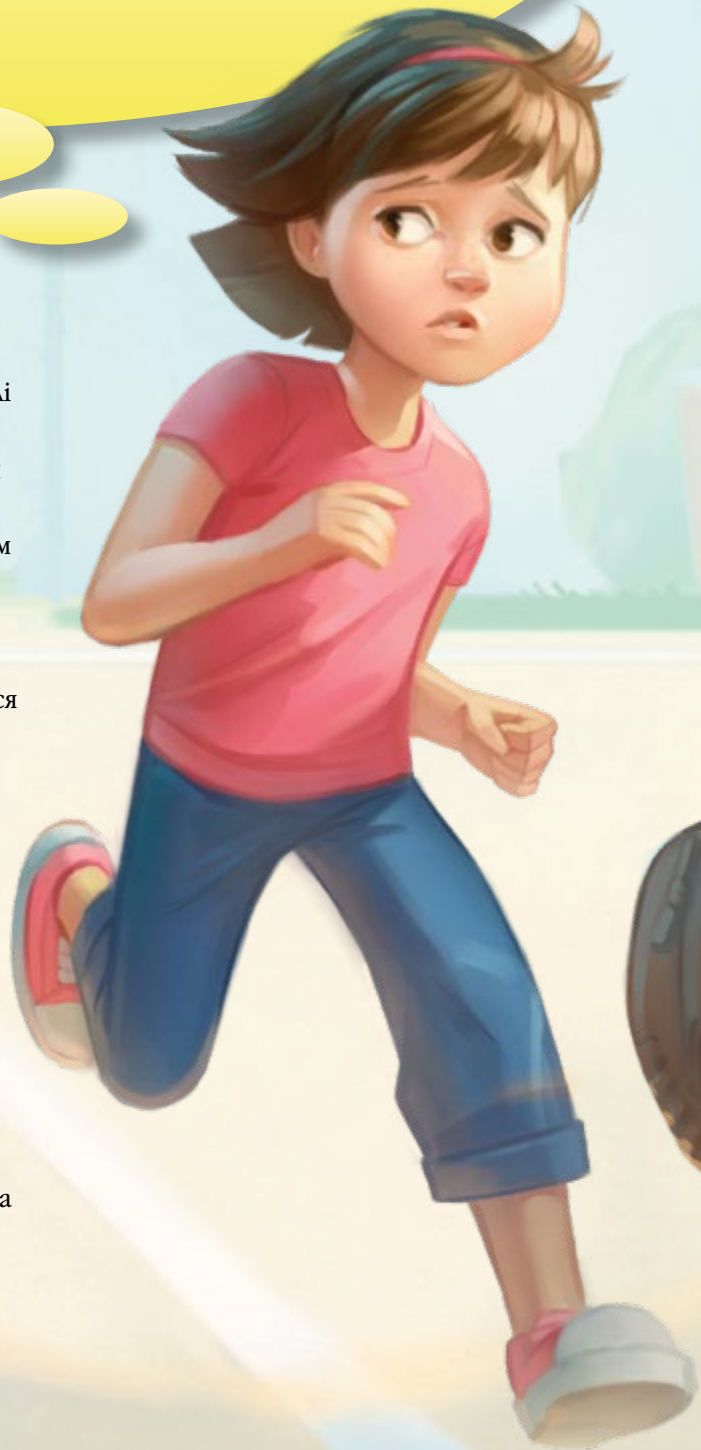
Коли Шелбі прийшла зі школи додому, вона впала у
своє ліжко. За кілька хвилин прийшла мама, і Шелбі роз-
повіла їй, що сталося.

“Намагайся цим не перейматися. Просто продовжуй
робити все правильно і згодом твої друзі більше не захочуть
вживати поганих слів”.

“Що такого в тому, що мої друзі кажуть ті слова?— запитала
Шелбі.— Це ж не я лаюся”.

“Пророки навчають нас, що ми повинні робити все, аби
постійно бути гідними присутності Духа. Погані слова обра-
жають Духа”,—казала мама.

Шелбі пам'ятає ті випадки, коли відчувала Духа: під час
домашніх сімейних вечорів, коли свідчила, коли отримувала
благословення від батька. Шелбі подобалося відчуття Духа, і

їй не хотілося зробити щось таке, що порушило б те відчуття теплого, мирного затишку.

Вона вирішила й надалі бути прикладом своїм друзям і допомагати їм зрозуміти, що їй не подобається чути ті слова.

Наступного дня у школі вона знову почула ті слова.

“Будь ласка, не кажи цих слів у моїй присутності”, — Шелбі попросила Бекку.

Бекка подивилася на Шелбі, а потім просто відвернулася. Шелбі була рада, що щось сказала, але їй було неприємно, що вона засмутила подругу.

Під час перерви Шелбі почула, як хтось знову сказав ті слова. Цього разу то була Бет.

“Будь ласка, не кажи це в моїй присутності”, — сказала Шелбі.

“Вибач”, — сказала Бет, підкотивши очі.

Шелбі знову стало ніяково.

Під час тренування з софтболу Шелбі вдарила по м'ячу. Він полетів на першу базу й був там раніше за Шелбі. Шелбі почула, як Бонні, нова дівчинка в команді, промовила ім'я Господа надаремно.

Шелбі завагалася. Вона стомилася просити людей не казати таких слів у її присутності. Вона не хотіла, щоб інші дівчата з неї насміхалися.

“Будь ласка, не кажи цих слів у її присутності”.

Шелбі повернулася, щоб побачити, хто це сказав.

Бет казала Бонні, що Шелбі є святою останніх днів і що там люди не вживають таких слів і також почуваються незручно, коли чують такі слова.

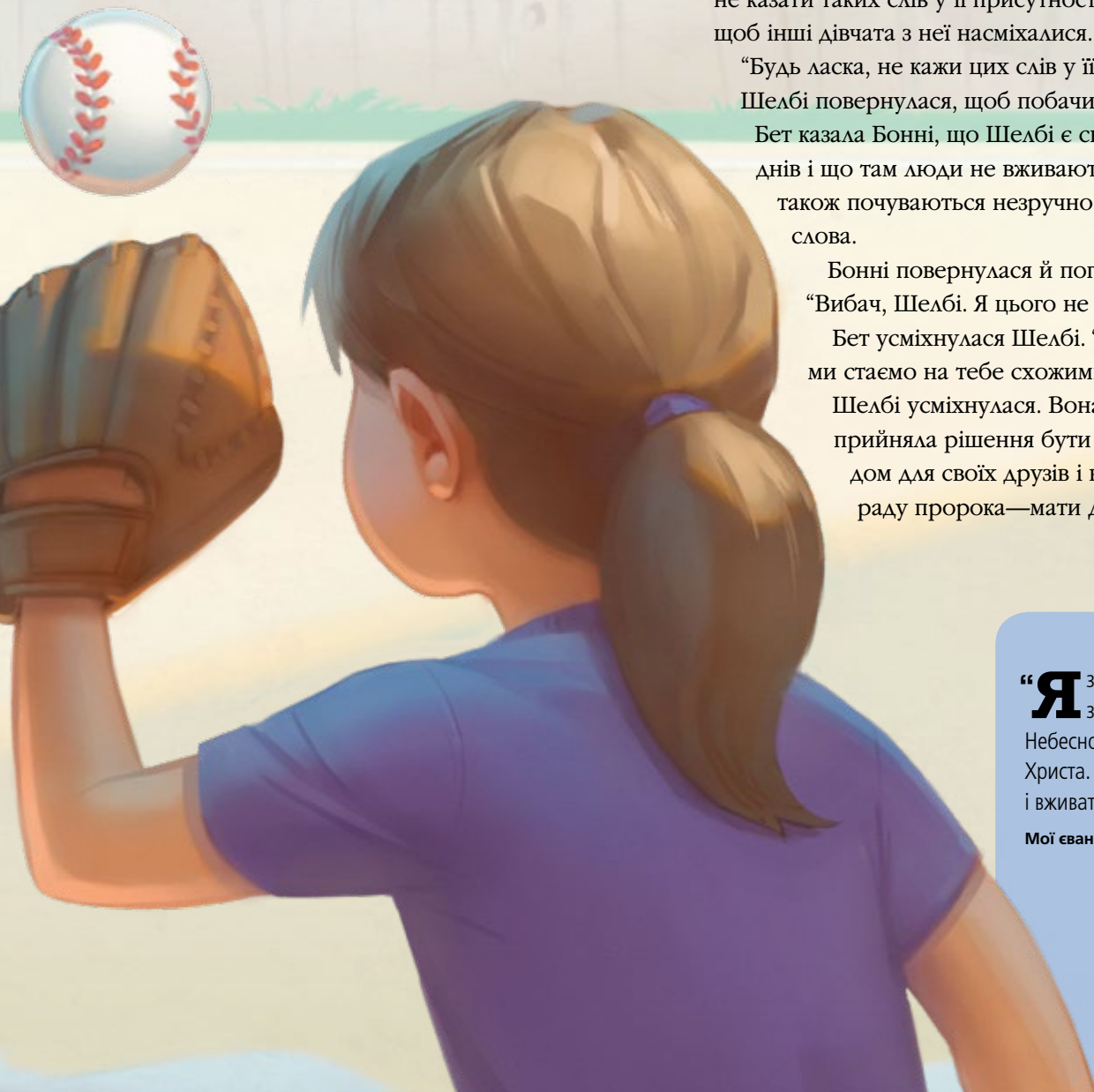
Бонні повернулася й поглянула на Шелбі. “Вибач, Шелбі. Я цього не знала”.

Бет усміхнулася Шелбі. “Мені здається, ми стаємо на тебе схожими”, — сказала Бет.

Шелбі усміхнулася. Вона була рада, що прийняла рішення бути хорошим прикладом для своїх друзів і виконувати пораду пророка — мати Духа біля себе. ■

“Я з благоговінням згадуватиму ім'я Небесного Батька та Ісуса Христа. Я не буду лаятися і вживати грубі слова”.

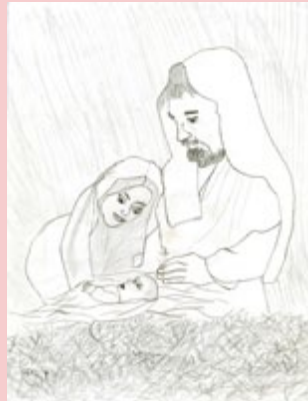
Мої євангельські норми

Наша сторінка

Енджі Д., 11 років, Перу

Аріана А., 9 років,
Бразилія

Народження Ісуса, Анхелес Р., 10
років, Болівія

Ребекка А., 7 років, Венесуела

На Різдво я роздав кілька карток з інформацією про Церкву моїм друзям і вчителям у школі. У січні вчителька, якій я дав картку, сказала, що зателефонувала за номером на картці й отримала Різдвяний DVD. Вона подивилася його і він їй дуже сподобався. Я думаю, що картки з інформацією про Церкву є дуже важливими. Коли я їх роздаю, то відчуваю Духа. Мені радісно ділитися євангелією. Я знаю, що Ісус живе і любить усіх нас.
Райян Р., 11 років, Бразилія

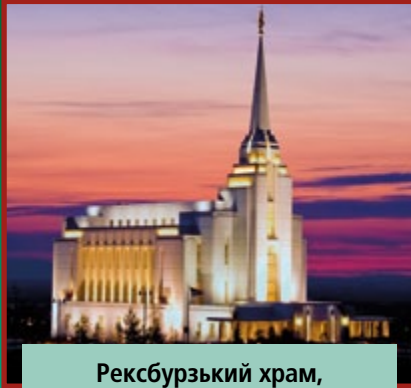
Надсилайте свої малюнки, фотографії, або історії до рубрики "Наша сторінка" на адресу: liahona@ldschurch.org, зазначивши в рядку для теми "Our Page". Або звичайною поштою на адресу:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

У кожному надісланому матеріалі необхідно вказати повне ім'я дитини, стать і вік (від 3 до 12 років), а також прізвище батьків, назву приходу або філії, колу чи округу, письмовий дозвіл батьків (прийнятно і в електронному вигляді) на використання фотографії дитини або надісланих матеріалів. Листи можуть редагуватися для стислого та ясного подання інформації.

Картки з храмами

Щоб зробити власні картки з храмами, відділіть цю сторінку журналу, наклейте на картон і виріжте картки. Ви можете додати ці картки до тих, які друкувалися у кожному номері журналу за 2003 рік, і в квітневому номері за 2005 рік та вересневому за 2007 рік. Щоб надрукувати більше копій карток, зайдіть на сайт liahona.lds.org.

**Рексбурзький храм,
штат Айдахо**
Освячений 10 лютого 2008 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

Курітібський храм, Бразилія
Освячений 1 червня 2008 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

Храм у місті Панама, Панама
Освячений 10 серпня 2008 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

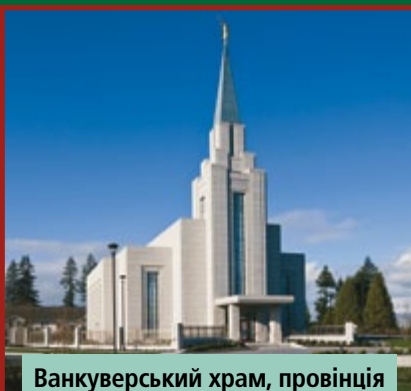
**Храм у Твін-Фоллс,
штат Айдахо**
Освячений 24 серпня 2008 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

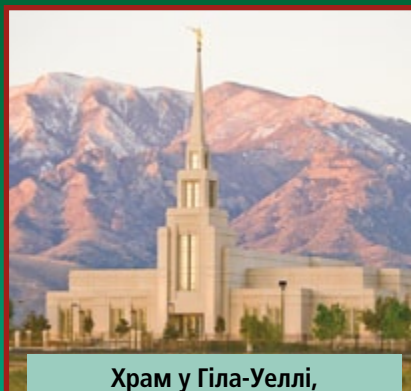
Дреперський храм, штат Юта
Освячений 20 березня 2009 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

**Храм Окра-Маунтін,
штат Юта**
Освячений 21 серпня 2009 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

**Ванкуверський храм, провінція
Британська Колумбія**
Освячений 2 травня 2010 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

**Храм у Гіла-Уеллі,
штат Аризона**
Освячений 23 травня 2010 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

Храм у Себу, Філіппіни
Освячений 13 червня 2010 р.
Президентом Томасом С. Монсоном

ФОТОГРАФІЇ: РЕКСБУРЗЬКИЙ ХРАМ, ШТАТ АЙДАХО, ФОТОГРАФІЯ Д. ВУЛФА; КУРІТІБСЬКИЙ ХРАМ, БРАЗІЛІЯ, ФОТОГРАФІЯ ДЖОНА ЛЮКА; ХРАМ У МІСТІ ПАНАМА, ПАНАМА, ВАНКУВЕРСЬКИЙ ХРАМ, ПРОВ. БРИТАНСЬКА КОЛУМБІЯ, ХРАМ В СЕБУ, ФІЛІППІНИ, ФОТОГРАФІЯ МЕТЬЮ РІДЕРА © ІРІ; ХРАМ У ТВІН-Фоллс, ШТАТ АЙДАХО, ФОТОГРАФІЯ АНДРЕА НЕЛСОНА © ІРІ; ДРЕПЕРСЬКИЙ ХРАМ, ШТАТ ЮТА, ФОТОГРАФІЯ КРІСТІНИ СМІТ © ІРІ; ХРАМ ОКРА-МАУНТІН, ШТАТ ЮТА, ФОТОГРАФІЯ ДОНАЛЬДА МЕЙЕРСА; ХРАМ ГІЛА-УЕЛЛІ, ШТАТ АРИЗОНА, ФОТОГРАФІЯ ДЖОНА ЛЮКА

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Писання вчать мене про народження Спасителя і Друге пришествя

Дженніфер Медді

Співробітник редакції церковних журналів *“Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Анголами Своїми, і тоді “віддасть кожному згідно з ділами його” (Матвій 16:27).*

Упродовж тисяч років пророки свідчили, що Ісус Христос, Син Божий, народиться на землі. У Писаннях ми можемо читати, що казали ці пророки. У Старому Завіті Ісаї казав, що Ісус буде Князем миру і що Він буде очолювати істинну Церкву. У Книзі Мормона Нефій бачив у видінні матір Ісуса— Марію, і він бачив, як Ісус навчав людей на землі. Цар Венямин навчав свій народ про дива, які здійснить Ісус, коли прийде на землю.

За кілька років до народження Спасителя пророк Самуїл стояв на стіні й розповідав нефійцям про ознаки, які з'являться. Він казав,

що коли Спаситель народиться, на небі з'явиться нова зірка. У Новому Завіті ми читаємо про ту саму зірку: за нею йшли мудреці, щоб знайти Христа-Дитину.

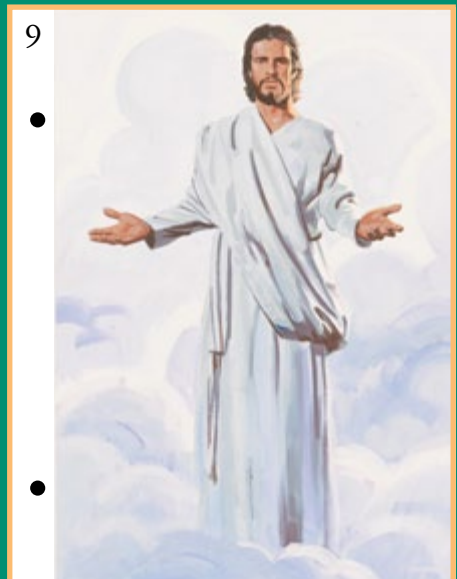
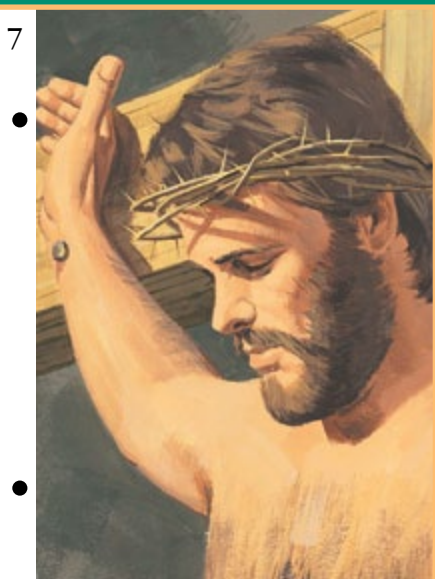
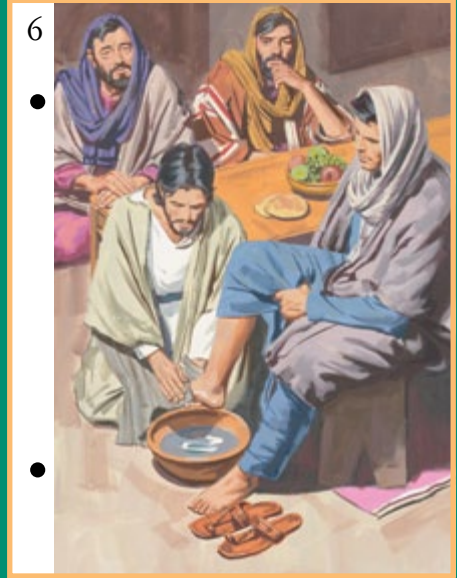
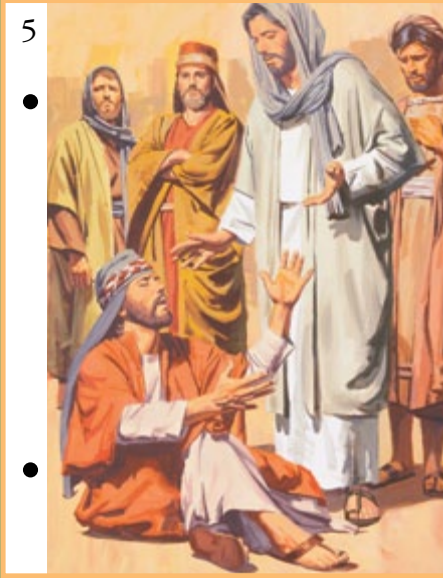
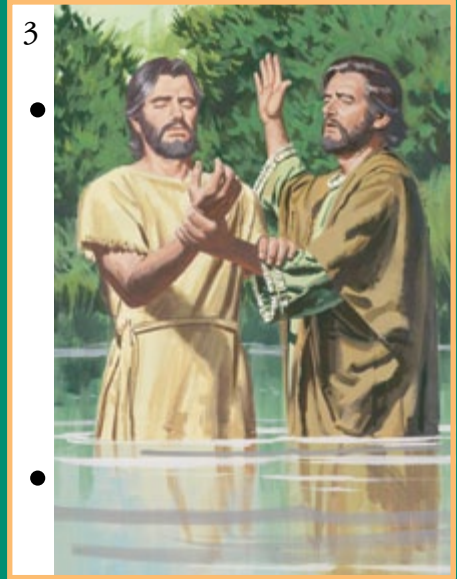
У Писаннях пророки також навчали про Друге пришествя Спасителя на землю. У Книзі Мормона Мороній свідчить про повернення Спасителя. У Старому Завіті Малахія

розповідає, що станеться в останні дні перед Другим пришествям.

У Писаннях містяться свідчення про Ісуса Христа, яким ділилися пророки упродовж усієї історії людства. У Писаннях ми також можемо читати про приклад Ісуса. Нам потрібно наслідувати Його приклад, готуючись до часу, коли Він знову прийде жити на землю.

ВПРАВА

Ви можете зробити свою книгу, в якій описується життя Ісуса Христа. Виріжте малюнки на с. 65. Пробийте дірочки на кожній сторінці в указаних місцях і складіть сторінки по порядку. За допомогою мотузки зв'яжіть сторінки разом, просунувши її в дірочки. Ви можете розглядати книгу всією сім'єю під час домашнього сімейного вечора і говорити про життя Спасителя. ■

РІЗДВЯНА ялинка

Гарріет Р. Ухтдорф

Щойно закінчилася Друга світова війна, й у людей в Німеччині було мало їжі або грошей. Мій День народження був лише за кілька тижнів до Різдва. Я не сподівалася отримати подарунки ні на Різдво, ні на День народження, добре знаючи, хоча й була зовсім малою, що мої батьки ледве зводили кінці з кінцями. У нашому великому місті всі голодували. То був сумний і похмурий час.

Однак на мій подив і радість у день мого народження на кухонному столі лежав чудовий подарунок—лише для мене. То

був найкращий подарунок, який я тільки могла уявити: малесенька *Weihnachtsbaum*, різдвяна ялиночка, заввишки не більше 30 см, а на ній витончені, зроблені з фольги саморобні прикраси. Фольга дивним чином відбивала світло нашої вітальні. Розглядаючи прикраси з фольги, я з подивом виявила, що в них були загорнуті маленькі карамельки. То було схоже на диво. Де моя мама знайшла те вічнозелене деревце, фольгу і дефіцитний цукор?

І до сьогодні я не знаю, як вона вчинила те диво в той час, коли неможливо було дістати жодної з тих дорогоцінних речей. Воно залишається в моєму

серці символом глибокої любові моїх батьків до мене, символом надії, любові й справжнього значення Різдва.

У Різдвяну пору ми й досі ставимо в нашому домі Різдвяну ялинку, яку зараз прикрашаємо електричними вогниками й різними іграшками. Коли ми збираємося разом з дітьми й онуками, краса дерева й сяючі вогники зігрівають моє серце й повертають приємні спогади про щасливі сімейні моменти, які пов'язані з малесенькою ялиночкою та сяючими прикрасами з фольги. ■

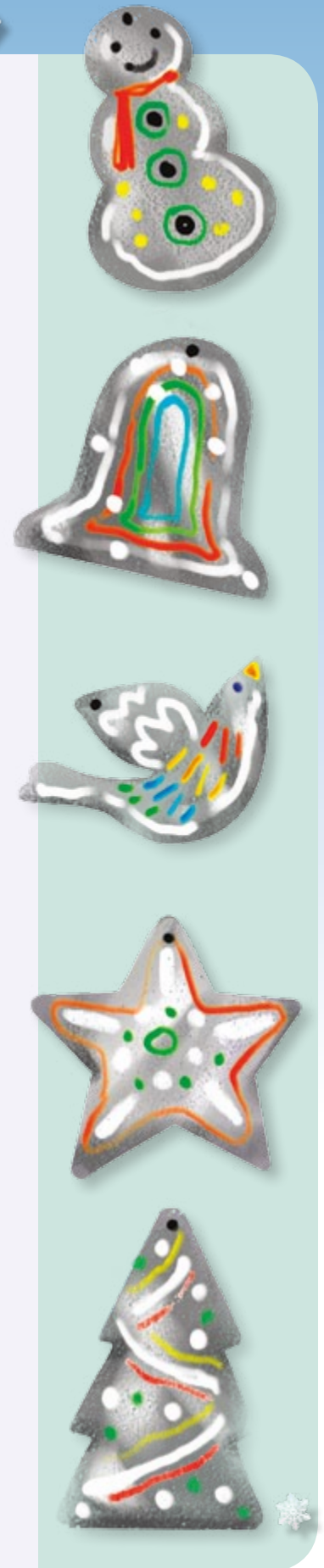
Гарріет Р. Ухтдорф є дружиною президента Дітера Ф. Ухтдорфа, другого радника в Першому Президентстві.

Саморобні прикраси

Здивуйте свою сім'ю, зробивши власноруч прикраси! Ось що вам потрібно:

формочки для печива або невеличка склянка
цупкий папір, такий як картон або ватман
олівець
ножиці
алюмінієва фольга (за бажанням)
білий рідкий клей
фломастери (або кольорові олівці)
товста нитка, стрічка або мотузка

1. Обведіть формочку для печива або склянку на цупкому папері.
2. Попросіть когось із батьків допомогти вам вирізати форму.
3. Відірвіть трохи фольги і обгорніть нею форму. Приклейте краї фольги з тильного боку прикраси. (Якщо ви не використовуєте фольгу, пропустіть цей крок і дотримуйтеся решти кроків).
4. Злегка нанесіть лінії з клею на передню частину прикраси. Дайте клею повністю висохнути.
5. За допомогою фломастерів нанесіть колір між лініями, нанесеними клеєм. (Якщо ви не використовуєте фольгу, то можете скористатися і кольоровими олівцями).
6. Попросіть когось із батьків пробити отвір у верхній частині прикраси. Протягніть товсту нитку, стрічку або мотузку через отвір і зверху зав'яжіть.
7. Повісьте свою прикрасу на сімейну *Weihnachtsbaum* або подаруйте.

Мій місіонерський фонд

Спенсер С.

Я знаю, що це звучить дивно, але я почав збирати гроші, щоб сплатити за місію, ще до свого народження. Коли моя мати дізналася, що в неї буде дитина, то взяла порожню бляшанку з-під молока, зробила в ній отвір і підписала: "Місіонерський фонд". З того часу ми всією сім'єю збираємо гроші на мою місію.

Заощадження грошей на мою місію стало справою всієї сім'ї. Після мого народження мої дядьки й тітки, які приходили до нас у гості, кидали філіппінські песо до бляшанки з моїм місіонерським фондом. І коли наставали такі свята як Різдво чи Новий рік, родичі давали мені гроші, які я вкидав до місіонерського фонду.

Іноді дідусь і бабуся давали мені гроші як винагороду за успішне навчання чи участь у змаганнях. Ці подарунки також ішли до мого місіонерського фонду. Одного разу, коли я

отримав кілька медалей, моя тітка порахувала всі медалі, які я заслужив, і дала гроші за кожну з них. Після сплати десятини ці гроші також пішли до мого місіонерського фонду.

Коли мене охристили, моє бажання поїхати на місію стало ще сильнішим. Моя сім'я поставила мету зібрати достатньо грошей, щоб повністю сплатити за мою місію. Оскільки я зараз маю братів і сестер, то заощаджені гроші ми також додаємо до їхніх місіонерських фондів.

Зараз мені 9 років, і я майже досяг половини віку, який мені потрібен для служіння на місії. Мое бажання служити на місії зросло, оскільки я знаю, що було так багато людей, які зробили вклад до мого місіонерського фонду.

Я буду продовжувати збирати гроші на місію. Я знаю, що Небесний Батько благословить мене, щоб колись я міг служити Йому місіонером. ■

УЛОЖЕННЯ ВІРИ

ЦЕРКВИ ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

*М*И ВІРИМО В БОГА, Вічного Батька, і в Його Сина Ісуса Христа, і в Святого Духа.

2 Ми віримо, що людей буде покарано за їхні власні гріхи, а не за Адамову провину.

3 Ми віримо, що завдяки спокуті Христа все людство може бути спасеним через послухність законам і обрядам євангелії.

4 Ми віримо, що основними принципами і обрядами євангелії є: перше—віра в Господа Ісуса Христа; друге—покаяння; третє—хрищення зануренням для відпущення гріхів; четверте—рукопокладання для надання дару Святого Духа.

5 Ми віримо, що чоловік мусить бути покликаний Богом через пророцтво й рукопокладання тих, хто має повноваження, щоб проповідувати євангелію і виконувати її обряди.

6 Ми віримо в той самий устрій, що був у первинній Церкві, а саме: в апостолів, пророків, пасторів, учителів, євангелістів і так далі.

7 Ми віримо в дар мов, пророцтва, одкровення, видінь, зцілення, тлумачення мов і так далі.

8 Ми віримо, що Біблія—це слово Боже настільки, наскільки правильно її перекладено; ми також віримо, що Книга Мормона—це слово Боже.

9 Ми віримо всьому, що Бог відкрив, усьому, що Він відкриває тепер, і ми віримо, що Він відкриє ще багато великого і важливого стосовно Царства Божого.

10 Ми віримо в дійсне збирання Ізраїля і відновлення Десяти колін; що Сіон (Новий Єрусалим) буде побудовано на Американському континенті; що Христос буде особисто царювати на Землі, і що Землю буде відновлено, і вона одержить свою райську славу.

11 Ми залишаємо за собою право вклонятися Всемогутньому Богові так, як нам каже власна совість, і визнаємо за всіма людьми те саме право: нехай вони вклоняються як, де і чому вони хочуть.

12 Ми віримо в підлеглисть монархам, президентам, правителям і урядовцям, дотримуючись закону, шануючи і підтримуючи його.

13 Ми віримо, що повинні бути чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотними і творити добро всім людям; справді, ми можемо сказати, що слідуємо настановленню апостола Павла: ми віруємо в усе, сподіваємося всього; ми багато чого перетерпіли і сподіваємося, що зможемо перетерпіти все. Якщо є щось чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього.

Джозеф Сміт.

Інша Різдвяна ялинка

Еліана Осборн

Ґрунтується на справжніх подіях

“Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене” (Матвій 11:29).

1. Карлос дуже радів Різдву. Цього року в його домі було щось по-іншому. До дверей була прикріплена велика ялинка, зроблена з блискучого зеленого паперу.

2. Карлос міркував, що ж буде по-іншому. Його сестра Араселі й маленький братик Дієго також про це думали.

4. Карлосу сподобалася ця ідея. Араселі підбігла до прикрас і схопила червоний олівець.

3.

Я зробила ці паперові прикраси для ялинки. Кожного дня ми будемо писати на прикрасах щось про Ісуса Христа і прикріпляти до ялинки. На Святвечір вся ялинка буде в прикрасах!

Добре. А я можу написати, що Ісус зробив багато чудес?

Прекрасно! Ви обоє подали прекрасні ідеї!

5.

6. Кожного вечора після вечері Араселі й Карлос виготовляли по одній прикрасі й прикріпляли до ялинки. Дієго допомагав, кажучи, що любить Ісуса.

7. Коли було важко придумати щось нове, вони зверталися до Писань. Карлос і не знав, що є так багато віршів про Ісуса!

8. На Святвечір уся сім'я співала пісні й читала написи на прикрасах, які вони помістили на дерево. Карлос був радий, що так багато дізнався про Ісуса. Він знав, що підготувався того року до Різдва.

ЗНАЙДИ ВІДМІННОСТІ

Ці діти дізнаються про народження Ісуса Христа, розігруючи сценку Різдва. Подивися,

чи зможеш ти знайти 9 відмінностей між двома малюнками.

РОЗМАЛЬОВКА

РІЗДВЯНА ІСТОРІЯ

Допомога батькам

Прочитайте історію про перше Різдво в Лука 2. Під час читання допоможіть вашим дітям звернути увагу на події, показані на двох малюнках, і виділіть час, щоб діти розфарбували малюнки.

Нові президенти місій благословляються за виявлення віри

Хезер Уїтл Ріглі

Співробітник редакції церковних журналів

У червні нові президенти місій та їхні дружини були запрошені в Центр підготовки місіонерів у Прово, Юта, США, для настанов перед відбуттям для виконання свого призначення.

Відкриваючи чотириденний семінар, що проходив з 22 по 26 червня 2011 року, Президент Томас С. Монсон сказав: “Вас було вибрано з-поміж найвідданіших у Церкві, і тепер ви маєте можливість вирушити, щоб жати на Господній ниві. ... Я не знаю, де ще росте більше духмяніших троянд, ніж на місіонерській ниві, куди вас покликано служити”.

Подружні пари були покликані з усього світу—з 22 різних країн—, і вони будуть служити по всьому світу 18-ма мовами. У них різне минуле, але вони вже мають щось спільне.

Оскільки ці новопокликані президенти місій і їхні дружини, готуючись матеріально і духовно, багато чим пожертвували, то вони вже зараз бачать благословення від виявлення своєї віри.

Жертвування

Служіння президентом місії—це і нелегке, і духовно збадьорююче завдання, яке виконується три роки. Присвячуючи себе цьому служінню, багато подружніх пар, по суті, залишають своє звичне життя, у т.ч. роботу і сім'ю.

У деяких випадках призупинення професійної кар'єри може означати матеріальні втрати. Оскільки Церква надає президентам місій мінімальне матеріальне утримання, пари, як правило, повинні мати кошти зі своїх фондів, щоб додати до цього утримання.

Коли Маркус Мартінс і його дружина, Міріан, з Лайе, Гаваї, США, отримали покликання в

Бразильську Північну Сан-Паульську місію, старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, порадив їм жертвувати, але й сказав, що не потрібно жертвувати надто багато.

Мартінси повернулися додому і молилися, аби знати, як їм роздобути грошей, щоб поїхати на місію. Вони продали все. “Це—благословення, що ми все продали за один день,—сказала сестра Мартінс.—Для нас це було дивом”.

Можливо, не всі жертви є матеріальними, але кожному президенту місії і його дружині доведеться так чи інакше жертвувати, що перевірять їхню віру.

Для Гарі і Памели Расмуссен з Тусона, Аризона, США, прийняти покликання служити в Японській Сендайській місії означало залишити своїх шістьох дітей і 23-х онуків.

“Я знаю, що Небесний Батько може попіклуватися про дітей краще за мене,—сказала сестра Расмуссен.—Ми раді покликанню і відчуваємо, що це буде великим благословенням для них”.

Багато тих, хто прийняв покликання служити президентом місії та компаньйонами президентів місій, виразили свою готовність жертвувати.

“Я іноді замислююся, що саме вважається жертвою, бо те, що може бути дуже важким для однієї людини, для іншої може бути не таким важким,—сказав президент Мартінс.—Багато разів у нашому житті ... ми казали, що поставимо на перше місце Господа і що для Господа ми зробимо усе, підемо будь-куди. Тож ми зовсім не думаємо про це як про жертвування. ... Це привілей; це честь—пожертвувати всім”.

Бути підготовленими

Перш ніж приступити до виконання своїх обов'язків на місії, президенти та їхні дружини ретельно готуються—духовно і матеріально. Президенти місій, як правило, покликаються заздалегідь—за шість місяців, але трапляється, що часу для підготовки випадає мало. Брент і Анна Скотт, з Едена, Юта, США, були покликані очолити Канадську Торонтську місію лише за тиждень до проведення семінару для президентів місії і за два місяці до початку їхнього служіння.

У перервах, що випадали між спілкуванням з друзями й сім'єю та намаганням владнати свої домашні справи, вони вивчали посібники, слухали CD та в різні інші способи готувалися духовно. Але, за їхніми словами, для них найсуттєвішою підготовкою став семінар у ЦПМ.

“Це просто як духовне занурення у знання,—сказав президент Скотт.—Перебувати з групою людей, [які жертвують, щоб служити Господу,] і бути навченими пророками, провидцями і одкровителями ... —це надзвичайно важливий досвід у нашому житті”.

Здобуття мудрості

Упродовж чотириденного семінару в червні президенти місій і їхні дружини духовно насичувалися завдяки посланням від Першого Президентства і кількох членів Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

“Слухаючи їх під час навчання, [ми відчували,] що Господь був там, що Він турбується, що це—Його робота, що вони—Його слуги і що ми маємо привілей відправлятися служити і представляти нашого Спасителя”,—сказала сестра Скотт.

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, висловив кілька побажань президентам місій та їхнім дружинам, які відправляються на служіння.

“Нехай же у вас буде гарне фізичне, емоційне та духовне здоров'я, [а ще]—успіх у вивченні, навчанні та застосуванні вчення Ісуса Христа,—сказав він.—Я також сподіваюсь, що ви підключитеся до енергії членів Церкви; будете зосереджуватися на обрядах [і] будете заодно з Господом, членами Церкви і тими безцінними місіонерами, які ввірені вашій опіці”. ■

Новопокликані президенти місій на сесії чотириденного навчального семінару в Центрі підготовки місіонерів у Прово, Юта, США, перед тим як вони невдовзі відбудуть на місце служіння.

Сім сестер випромінюють своє світло на місії

Плеяда, або Сім Сестер,—це сузір'я, в яке входить сім зірок, які знаходяться так далеко, що потрібно 350 років, аби світло від них дійшло до землі.

А ці сестри, вік яких від двадцяти до тридцяти, дають сяяти своєму світлу в себе в сім'ї і там, де вони служать на місії, ділячись євангелією з людьми у п'яти країнах.

Усі вони: Марісоль (Чилі, Осорно), Антонія (Аргентина, Ресистенція), Даніела (Коста-Ріка, Сан-Хосе), Флоренсія (Гондурас, Комаягуела), Вероніка (Чилі, східна частина Сантьяго), Анаї (Гватемала, північна частина міста) і Бальбіна Нава Агілар (Аргентина, Баїя Бланка)—з Мексики і всі зараз служать на місії для Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Перша зустріч сестер з місіонерами СОД відбулася, коли вони почали ходити на безкоштовні уроки

англійської мови у місцевій каплиці. У 2006 році—разом зі ще однією сестрою та з їхнім братом—вони були охрищені. Їхні батьки, Альбіно Нава та Ісідра Агілар, які приєдналися до Церкви ще тридцять років тому, на той час вже повернулися до активності у Церкві.

Сестра Агілар сказала, що вона може бачити, скільки всього хорошого відбувається завдяки тому, що їхні семеро дочок служать на місії.

“Вони у Господніх руках, працюючи, проповідуючи Його євангелію, щоб привести більше душ [до Нього]”,—сказала вона.

“Я люблю євангелію і знаю, що ця робота змінює життя,—сказала Флоренсія.—Вона змінила моє життя і змінить життя тих, кого я навчатиму”.

Сестри почнуть повертатися з місії додому у кінці 2011 року. ■

Генеральні авторитети регулярно відвідують членів Церкви по всьому світу. Звіти про їхнє служіння можна знайти на сайтах news.lds.org, а також на Prophets and Apostles Speak Today на prophets.lds.org англійською, іспанською, італійською, німецькою, португальською та французькою мовами. Тут наводяться стислі повідомлення про нещодавні подорожі.

- 26 травня 2011 р. президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, виступив перед 800-ми громадськими, бізнесовими та релігійними діячами, які були присутніми на Los Angeles World Affairs Council (Лос-Анджелеському Всесвітньому форумі з глобальних проблем); це—позапартійна організація, діяльність якої націлена на подальше взаєморозуміння у світі. Президент Ухтдорф говорив про зростання Церкви, починаючи з 1830 року і по сьогоднішній день. Знайдіть “Uchtdorf, Los Angeles” на сайті news.lds.org.

- 5 червня 2011 р. старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, організував Московський Російський кіл—перший в Росії і другий на теренах колишнього Радянського Союзу. Присутніми були 1100 людей. Знайдіть “Nelson, Moscow” на сайті news.lds.org.

- У травні старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідав Індію, Гонконг (де до нього приєднався старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів), а потім Монголію. Знайдіть “Holland, India” на сайті news.lds.org.

- 15 червня 2011 р. верховний єпископ Х. Девід Бертон відвідав Хігаші Мацушима, Японія, щоб визначити умови в країні після землетрусу та цунамі, що сталися 11 березня, і подивитися там на результати допомоги Церкви. Знайдіть “Burton, Japan” на сайті news.lds.org. ■

Ці сім рідних сестер з Мехіко одночасно служать на місії повного дня у різних куточках світу.

Освячено кінематографічний комплекс “Єрусалим”

Кінематографічний комплекс “Єрусалим”, побудований Церквою для зйомок фільмів на євангельські теми, було освячено, і тепер він готовий для знімання фільмів. Спершу на ньому буде здійснено проект “Бібліотека Писань: Новий Завіт”; це серія відеофільмів, в яких показано важливі події з життя Ісуса Христа і апостолів.

Комплекс знаходиться на території LDS Motion Picture Studio South, в Гошені, Юта, США, менш як за 60 миль (97 км) на південь від Головного управління Церкви в Солт-Лейк-Сіті. Це не точна копія Єрусалима, а відтворення важливих місць цього міста.

Містечко Гошен було вибрано через те, що навколишня місцевість географічно схожа на Єрусалим—покаті пагорби, рівнини, невеликі кедрові ліси, піщані дюни та струмок. Ближнє озеро Юта буде зображати Галілейське море.

У деяких випадках комп'ютерні візуальні ефекти будуть додавати деталі, які неможливо відтворити у цьому комплексі. ■

У новому церковному кінематографічному комплексі в Гошені, Юта, будуть знімати сцени з життя Ісуса Христа, як вони записані у Новому Завіті.

Зміна в політиці, що стосується літніх місіонерів

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів нещодавно ухвалили зміни у політиці стосовно строку служіння літніх місіонерів та плати за їх проживання, щоб заохотити більше подружніх пар до служіння на місії повного дня і покращити їхній досвід.

Починаючи з 1 вересня 2011 р., подружні пари тепер можуть

служити 6, 12, 18 чи 23 місяці. Крім того, було встановлено, що вартість проживання не має перевищувати 1400 доларів США на місяць. Подружні пари й надалі будуть самостійно оплачувати своє харчування та інші особисті витрати.

У минулому згідно з існуючою політикою подружні пари, які служили за межами своєї країни, покликалися щонайменше на 18 місяців. Зараз ті, хто бажає служити за межами своєї країни менше 18 місяців, можуть це

робити, якщо вони самі сплячуть за проїзд на місію і з місії.

Запитання стосовно літніх місіонерів можна надсилати на адресу: seniormissionaryservices@ldschurch.org. ■

Церква розширює пропозиції он-лайн різними мовами

LDS.org збільшує кількість мов, якими пропонуються матеріали. Нещодавно до офіційного Церковного веб-сайту було додано 48 проіндексованих сторінок новими мовами. Клацнувши на будь-якій мові під рубрикою “Languages” у правому верхньому куті на будь-якій сторінці LDS.org, відвідувачі можуть побачити під’єднання до церковних матеріалів, які є зараз доступними он-лайн цією мовою.

Різні секції LDS.org будуть з часом доступні на 10–15 мовах. У зв’язку з цим мовні сторінки для цих мов будуть вилучатися. (Наприклад, не буде мовних сторінок для англійської, іспанської, італійської, німецької, португальської чи французької мови, оскільки цими мовами вже є багато матеріалів на сайті LDS.org).

Штатні церковні працівники також працюють над тим, щоб зробити журнали та інші перекладені матеріали з LDS.org доступними для мобільних пристроїв. ■

Оголошено про проведення днів відкритих дверей і освячення храму в Квещальтенанго

Щоб відсвяткувати освячення храму в Квещальтенанго, Гватемала, молодь Церкви у цій країні візьме участь у культурній музичній і танцювальній програмі у суботу, 10 грудня 2011 р.

Потім у неділю, 11 грудня 2011 р., відбудеться три сесії освячення храму, які транслюватимуться по всім церковним підрозділам у Гватемалі.

Після освячення, у вівторок, 13 грудня 2011 р., храм буде відкритий для виконання обрядів.

Церква має надію збудувати храм у Франції

У липні Президент Томас С. Монсон оголосив, що Церква має надію збудувати свій перший храм у Франції на ділянці під Парижем.

Упродовж багатьох місяців

Церква працює з місцевими посадовцями.

Уже було кілька спроб знайти підходящу ділянку для французького храму, однак жодна з них не була успішною. Французькі члени Церкви, які бажають відвідувати храм, зазвичай їдуть до однієї із ближніх європейських країн.

Завдяки новому формату збільшено доступ до аудіо Писань

Церква випустила аудіо версію Головних трудів СОД для завантаження на iTunes в аудіокнизі (називається “enhanced audio content” на iTunes) або у форматі MP3.

Аудіо версія всіх Головних трудів доступна англійською та іспанською мовами, також доступні аудіо версії трикнижжя корейською, португальською та японською.

Щоб користуватися цими новими ресурсами, зайдіть на відділ Писань Церковного каналу на сайті iTunes.Lds.org. ■

Аудіо версія Головних трудів тепер доступна кількома мовами на сайті iTunes.Lds.org.

Мене переповнювала вдячність

Рубрика “Голоси святих останніх днів”—завжди перша, яку я читаю щомісяця, коли приходить мій журнал. Так було і коли я прочитала статтю “Ви були ангелами” (*Ліягона*, грудень 2010, с. 38). Ця стаття надала мені великої духовної сили, мене просто переповнило почуття вдячності за місію нашого Спасителя і за тих, хто так самовіддано служить в Його ім’я. Я дуже дякую Хайді Віндіш Фернандес за те, що вона поділилася своїм дивовижним досвідом.

Леррі Д. Камп, Західна Вірджинія, США

Ліягона приносить зміни в наше життя

Послання з *Ліягони* завжди підтримували мене як людину, батька, чоловіка і провідника, а номери з матеріалами генеральних конференцій приносять особливий дух в наш дім. Я завжди замовляю по номеру журналу з матеріалами конференції для себе, своєї дружини та кожного з наших синів, щоб ми могли читати й відмічати послання, якщо нам хочеться, і щоб нам не чекати, поки кожний з нас прочитає журнал. У кінці року ми переплітаємо журнали, а зайві номери даємо малоактивним членам Церкви або друзям, які не належать до Церкви. Я свідчу, що *Ліягона* приносить зміни в наше життя.

Фабіо Аллегретті Купер, Бразилія

Будь ласка, надсилайте свої відгуки або пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листви можуть бути відредаговані для більш стислої чи ясного подання інформації. ■

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі наведено кілька прикладів.

“Я можу служити, не маючи своєї сім’ї”, с. 12: Прочитавши розповідь сестри Бердетт, ви можете обговорити, які благословення приходять від служіння у Церкві. Ви можете запропонувати членам сім’ї розповісти про вагомий досвід, який вони набули під час служіння у покликанні.

“Знання про те, що Спаситель живе, приносить мир і радість,” с. 18: Можете запитати у членів сім’ї, що вони хочуть зробити для Спасителя наступного року. Прочитайте останні абзаци статті під заголовком “Наш дар Йому”. Що, за словами старійшини Нельсона, є найбільшим даром, який ми можемо дати Господу?

“Вклонімося Йому,” с. 42: Перед уроком з молитвою виберіть розділ чи розділи, які найбільше стосуються вашої сім’ї. Якщо ви виберете розділ про пастухів, ви можете навести пораду Президента Монсона “ніколи не ... зволікати, коли відчуваємо

спонукання [Духа]”, і обговоріть зі своєю сім’єю важливість цих слів.

Щоб продемонструвати це молодшим дітям, скажіть їм на вухо щось зробити і заохотіть це зробити.

“Познайомтеся з братом Джозефом”, с. 58: Читаючи із статті про події з життя Джозефа Сміта, можна показувати ілюстрацію з його зображенням. Можливо, у вас буде бажання після уроку пограти у гру, щоб побачити, скільки таких подій запам’ятала ваша сім’я.

“Ті слова”, с. 60: Прочитавши цю історію разом із сім’єю, ви можете обговорити, що можуть казати члени сім’ї, якщо хтось із оточуючих каже погані слова. У вас може також виникнути бажання пояснити малим дітям, чому у книзі Вихід 20:7 нам дано заповідь не прикликати ім’я Господа надаремно (див. також УЗ 63:60–64). ■

Розказати про навернення і вплив Духа

Коли я була у прихіді для дорослої молоді, то ходила на домашні сімейні вечори, що проводилися моєю сім’єю—приходом. Один з вечорів, який мені запам’ятався найбільше, був вечір, який провели місіонери повного дня.

Старійшини запросили у наш прихід кількох навернених, щоб ті розповіли про своє навернення. Коли навернені говорили, відчувалася чудова присутність Духа.

Після того, як прозвучали ці розповіді, у мене в пам’яті зринули власні місіонерські

історії—і ті, що стосувалися місії повного дня, і ті, що стосуються місії, що триває все життя. Я по-новому оцінила те, як сама ділюся євангелією у повсякденному житті, і продовжувала згадувати про них у наступні тижні.

Коли пізніше наставала моя черга проводити у прихіді домашній сімейний вечір, я час від часу продовжувала традицію “вечорів розповідей про навернення”, запрошуючи у наш прихід до участі в них різних навернених. ■

Дженна Мак-Ферсон, Каліфорнія, США

СВІТЛО СИНА

Джефф С. Мак-Інтош

Після того як упродовж кількох років я працював у відділах чоловічого одягу, я досить добре навчився підбирати сорочки й краватки до костюмів, які продавав. Мені подобалося досконало підбирати асортимент товарів, і мої покупці, як правило, були задоволені тим вибором, який я їм пропонував.

Однак в одному магазині костюми висіли в приміщенні, що освітлювалося флюоресцентними лампами, а сорочки й краватки продавалися в іншому приміщенні, що освітлювалося лампами розжарення. Як виявилось, ця різниця в освітленні створювала труднощі.

Часто бувало так, що після того як покупець вибрав собі один чи два костюми, я ішов підібрати йому кілька сорочок і краваток, які, на мій погляд, підходили б. Але як тільки сорочки й краватки переносили з одного приміщення в інше і розміщали біля костюмів, результат усіх дивував—кольори “змінювалися” в новому освітленні і зовсім не підходили.

Коли приносили костюм у те приміщення, де були сорочки й краватки, це трохи полегшувало завдання. Але навіть при такому підході покупець почувався розгубленим, помічаючи, що костюми, які ми тримали в руках, відрізнялися від тих, які він щойно вибрав. Костюм, який здавався оливковим при флюорисцентному освітленні, тепер виглядав сірим, сіро-коричневим чи коричневим під лампами

*Світло
допомагає
нам бачити
істину—і
бачити її
чіткіше*

розжарення. З чорними, темно-сірими й темно-синіми костюмами відбувалися подібні метаморфози.

Найчастіше я мав вирішувати цю проблему, підводячи покупців до найближчих дверей, щоб вони поглянули на свій вибір у денному світлі. Дивлячись у світлі сонця, ми могли швидко встановити справжні кольори і зробити відповідний вибір.

У реальному світі поза стінами універмагу ми постійно маємо робити вибір. Іноді цей вибір знебарвлюється через правду, встановлені людьми. Інший набирає певного забарвлення через спокуси цього світу. Те, з чого нам доводиться вибирати, не завжди здається правильним, або ми можемо розгубитися, не знаючи, що ж є справжнім. Ми можемо сумніватися в тому, що ж є істинним.

Я зрозумів, що рішення полягає в тому, щоб дивитися на запропонований вибір у світлі або прикладі Сина, бо Він пообіцяв: “Я також буду вашим *світлом* у пустині; і Я підготую путь для вас, якщо будете дотримуватися Моїх заповідей; ... і ви мусите знати, що це Я Той, Хто вас веде” (1 Нефій 17:13; курсив додано).

Намагаючись вибирати в істинному світлі, ми зможемо робити правильний вибір для своїх сімей і для себе. І, шукаючи Бога під проводом Святого Духа, ми не будемо обмануті, але будемо відрізнити добро від зла (див. Мороній 7:16).

Коли ми вирішуємо йти за Ним, наш люблячий Спаситель навіть дає обіцяння, що пролає Своє світло на нас: “Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого” (УЗ 50:24). ■

На руках у Марії, художник Саймон Дьюї

“Дивись, Я приходжу до Своїх, щоб здійснити все, що Я зробив відомим для дітей людських від заснування світу, і щоб виконати волю і Батька і

Сина—Батька через Мене і Сина через Мою плоть. І знай, час уже поруч, і цієї ночі вже буде дано ознаку” (3 Нефій 1:14).

“Я свідчу, що Ісус Христос є божественним Сином живого Бога,— пише старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— Він буде любити вас, піднесе вас і явить Себе вам, якщо ви будете любити Його і дотримуватися Його заповідей (див. Іван 14:21). Дійсно, мудрі чоловіки і жінки, як це було й раніше, дуже люблять Його”. Див. “Знання про те, що Спаситель живе, приносить мир і радість”, с. 18.

